

Que Kem Nhà Tôi

Contents

Que Kem Nhà Tôi	1
1. Chương 1: Cuộc Sống Thường Ngày Của Tôi	2
2. Chương 2: Kết Oán Với Que Kem	5
3. Chương 3: Cuộc Chiến Cùng Bàn Bất Đầu	7
4. Chương 4: Chiến Tranh Lạnh	10
5. Chương 5: Scandal Và Tổ Tình?	13
6. Chương 6: Lần Thăm Bệnh Đầu Tiên	16
7. Chương 7: Thì Ra Que Củi Là Củ Cải Trắng	19
8. Chương 8: Xem Bóng Đá	22
9. Chương 9: Lần Đầu Tiên Làm Nữ Chính Trong Truyện Cổ Tích	26
10. Chương 10: Vận Xui Tận Mạng	31
11. Chương 11: Que Củi Thành Que Kem	36
12. Chương 12: Làm Bạn Với Que Kem Vẫn Bị Lừa	40
13. Chương 13: Trò Chơi Người Yêu, Que Kem Nổi Giận	46
14. Chương 14: Kem Và Kẹo Bông, Cảm Giác Rất Yo Most!	54
15. Chương 15: Trò Chơi Kết Thúc	59
16. Chương 16: Ngày Tháng Cuối Cấp Hai	65
17. Chương 17: Những Điều Mới Mẻ	71
18. Chương 18: Chính Thức Bị Ép Buộc (15+)	78
19. Chương 19: Một Lần Vượt Tường	86
20. Chương 20: Kết Hôn Bất Đắc Dĩ (hoàn Chính Văn)	92
21. Chương 21: Ngoại Truyện 1: You Are My Sunshine	97
22. Chương 22: Ngoại Truyện 2: Kỷ Niệm Đại Học	100
23. Chương 23: Ngoại Truyện 3: Không Thể Cách Xa	103
24. Chương 24: Ngoại Truyện 4: Không Thể Thoát Ra	106
25. Chương 25: Ngoại Truyện 5: Bí Mật Của Que Kem	111
26. Chương 26: Ngoại Truyện 6: Những Câu Chuyện Vặt Hại Kết Hôn	115

Que Kem Nhà Tôi

Giới thiệu

Đây là một câu chuyện bình thường, hai nhân vật chính bình thường về xuất thân, gia thế. Nam chính

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/que-kem-nha-toi>

1. Chương 1: Cuộc Sống Thường Ngày Của Tụi Tôi

Cuộc đời tôi từng trải qua rất rất nhiều thất bại. Mỗi lần thất bại tôi đều tự nói với mình câu cũ rích rằng: “Thất bại là mẹ thành công”. Nhưng trở trêu thay, tôi đã có quá nhiều người mẹ rồi mà đứa con vẫn chưa thấy mặt mũi. Thôi thì, lòng dạn lòng, ráng lên, đừng sợ thất bại, càng nhiều thất bại, tỷ lệ có con càng lớn.

Nhưng may thay, trời không tuyệt đường con người, rốt cục tôi vẫn tìm được thành công lớn nhất đời mình. Đó là que kem nhà tôi, anh xã yêu quý của tôi, người đã thỏa mãn ước mơ được bao nuôi trọn đời của tôi.

Nhớ lại câu ngày xưa tôi thường nói với anh: “Ước nguyện lớn nhất đời tui là muốn kiếm đại gia bao nuôi”.

Anh cười đáp: “Đại gia có gì tốt chứ. Còn có thể hại bản thân bị người đời ghay tị soi mói. Làm bình hoa di động, bị hạn chế tự do, thích lắm sao?”.

Tôi liền đáp lại: “Ồ hén, ông không nói tui quên. Vậy tui hạ tiêu chuẩn xuống chút, chỉ cần có người có thể cho tui ăn, cho tui ngủ. Tui muốn ăn gì là phải mua cái đó. Tui muốn ngủ thì không được kêu tui dậy. Tui nằm đọc truyện bao nhiêu tiếng cũng không phản nản. Vậy là được rồi”.

Nghe xong, anh cười khúc khích. Tôi tức giận: “Ông cười cái gì đó”.

“Ha ha ha, có người làm người không muốn muốn làm... Ha ha”

Tôi tức giận, quay sang đấm anh túi bụi. Giờ ngẫm lại, thấy lúc đó mình thật ác, hại anh kêu ui da quá chừng, nhưng vẫn cứ đứng ì ra đó để mà chịu đòn. Nghĩ lại lúc đó, tôi lại nhịn không được, tự sướng cười khúc khích. Thấy tôi như thế, ông xã yêu quý đang đứng bên cạnh nhặt rau quay sang véo tui một cái: “Lo băm thịt của em đi, nghĩ gì vậy”. Thấy tôi thành thật khai báo, kể với anh cái kỷ niệm nho nhỏ đó, anh liền quay sang vênh mặt: “Em thấy chưa, lấy anh là quyết định sáng suốt nhất của em đó. Anh bao nuôi em, em ngủ nướng anh cũng không kêu dậy, muốn ăn gì là anh mua cái đó. Bây giờ em có thấy lấy anh sung sướng hơn lấy đại gia chưa?”.

“Trời ơi sáng nay mây mù kéo tới nữa rồi. Ông xã à, Que kem à, anh bệnh cũ tái phát nữa rồi, tự sướng quá đi”.

Tuy là nói vậy thôi, chứ trong lòng tôi vẫn cảm thấy ảm áp vô cùng. Anh nói cũng đúng, từ hồi lấy anh, có khi nào anh om sòm kêu tôi dậy đâu, toàn là tôi đã đặt sẵn tại nhà ba cái đồng hồ báo thức. Một cái đặt tại giường, khi reo lên, tôi bấm tắt, vùi vô chăn, ngủ tiếp. Năm phút sao, cái đồng hồ ngay bàn nhỏ trong phòng reo lên, hại tôi phải rời giường. Sau khi bấm tắt nó xong, dù hơi tỉnh tỉnh, tôi vẫn kiên trì tiếp tục nướng thêm một chút. Đến khi cái đồng hồ thứ ba reo lên với hiệu suất kinh hồn, tôi mới tỉnh hẳn. Còn anh, người nằm lì như chết bên cạnh tôi, đợi tôi xuống giường, anh cũng tự động bật dậy theo. Hoặc là tôi không cam lòng phải dậy sớm hơn anh, tức tối xóc chăn lên, hại anh ảm ức một phen, theo cánh tay lôi kéo

của tôi, uể oải rời giường. Tất nhiên, vào ngày nghỉ, anh vui vẻ dậy trước tôi, chuẩn bị sẵn cái gì đó để ăn, chờ tôi tỉnh lại là có thứ bỏ vô miệng, chứ không hề kêu tôi thức bao giờ, mà cứ cứng chiều giấc ngủ của tôi.

Quay trở lại chủ đề trên, nói về ăn à nha. Anh đúng là có như thế thật. Tôi muốn ăn gì, anh liền mua cái đó. Nhưng biết que kem nhà tôi đâu có dư giả gì, tôi cũng kẻo kẻo, nên dù có thèm mấy cái như tôm hùm hay vi cá, tôi làm sao dám mở miệng mà yêu cầu anh cho được.

(Que kem: “Hừm, em đâu có yêu cầu, toàn là tự động anh mua cho em, ép em ăn thôi chứ gì?”)

“Ông xã, giữ thể diện cho em chút đi!”)

Lại một lần nữa, cái lần tôi đi thi cuối kỳ làm bài không được, chuẩn bị đi về nhà, lại gặp lúc trời mưa, lại quên mang theo dù, làm biếng bước ra ngồi chờ xe buýt, tôi bèn gọi điện thoại khóc om sòm với anh. Nhận thấy tôi có vẻ đau lòng vì thi cử, anh liền ngay lập tức chạy xe tới đỡ tôi. Thế mà tôi còn độc ác kêu lên: “Que kem, tui muốn ăn táo, muốn ăn liền bây giờ, hu hu”. Biết tôi có tính buồn là kiếm cái gì bỏ vô miệng, ngón ngấu nổi buồn, anh chẳng ngại mưa, mua cả ký táo tới cho tôi. Thế cho nên, mỗi lần nghĩ đến bóng dáng anh đội mưa mà tới bên tôi lúc đó, tôi lại không nỡ, không thể yêu cầu anh thêm gì nữa hết. Cũng trách tôi sao mà ngây thơ quá đi, bị bộ dáng vô tội hồn nhiên của anh lừa đi mất rồi. Cho nên, tôi vẫn cứ bản khoăn mãi, chẳng biết cướp anh về nhà có phải là thành công hay không? Nhiều khi đóa hoa tươi thắm là tôi đây nếu ngày xưa chẳng bị anh bám dính không buông, thì giờ này thành nhất phẩm phu nhân, vợ tổng giám đốc rồi. Ôi nghĩ đến đây thôi, tôi lại rùng mình một cái. Thì ra trình độ tự sướng của mình cũng cao cấp đến vậy, đúng là chẳng thua ông xã nhà mình, đích thị nỗi nào úp vung đó mà.

Tôi là đứa vô cùng lười biếng, hồn nhiên, thoải mái, ừ lì vô cùng. Cho dù đọc quá trời sách kiểu như: “Tôi tài giỏi, bạn cũng thế”, “Đời thay đổi khi chúng ta thay đổi”... , tôi vẫn chẳng khôn ra. Ngược lại, trình độ lười biếng thì càng ngày càng xếp hàng cao thủ. Biết rằng tuần sau phải nộp bài tiểu luận, vậy mà tuần này vẫn say sưa lên mạng xem clip, chơi game, đọc truyện. Đến khi còn vài ngày nữa đến hạn nộp bài mới ráng giương con mắt lên mà gõ máy tính suốt ngày suốt đêm, rồi lại quay sang nhõng nhẽo than thở với anh về đôi mắt như cú của mình, mặc dù biết kết quả là vẫn bị anh mắng ột chập. Cái tính ừ lì thì thôi khỏi nói. Mặc dù anh là người yêu của tôi, đáng lẽ ra bản thân phải có thêm miếng trách nhiệm với anh, thế mà tôi vẫn vui vẻ, tung ta tung tãn thoải mái, cho anh leo cây vào ngày sinh nhật anh vì mãi chơi game. Đến khi anh tức giận sau khi đã ngồi đợi tôi suốt hai giờ liền, tới tận nhà mà hỏi tội tôi, tôi hoảng quá, trốn trong nhà trọ như trốn ma, khiến anh giận mấy ngày liền rồi gặp tôi thờ dài, kiểu như đành chịu vậy, ai bảo anh yêu phải người như em. Vậy mà bản thân tôi vẫn còn có thể trơ mặt mà nghĩ thầm trong bụng, biết quen nhau mắc công phải lưu ý mấy kiểu ngày sinh nhật như vậy, mình sao lại bắt chước người ta chơi trò yêu đương này cơ chứ, cứ ông ông bà bà với ổng như hồi xưa chẳng phải tốt hơn hay sao? Má dạn tuổi nhỏ không được yêu, vậy mà mày lại quên hết rồi sao hả?

Nói đến đây thôi, mọi người cũng đã hiểu mô típ câu chuyện tình lâm ly bi đát của tôi rồi chứ gì. Cũng tự hào lắm nha, chúng tôi chắc chính là ví dụ điển hình cho kiểu chuyện tình thanh mai trúc mã. Trở lại với cuộc sống hôn nhân của tôi, kể mọi người vài chi tiết nghe chơi. Tôi hay gọi anh là Que kem, là vì tôi thích ăn kem, với lại nhìn anh giống que kem, vừa cao vừa gầy yếu. Nhưng mà thực ra là hồi xưa anh mới gầy như que kem thôi, bây giờ khác rồi. Càng trưởng thành càng thay đổi, giờ anh ra dáng lắm, như con vịt bầu biến thành thiên nga vậy, nếu Cổ Thiên Lạc mười nút thì anh cũng được tám, không, chín đi (Người yêu trong lòng mình thì phải là Tây Thi mà). Được tôi kêu là Que kem, anh chẳng khi nào phiền hay giận hết, mà còn vô cùng thích thú nữa. Muốn biết vì sao anh thích thú, mọi người cố gắng theo dõi đi thì biết.

Một hôm nọ, tôi chảnh che, học đòi theo đám bạn, đổi cái nhạc chuông thánh thót. “Em yêu, có điện thoại kìa. Em yêu, có điện thoại kìa...”. Anh đang ngồi đọc báo kê bên, im lặng nghe tôi tám với nhỏ bạn thân. Tôi cười ha ha vui vẻ xong, cúp máy, giật mình thấy người nào đó đang lườm mình.

“Em đổi ngay nhạc chuông khác cho anh”

“Ê ê, quyền tự do của em nha, em muốn lấy cái nhạc chuông gì thì kệ em chứ”

Anh nhăn mặt: “Em yêu chỉ là để anh gọi thôi, không ai được phép gọi hết”

“Ê anh có khi nào kêu em là em yêu đâu, anh toàn kêu em bà xã không hà nha”

Anh tức tối: “Bối vậy nó không được kêu em ngọt hơn anh”

Tôi phì cười: “Ngay cả cái điện thoại anh cũng ghen tức với nó sao?”

Anh đáp: “Anh mặc kệ, vậy từ bây giờ anh sẽ kêu em như vậy, em thích chứ gì, vậy ráng đừng ói nha, em yêu...”

Tôi rùng mình, nhìn cái tiếng em yêu ngân thật dài đó, định bụng kêu anh là thôi được rồi, em sẽ bỏ, em không muốn ói đâu, nhưng như vậy đâu chứng tỏ trình độ của ta. Thế là tôi liền mặt dày xuống giọng: “Muốn em bỏ nhạc chuông đó cũng được, nhưng mà cái gì cũng có giá của nó nha”

“Em dài dòng quá, có gì cứ nói ra đi.”

“Vậy anh lau nhà một tháng nha”

“Hả, cái gì, một tháng?”

“Anh làm gì phản ứng dữ vậy, một tuần mình mới lau có một lần mà”

Anh mừng mừng: “Ừ, anh quên, vậy chỉ có bốn lần, thôi được”

Thế là, ha ha, tôi mừng vì mình làm nữ chủ nhân trong nhà, thỏa thích sai khiến anh, anh chắc cũng phải mừng vì tôi đã vì anh xả thân yêu mà bỏ đi cái nhạc chuông yêu thích. Cả hai đều có lợi mà. Nghĩ vậy, tâm tình lại vui vẻ hẳn ra.

Lại như một ngày nọ tôi cảm giác có gì đó không ổn, chạy ra mua que thử thai, về đến nhà, vô toilet, sốt ruột chờ kết quả. Đột nhiên, đang ngồi trên bồn cầu hồi hộp chờ đợi, cửa nhà tắm văng ra, anh nháo nhào chạy vô. Hóa ra, anh lỡ tay ngâm nước cái đồng hồ của mình trong thau đồ đầy xà bông. Anh rất kỹ tính, quần áo nào mới mới là không chịu giặt máy, cứ hay ngâm đồ, rồi tự giặt tay, rồi thỉnh thoảng lại sơ suất bỏ quên vài thứ trong đó. Cũng may cái đồng hồ kia không hề hấn gì, loại không thấm nước mà. Tôi thầm ước mong sao có ngày anh bỏ cái cảm ứng yêu quý vô, cho bỏ tật, nhớ đời một phen. Nhưng ngẫm lại suýt nữa quên, tiền của anh chẳng phải cũng của mình sao, ngay cả bản thân anh cũng là của mình mà, vậy mới thấm.

Thấy anh chạy vô, hú hồn cầm lấy đồng hồ, tôi bèn giả vờ tức giận: “Không biết em đang ở trong này sao, anh vô duyên quá đi, đi ra mau cho em, lần sau không được tái phạm”

Anh cười cười: “Em tức làm gì, đã là vợ chồng rồi mà, dù là em đang tắm hay làm gì đi chẳng nữa thì cũng có sao đâu”

Tôi phản pháo: “Anh làm em giặt mình biết không? Có ngày em yếu tim ngất đi thì anh tính sao hả?”

“Vì vậy cho nên anh giúp em có phản xạ có điều kiện, làm quen dần rồi, về sao sẽ không ngất đâu”

“Anh hay quá ta.” Tôi lườm anh: “Còn không mau ra ngoài cho em!”

Đột nhiên, anh nhìn thấy trên tay tôi là que thử thai, anh run run: “Bà xã, em em... que thử thai phải không? Em... có rồi hả?”

Tôi liếc anh một cái, nhìn lại que thử thai, hay quá, là một vạch, cho tức chết tên kia, mắt nhìn thấy que thử thai mà còn sáng hơn bất được vàng, với lại nghĩ đến thoát được kiếp đau đớn sau chín tháng mười ngày, tôi nhẹ nhõm hẳn ra.

Có tâm trạng tốt lên, tôi bèn đùa giỡn anh một chút: “Cái này là nhiệt kế đo nhiệt độ, sáng nay em thấy trong người hơi nóng, nên mua về đo nhiệt độ thôi”.

“Em nói dối, sao không có số gì hết, đừng tưởng anh chưa thấy que thử thai là anh không biết, rõ ràng là nó nha”

Tôi cãi lại: “Anh không biết gì hết, đây là loại mới đó, nhìn giống vậy thôi chứ nó là loại nhiệt kế kiểu mới”

“Thật sao? Rõ ràng nó là que thử thai mà!”

“Không phải!”

“Phải!”

“Không phải!”

“Hừ, được rồi, em muốn nói cái gì thì nó chính là cái đó.” Anh thất vọng bỏ đi.

Vậy là mừng ghê, lừa được ông xã nhà mình rồi. Nhưng thấy anh thất vọng một chút, tối đó tôi cũng ráng siêng một chút giải thích lại với anh, rằng anh đã bị tôi lừa. Sau khi nghe tôi lảm nhảm xong, anh cũng buồn buồn vì chưa được thăng chức làm cha, nhưng lại nhìn tôi bằng ánh mắt tràn đầy nguy hiểm. Hự hự, tiếp theo của thứ ánh mắt đó là gì? Tất nhiên là một tên khao khát làm cha muốn biến ước mơ được trở thành sự thật, nhào tới gặm nhắm tôi.

“Đồ động vật gặm nhắm kia, anh mau tránh xa em ra!!!”

Sau này, tôi mới biết được rõ ràng, rằng trong cuộc sống của hai chúng tôi, tính từ lúc chúng tôi học cùng nhau cho tới bây giờ, đã có vô số lần tôi bị anh lừa. Anh hiểu tính tôi, muốn dỗ tôi vui vẻ, thế nên kể cho rằng mình lừa được người ta lại là kẻ đáng thương hại bị lừa không còn lại chút gì, còn kẻ nhìn vào cứ tưởng là bị lừa lại là một con sói trong lột cừu non. Nhưng không sao cả, sống cùng anh cả đời, bị anh lừa, hoặc lừa anh, chỉ là một chút gia vị trong cuộc sống hai chúng tôi. Hay nói khác đi, một kẻ đi lừa, một kẻ tình nguyện bị lừa, hai kẻ đều mẫn nguyện.

2. Chương 2: Kết Oán Với Que Kem

Lội ngược dòng về, bao nhiêu năm nhỉ? Thôi làm biếng tính quá đi. Lúc đó tôi năm tuổi (đơn giản cho dễ nhớ), đã là một cô bé má lúm đồng tiền xinh xinh, rất hòa đồng với mấy đứa bạn trong lớp. Có một thằng con trai dễ mến (xin lỗi ông xã nha) đã cướp mất nụ hôn đầu tiên của tôi, dù đó chỉ là hôn má. Mọi người dường như tưởng rằng trẻ con chưa biết gì, anh xã nhà tôi thế nào, người thanh mai trúc mã của anh là tôi đây hiểu rõ hơn ai hết. Thế mà nhiều lần hỏi anh lúc đó bộ đã chú ý tới tôi sao, anh vẫn ngoan cố không bao giờ cho tôi biết đáp án, mặc tôi dùng quá chừng kể. Ba mươi sáu kể, đối phó anh, mỹ nhân kế là thượng sách. Còn anh, ba mươi sáu kể chẳng biết áp dụng, vậy mà kẻ của tôi lại phản chủ mới đau, toàn là tôi rốt cục bị ăn ngược trở lại. Quá trình thế nào mọi người tự bổ não đi nha. Việc riêng trong nhà không thể nói.

Chúng tôi đã quen biết nhau thế đó. Nghĩ lại, hóa ra ngay từ lúc năm tuổi tôi đã có số nữ vương rồi. Hôm đó, bị anh hôn lên má, dù không thấy rõ anh, không phải bắt gian tại trận, tôi vẫn tức giận đùng đùng, khóc, hét với tất cả khả năng có thể. Sau khi cô giáo chạy tới bên cạnh tôi, tôi bèn mếu máo kể lể: “Cô ơi bạn đó ăn hiếp em, hu hu”. Anh hiền lành, mang về mặt ngây thơ như chẳng biết chuyện gì đang xảy ra, nhưng vẫn chạy tới bên cạnh tôi, nắm lấy tay tôi xoa xoa. Tôi giật người, đẩy anh té xuống đất. Nào ngờ, đầu anh va vô cạnh bàn học, chảy máu. Anh òa khóc nức nở. Ngay sau đó, cô giáo xinh đẹp của tôi liền chạy tới giúp anh, đưa anh đi cầm máu, còn tôi thì bày ra bộ mặt hí hửng khi người gặp họa. Kể từ đó, các bậc phụ huynh đáng yêu đã bị hù cho sợ, bỏ hết tất cả các loại bàn cây có góc cạnh đi. Nhờ vào sự kiện này, mỗi lần đi học, anh đều sợ tôi, nhìn tôi mà không dám nhìn, vẻ mặt như là gặp phải ma vậy.

“Nói, tại sao khi đó bạn lại đi hôn lên mình! Đừng tưởng mình không thấy thì mình không biết!”

“Mình không có hôn bạn, mình thật sự không có mà, hu hu hu!”

Kể từ ngày cậu nhóc gặp tai nạn, tôi được dịp hả dạ vài ngày khi thấy trên đầu cậu nhóc lúc nào cũng có miếng băng gạc trắng quần quanh. Khi nghe đồn cậu nhóc vì siêng năng quá mức mà tới trường sớm, không chịu ở nhà nghỉ ngơi, tôi cùng đám bạn gái chạy tới lêu lêu cậu, chọc phá cái băng quần trên đầu cậu, gọi cậu là: “Đồ đầu trắng, củ cải trắng, lêu lêu” khiến cậu nhóc khóc thét lần hai, sau đó nghỉ học luôn một tháng. Một tháng sau, khi cậu trở lại nhập học, tất nhiên tiếp tục trở thành trò tiêu khiển chọc phá của tôi.

Vài tháng sau, cậu nhóc đó bỏ học, chuyển sang trường khác. Tôi đắc ý vô cùng, nhưng không hiểu sao lại thấy buồn như vậy. Ôi đồ chơi của mình đi mất tiêu rồi.

Đáng lẽ ra, trẻ con rất dễ quên đi những việc phát sinh hồi bé con của mình. Nhưng không hiểu sao, những kỷ niệm vui vẻ hồi cái thời mẫu giáo đó, lúc tôi vui vẻ bắt nạt anh, lúc anh cướp đi nụ hôn đầu của mình, lại cứ ở lì trong đầu tôi. Nó giống như một chiến công vậy, khiến tôi khó lòng quên đi được. Thôi, âu cũng là định mệnh đã sắp sẵn, khiến tôi ai không chọc lại chọc đến anh, khiến tôi không thể nào quên anh, khiến chúng tôi thành oan gia, đầu đá nhau suốt đời.

Tôi học tiểu học ở trường làng, từ nhỏ đã mang tiếng học giỏi. Tôi rất ít khi cố sức học bài, đến nỗi mà có khi chỉ cần ngồi nhẩm vài ba phút là tôi có thể học xong cái bài ghi nhớ trong môn tiếng Việt. Đối với môn toán cũng vậy, hồi tiểu học, không có một bài toán nào trong sách mà tôi không giải ra. Thế cho nên, từ nhỏ, tôi đã có tư tưởng rằng mình lúc nào cũng hơn người khác, mặc dù ngoài mặt, tôi luôn cố tỏ ra mình là đứa khiêm tốn vô cùng. Cái này có thể gọi là giả nai được không nhỉ?

Sang trung học cơ sở, tôi phải đi học xa hơn một chút. Nếu trước đây khi học tiểu học tôi chỉ cần đi bộ tới trường, thì bây giờ, tôi đã phải đạp xe đạp khoảng mười lăm phút mới tới ngôi trường nằm kế bên ủy ban xã. Ngày tựu trường hôm đó, gặp mặt cô chủ nhiệm khi bước vào lớp sáu, tôi hí hửng chuẩn bị tốt tinh thần trở thành lớp trưởng của lớp, bởi vì tôi chính là cựu lớp trưởng từ lớp một tới lớp năm của trường làng cơ mà. Vả lại tuy chuyển sang trường xã, hàng ngày tôi vẫn học chung với khoảng năm đứa bạn học cùng trường làng với tôi. Tụi nó đều biết rõ, tôi có thể làm tốt vai trò này, như vậy, thế nào tụi nó cũng đề cử tôi.

Trớ trêu thay, người tính không bằng trời tính, núi này cao vẫn có núi cao hơn. Tuy tụi bạn tôi, cũng là những đứa bạn thân từ tiểu học của tôi, đề cử tôi làm lớp trưởng, nhưng tôi vẫn vụt mất chức vụ này vào tay Duy.

Duy là ai? Chính là một anh chàng rất là đẹp trai và tài giỏi trong mắt tôi lúc đó. Đến bây giờ nghĩ lại, tôi thật thấy tức tối. Ngày xưa Duy không những đã xài mỹ nam kế với tôi, mà còn xài với cả lớp học. Lúc đó vì mơ mơ màng màng trước cái vẻ đẹp trai của Duy, tôi đã cam tâm tình nguyện nhường cho Duy chức lớp trưởng. Sự thật tình cảnh lúc đó như thế nào, tôi cũng không nhớ rõ. Tôi chỉ biết sau này Que kem nhà tôi kể lại rằng, khi đó anh đang ngồi ở một góc trong lớp, nhìn thấy một đứa con gái ngơ ngẩn nhìn thẳng con trai tới mức suýt chảy cả nước miếng, đầu gật gật khi nghe cô giáo nói: “Cô nghe nói Duy từng làm lớp trưởng hồi năm lớp năm. Thảo em làm lớp phó học tập nha”.

Khi nghe Que kem kể lại, dù biết có hơn tám mươi phần trăm là đúng sự thật, tôi vẫn vô cùng tức tối: “Ê anh nói xạo vừa thôi, lúc đó anh làm sao mà nhận ra em là cái đứa ăn hiếp anh hồi nhỏ mà rình nhát cử nhất động của em, chú ý em nhiều như vậy được?”.

Anh xã thờ dài, tôi quay sang giật mình: “Hả? Vậy là lúc đó anh đã biết ..., đã biết em là...”.

Anh nhếch môi: “Ngốc, lúc đó chỉ có em là không nhận ra anh thôi. Còn anh, có là ma anh cũng nhận ra em”. Nói xong, anh còn quay đầu, nghiêng người, kề mặt sát mặt tôi, ra vẻ hăm dọa, tức tối. Tôi tức giận, nổi đóa, lấy tay véo anh một cái thật đau. Thì ra lúc đó anh giả vờ không quen tôi cả một thời gian dài, thì ra anh nhiều lúc ngoảnh mặt, liếc xéo tôi khi đó không phải vì nhìn rõ đuôi cáo chảnh chệ, tiểu thư của tôi, mà còn là vì anh ghi thù rất rất lâu. Được lắm, que kem à, anh chờ đó, cái chần em mua hồi Tết anh có dịp xài rồi đó nha.

Nhớ về cái thời trung học cơ sở đó, tôi cảm thấy có quá nhiều chuyện vui buồn đáng nhớ. Trong buổi học đầu tiên đó, ông xã nhà tôi lúc ấy chỉ là một thằng con trai ốm nhách, gầy như que củi, chứ chưa được que kem nữa. Lúc đó, nhìn từ bên ngoài, anh rất tội. Anh ăn mặc lem luốc, quần áo hơi cũ. Chiếc áo trắng anh mặc lúc nào cũng sờn và ngả màu. Nhưng được cái là cách anh chăm sóc tóc tai, chăm chút sao cho gọn gàng vẫn cho người đối diện cảm giác anh rất hiền lành và đúng kiểu thư sinh, kiểu như là “Nghèo cho sạch, rách cho thơm”. Lúc đó, đúng là tôi không nhìn ra anh là Củ cải trắng năm đó. Cho nên cái ngày tôi được cô giáo xếp ngồi cạnh anh, tôi nhìn anh, cố gắng nở nụ cười tươi nhất: “Chào bạn, mình tên là Thu Thảo. Hồi này bạn cũng biết rồi đó, mình là lớp phó học tập. Vì vậy có gì bạn không hiểu bài cứ hỏi mình nha”. Tôi cố sức ra vẻ một cô bạn lớp phó gương mẫu nhất, đáng yêu nhất, hòa nhã nhất. Thế mà lúc đó, anh ngoay ngoắt một trăm tám mươi độ, quay sang thẳng bạn ngồi kế bên nói chuyện vui vẻ (tại cái bàn bốn người ngồi mà), trước khi quay người còn liếc tôi một cái. Được lắm, dám tạt nước lạnh tôi như vậy, tôi không có biện pháp gì trả thù cái que củi này, tôi làm sao xứng đáng với cái danh tiếng ngồi ngồi của tôi.

Tụi bạn thân của tôi gồm có con Thấm khù khờ, lúc nào cũng ngu ngơ, cái gì cũng không nói, không lên tiếng, được cái là nó rất tốt với bạn bè. Thứ nhì là con Loan nhỏ con, da trắng hồng hào, lúc nào cũng ình là lớp trưởng đánh đá của lớp sáu trên bốn, tuy nhiên chẳng ăn hiếp được ai. Thứ ba là con Thu trầm tính, vẻ thùy mị, là đứa con gái mà nhiều thằng con trai trong trường cả nể và thâm thương trộm nhớ, cũng là lớp trưởng lớp sáu ba. Chỉ có tôi và con Thấm là lớp phó, tôi sáu hai, nó sáu sáu. Bốn đứa tụi tôi đều là những đứa học giỏi, giữ chức lớp trưởng hay lớp phó, nên nổi tiếng nhất trường. Tất nhiên, với lí lịch trích ngang như trên, Thu vẫn là đứa nổi danh số một.

Nhiều lúc tôi không hiểu, tại sao mình không thân với một đứa nào hồi học trường làng chung với mình mà lại thân với ba đứa kia, khi bắt đầu vào học cấp hai. Thế là tôi lại tua lại những kỷ niệm của tôi với tụi nó trong đầu. Đường như mọi ký ức của tụi tôi đều ủa về là những buổi đi học thêm toán nâng cao, những buổi luyện thi học sinh giỏi, những buổi học thêm tiếng Anh nữa. Có lẽ khi đó, cùng cấp độ lớp trưởng lớp phó, cộng với cái thói chảnh chệe tiềm tàng của tôi, nên tôi quen và thân với tụi nó. Vả lại tụi tôi lại học thêm chung nhiều môn nữa. Ở một vùng quê nghèo, dù là trường xã, chuyện học thêm dạy thêm đối với học sinh bấy giờ vẫn còn rất khó khăn. Cho nên những đứa được đi học thêm như tụi tôi, toàn là những đứa gia cảnh khá nhất vùng, là những đứa mà sau khi học thêm xong, còn rảnh vi vu đi mượn truyện ở quán truyện kể bên trường, rồi ghé tiệm nước mía đọc khí thế, giải quyết xong những cuốn truyện tranh chỉ trong một tiếng, mà còn là vừa xem vừa tám với nhau.

Nhắc tới cái tính thờ ơ, vô tâm của tôi, tôi cảm thấy là lo di truyền mà ra. Nhớ có lần, tôi đi chơi nhà Thúy – đứa bạn mà tôi khá thân trong lớp – tới gần ba giờ chiều mới về, dù tôi học buổi sáng, tan lúc mười một giờ. Vốn định ninh là phen này mình xong rồi, mẹ thế nào cũng chửi cho xem, cái tội đi bụi không về nhà đúng giờ. Vừa đạp xe về nhà, tôi vừa tưởng tượng cha mẹ có khi còn đi kiếm mình khắp nơi, bản thân mình đã gây ra tội lỗi tày trời. Thế mà, khi về nhà, mẹ tôi vẫn say sưa ngồi coi phim chiều. Thấy tôi về, mẹ phán một câu xanh rờn: “Cơm để dưới lồng bàn. Ăn đi con”. Sau đó, mẹ tiếp tục dí mắt vô cái màn hình ti vi mà nhà mới mua năm ngoái.

Cha của tôi không biết thương mẹ tôi bao nhiêu, chỉ biết rằng cha rất trân trọng mẹ. Rất ít khi thấy hai người cãi nhau, mà hình như là gần như không có. Lúc tôi hỏi mẹ chuyện này, mẹ nói có cãi đó chứ, chỉ là cãi khi con đi học, nên không thấy đó thôi. Cái thời đó, nhà làm gì có máy giặt, mà vùng quê nghèo cũng chẳng có tiền để mua, lại không có nước máy để xài nữa, vì nhà tôi chỉ toàn hứng nước mưa vô cống mà xài. Tuy phải giặt đồ bằng tay, nhưng cha chưa từng để mẹ giặt cho bao giờ. Cha lúc nào cũng tự mình giặt đồ. Chỉ có tôi là khỏe nhất, được cha mẹ cưng, lúc nào cũng để mẹ giặt dùm mình. Có lần tôi nói với cha: “Cha sợ mẹ con giặt đồ không sạch nên cha tự giặt chứ gì”. Cha quay sang mắng tôi: “Bậy bạ, cha là cha thương mẹ con nhất, không muốn mẹ con cực, biết chưa. Đừng có mà tối ngày chỉ biết nói móc cha. Có giỏi thì ra đường nói móc người ta kìa”. Tôi ngậm miệng, nhưng bụng vẫn tức anh ách: “Ra ngoài con phải giả bộ thực nữ chứ sao. Cha không biết gì hết. Đừng tưởng con không biết cha nghĩ cái gì. Ai mà suốt ngày chỉ toàn hỏi mẹ mấy câu như: “Bà xài rau này em rửa chưa. Bà xài cơm này em vo mấy nước vậy? Bà xài để anh lau nhà thêm lần nữa”. Ôi cái bệnh sạch sẽ của cha, ở chung với cha mười mấy năm nay, chẳng lẽ con không biết sao. Vậy mà cha còn giả vờ.”

Trở lại với cái thuở ngồi chung bàn với anh xã năm lớp sáu. Sau khi tôi bị tạt nước lạnh như vậy, tôi quyết tâm phải bám lấy thằng con trai này. Nó càng mặt lạnh với mình, mình càng dai như đĩa bám lấy nó, tươi cười với nó, cho nó tức chết chơi.

3. Chương 3: Cuộc Chiến Cùng Bàn Bắt Đầu

Ngồi cùng tôi là que kem và hai thằng con trai khác nữa. Nói chung là cái bàn gồm tôi ngồi đầu, kế đó là que kem, kế đó là Thuận và Quang, hai thằng máu mặt của lớp về trình độ cúp cua, trốn học vô quán net kế bên trường và thường xuyên gây mất trật tự trong lớp. Tại sao cô lại xếp tôi ngồi chung với tụi nó ư? Đơn giản vì cô chủ nhiệm lớp tôi “hiền” quá, nên khi xếp lớp cả đám học sinh bốn mươi đứa ủa vô lớp như cái chợ, muốn ngồi đâu thì ngồi, trừ lớp trưởng là Duy phải ngồi giữa lớp, bàn thứ tư, còn tôi lớp phó nên phải ngồi bàn chót, nhằm mục đích quản lý lớp. Mà bàn chót thì, tất nhiên là căn cứ địa lý tưởng của cái tụi đầu gấu trong lớp.

Mặc cho lớp có lớp trưởng là Duy, lớp phó học tập là tôi, lớp phó văn thể mỹ cộng với một lớp phó trật tự nữa, cái lớp vẫn vô cùng lộn xộn. Chuyển tiết thì như cái chợ, vô học thì mạnh ai nấy nói. Cho nên sổ đầu bài lúc nào cũng không có điểm mười. Cho nên, tôi và Duy thường xuyên bị cô giáo gọi lên bàn giáo viên mấy dịp sinh hoạt lớp, chỉ bảo đủ điều. Cho nên, bắt đầu từ tuần thứ năm trở đi, cái tụi lớp trưởng lớp phó tụi tui bắt đầu chiến dịch càn quét tội phạm, những thủ phạm gây mất trật tự trong lớp.

“Ba người im lặng dùm cái coi, đang học mà” – Tôi bực bội. Thầy đang say sưa giảng số học, cái môn mà lên lớp sáu tự dưng thấy khó như điên, vậy mà ba cái thằng Thành, Thuận, Quang này ngồi tám như cái chợ, khiến tôi không chịu nổi nữa.

Chẳng thấy có xi nhê gì, tôi bực bội, bắn tia nham hiểm về ba đứa tụi nó, mà người lãnh nhiều nhất, là anh xã tương lai ngồi kế bên tôi chứ ai.

Thành bực bội, chẳng chịu thua, nhướn mi trợn mắt nhìn tôi cảnh cáo, sau đó tiếp tục quay sang kế bên tám rôm rả.

Tiết học kết thúc. Điểm tám rồi. Ồi thôi. Tôi vừa chạy lên nhìn sổ đầu bài, vừa ngược xuống nhìn Duy cầu cứu, tranh thủ vẽ mặt tội nghiệp nhất, đáng thương nhất. Được rồi, tôi thừa nhận, tôi có ý định quỵn rũ Duy một tí. Nhưng anh chàng nhìn tôi bằng ánh mắt ngạc nhiên, kể đó là khó tin, kể đó là cười mỉm, vẽ mặt như nín nhịn cười dữ lắm. Duy gật đầu một cái, hét lên: “Im lặng !!!!!!!”. Cả lớp im phăng phắc, tôi hí hửng bước về chỗ ngồi, thấy Thành và hai thằng kia tùm tùm cười tôi, sau đó chuyển sang ha ha. Tôi tức quá, lại dám cười tôi nữa.

Im lặng được năm giây, tình trạng như cũ tiếp tục. Duy, tôi, con Chi lớp phó trật tự lôi giấy bút ra, ghi tên từng đứa nói chuyện. Tôi cười thầm trong bụng: “Ha ha ghi ba thằng này luôn. Tụi bây chết chắc rồi”. Cả lớp thấy tụi tôi ghi chép, liên sợ, cuối cùng cũng im. Đột nhiên, tờ giấy trong tay tôi bị người kế bên giật lấy, xé thành từng mảnh nhỏ.

“Thành, bạn làm cái gì vậy?” – Tôi tức muốn xì khói. Cái thằng này, dám chống tôi hết lần này đến lần khác. Giờ lại xé giấy ghi tên của tôi, nhìn tôi vênh mặt, sau đó quay đi. Tôi tức tối, lấy tay véo Thành một cái thật là đau: “A... a...a aaa!!!”. Ha ha, nhìn Thành la lên, tôi hả dạ chút ít. Thế nhưng tôi quên mất một chuyện. Hiện đang có ba mươi mấy con mắt nhìn chăm chăm vào tôi. Trời ơi, hình tượng thực nữ của tôi bị hủy rồi. Cái thằng Thành này, được lắm.

Quyết tâm đấu với nó thì phải điều tra nghiên cứu nó. Dân gian ta có câu: “Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng”. Tôi mà không áp dụng thì thực có lỗi với dân tộc Việt Nam hào hùng từng đánh đâu thắng đó.

Trưa. Gần mười hai giờ rồi. Theo kế hoạch đã định sẵn, tôi với con Thắm đạp xe theo dõi Thành. Thật là mệt chết đi được. Con gái mà, đạp sao bằng con trai. Chạy đuổi theo Thành muốn hụt hơi mới thấy Thành rẽ vô chợ. A, hóa ra nhà Thành ở trong chợ ta, cái chợ duy nhất của xã. lát sau, núp ở góc cái sạp gạo, tôi và Thắm thấy Thành xuống xe, dẫn xe vô cái nhà lá lợp tôn cũ kỹ, tạm bợ. Là sạp bán rau nha.

Ngồi uống quán nước mía đối diện nhà Thành, tất nhiên là cái quán nước hơi xéo và khuất, để Thành không nhìn thấy tụi tôi. Nhưng mà tôi cảm thấy mình lo lắng thừa thãi rồi. Thành vô nhà xong, phụ mẹ ôm rau dọn ra, dọn vô, chứ có ngồi bán đâu mà nhìn thấy tụi tôi.

Tôi không theo dõi nữa, cùng Thắm đạp xe về nhà. Dọc đường đi, Thắm hết miệng nói “Trời ơi nhà nó nghèo quá”, “Trời ơi tội nó quá” hay “Bà ơi bà có lộn không? Thấy nó hiền quá chừng, giúp mẹ như vậy mà. Nó sao lại ác với bà, liếc bà được?”. Thấy con Thắm nói vậy, tôi càng tức hơn: “Bà không biết nó đối xử tui như thế nào đâu. Nó cười tui, liếc tui, chống đối tui. Nó nhìn tui như nhìn thấu hết tâm tư tui vậy. Nó nghèo vậy đó, vậy mà còn chảnh. Giàu mà chảnh thì không nói gì. Cái này nó nghèo mà chảnh nữa, thiệt không chịu nổi. Được rồi, bà bênh vực nó chứ gì. Bà không thèm bênh bạn bà mà bênh cho nó. Hu hu”. Thắm nghe tôi ai oán ca thán như vậy, nó chẳng biết nói gì thêm. Nhưng mà tôi biết, chắc trong lòng nó đang nói tui bị hoang tưởng rồi. Thật là, bạn thân mà nó chẳng ủng hộ mình tí nào, thật tiếc ình hể có cái gì cũng kể nó nghe.

Tới theo dõi Thành như vậy, tôi không biết phải dùng cách gì rêu rao Thành. Bởi chẳng lẽ rêu rao rằng nhà Thành nghèo, phải phụ mẹ dọn rau, vậy càng khiến danh tiếng tôi xấu thêm. Không lẽ cho người tới hàng rau nhà Thành phá Thành? Không được, vậy thì xã hội đen quá, tội mẹ Thành, di đó thấy tội nghiệp quá. Thôi thì chẳng có cái gì để phá Thành, chỉ có thể phá Thành lúc Thành tới trường thôi.

Kế sách mặt lạnh, véo Thành, chống đối ba thằng cùng bàn với tôi đúng là chẳng hiệu quả gì, mà ngược lại càng làm cho bạn bè nhìn tôi bằng cặp mắt khác. Từ hồi véo Thành hôm đó, dù chỉ có một cái thôi, tôi còn tức chưa có được ăn hiếp nó miếng nào hay hơn, vậy mà tụi bạn trong lớp thấy tôi thì chẳng còn e ngại gì nữa, bởi tôi giờ đã mất đi trang nghiêm của một cán bộ lớp gương mẫu rồi. Thiệt là đau lòng mà.

Thiệt nghĩ tôi vẫn nên xài cái cách là bám lấy Thành, tươi cười với nó, khiến nó bực chết chơi. Cách này chắc là hiệu quả, mà mình lại được tiếng ngoan hiền. Nhưng mà suy nghĩ kỹ lại thì, thật là khó áp dụng,

bởi hai tuần rồi tuy tôi muốn làm như vậy, nhưng nhìn mặt Thành khó ưa như vậy, chống đối tôi như vậy, tôi thật không thể tươi cười với nó nổi, không thể a.

Hôm nay, tôi vô lớp sớm hơn bình thường mười phút, vậy mà Thành vẫn vô sớm trước tôi. Thấy tôi ngồi vào bàn, Thành liếc tôi một cái, sau đó giả vờ không thấy, úp mặt xuống bàn.

Hà, còn giả vờ ngủ nữa ư? Tôi lay Thành dậy. Thành không dậy. Tôi bực tức véo Thành một cái.

“A a...a, bạn làm cái gì vậy hả?” – Thành buột phải tỉnh ngủ, trừng mắt nhìn tôi căm phẫn.

Tôi ho khụ một tiếng, thật nhẹ nhàng nhẹ nhàng, nở một nụ cười tươi như hoa: “Thành, bây giờ còn hai mươi lăm phút nữa với vô học, nhưng mà hôm nay bài thật là nhiều, tui với bạn dò bài nha” – Nói xong, tôi khẩn thiết nhìn Thành bằng cặp mắt hồn nhiên mong chờ tha thiết.

Thành sững người. Ha ha có tác dụng rồi. Thành đờ người nhìn tôi, nhìn không chớp mắt. Sao vậy ta? Có phải đã bị tôi hớp hồn rồi không? Cũng phải thôi, tôi cũng khá là xinh mà. Giọng nói lại nũng nịu dễ thương như vậy, có ai mà không thích cơ chứ? Hồi còn nhỏ, tôi vẫn hay xài chiêu này với cha. Thế là, vì không chịu nổi tôi nũng nịu suốt buổi, cha đành lên mẹ mua cho tôi một đồng kẹo dẻo mà tôi thích, dù sau đó cha bị mẹ nổi trận lôi đình, cắt tiền tiêu xuống phân nửa luôn. Nhưng cũng tội mẹ, mẹ không biết cha có quỹ đen. Ha, mà cái quỹ này là bí mật hai cha con tôi mà. Bởi mấy lúc tôi vờ cha mua cái này mua cái kia, cha vẫn có tiền lên mua cho tôi, còn dặn tôi nói dối mẹ rằng cái này là cô giáo thưởng hay bạn tặng.

Nhìn Thành đờ người, lòng tôi thoáng chút tự hào, nhưng ráng kìm nén xuống, mình không thể vênh ra mặt được.

Tôi cười cười, quơ quơ tay trước mặt Thành. Thành giật mình, như hoàn hồn trở về, sửa lại thái độ, lạnh lùng tiếp tục tát nước tôi: “Không cần, tui không cần bạn dò bài dùm. Tui học ở nhà rồi.”. Nói xong Thành cổ lờ tôi đi, úp mặt xuống bàn, tiếp tục ngủ.

“Không thì bạn dò bài tui nha. Bạn dò bài dùm tui đi mà, đi mà”. Tôi tiếp tục sự nghiệp, ra sức lắc lắc tay Thành, khiến Thành không thể ngủ tiếp, không thể nào không ngồi dậy. Thành ngáp một cái, bộ mặt miễn cưỡng nhìn tôi: “Được rồi”.

Tôi lấy sách Ngữ văn lớp sáu tập một đưa cho Thành. Anh chẳng thèm nhìn, chỉ cầm qua loa, tiếp tục nằm dựa về tường, ngả về sau, cuốn sách anh cầm được anh úp lên trên mặt. Hóa ra tui con trai khoái ngồi bàn chót chính là vì được cái ưu thế tựa lưng. Đúng là đồ làm biếng.

Thế là, tôi trả bài trước mặt Thành. Tôi hí hửng đọc vanh vách cái phần ghi nhớ trong sách. Đọc xong, tôi tưởng Thành ngủ rồi, định lay Thành dậy tiếp, bắt Thành phải dò từng môn từng môn cho tôi, kiểm soát cản trở Thành ngủ. Được rồi, tôi biết cách này khá ngây thơ, nhưng mà một cô bé lớp sáu như tôi lúc đó, còn chưa biết tính kế sâu xa gì nhiều. Tôi nghĩ được vài cách khiến anh bực bội chơi là đã khá lắm rồi đó nha.

Đang lúc tôi định lay người Thành dậy, thì Thành đã lên tiếng: “Chưa thuộc, đọc lại đi”.

“A, hóa ra tên này không có ngủ” – Tôi nghĩ thầm, đột nhiên giật mình lên tiếng: “Hả? cái gì? Đọc lại sao? Tui đọc xong rồi mà. Tui thuộc rồi mà.”

“Vẫn còn chưa thuộc”

“Rõ ràng là tui thuộc rồi” – Tôi ra sức thanh minh.

“Bạn nhìn kỹ lại đi”

Tôi nhìn lại cuốn sách phần ghi nhớ qua một lượt, nói: “Rõ ràng là nó mà. Tui thuộc rồi”

Thành chẳng thèm nhìn lại ghi nhớ, nói: “Thiếu một chữ “có”, ở dòng thứ ba từ trên xuống”

Cái gì? Tôi thật không tin vào mắt mình nữa. Một chữ nhỏ xíu như vậy nằm trong đoạn văn mười dòng mà Thành cũng nhìn ra. Kinh khủng thật. Nó vừa nghe mình đọc vừa nhắm mắt mà, à không, vừa úp cuốn sách vào mặt mà, vậy mà lại nhớ rõ từng chữ một, bắt bẻ mình như vậy.

Tôi ầm ức: “Chỉ có một chữ thôi. Coi như là tui thuộc rồi đi. Đâu có ai đi bắt bẻ một chữ nhỏ xíu vậy chứ”

Thành ra vẻ mặt lạnh, y như mấy luật sư biện hộ trong phim Hồng Kông vậy: “Bạn hiểu ý nghĩa của học thuộc lòng là gì không hả Thảo? Ý nghĩa của học thuộc lòng là phải thuộc từng chữ một. Một câu mà thiếu đi một chữ thì ý nghĩa sẽ mất hết đi. Bạn không biết chuyện đó sao?”

Tôi tức tối: “Chỉ có một chữ thôi. Trong dòng này, mất nó cũng đâu có thay đổi ý nghĩa gì. Bạn lại đi bắt bẻ tui như vậy. Bạn rốt cục muốn gì?”

Thành trừng mắt: “Là tui hỏi bạn muốn gì mới đúng. Đang yên đang lành, tại sao tự dưng đòi dò bài tui. Năm tuần qua dù là đôi bạn học tập ngồi kế nhau, bạn có bao giờ dò bài tui đâu. Rõ ràng là bạn khinh thường tui học dở, không thèm dò bài với tui. Bạn lại hay liếc mắt đưa tình với Duy, ghét cay ghét đắng ba đứa bạn này. Bây giờ thì lại còn giả vờ dò bài cái gì nữa. Rõ ràng người muốn gây sự trước là bạn, không phải tui!”

Tui đơ người, cứng họng, nhìn Thành trân trối. Thật không ngờ, cái tên này lại hiểu tôi, nhìn thấu tôi đến thế ư? Tôi giận sôi người, tức điên lên, quát: “Tui không có liếc mắt đưa tình. Tui không có giả vờ. Tui không có, tui không có!!!!”

Không hiểu sao lúc đó, tôi ứ ớ không biết trả lời, không biết quát lại Thành. Trời ơi, sao tôi khi đó lại dễ dàng bị đánh bại như thế, chắc có lẽ vì từ trước tới giờ chưa có ai quát mắng tôi lớn tiếng như vậy. Tôi bị Thành quát mắng như thế, tự dưng cảm giác uất ức, nước mắt tuôn ra. Tôi quay người chạy ra ngoài, chạy sang lớp sáu sáu. Nhìn thấy Thắm, tôi òa khóc nức nở, khiến Thắm rất ngạc nhiên, cố gắng dỗ tôi, đưa vai cho tôi dựa vào.

Sau này khi hỏi lại anh xã tình huống ngày đó: “Que kem, có phải hôm đó anh chơi em không?”. Anh xã từ tốn trả lời: “Biết rồi còn hỏi, em lãng phí nước miếng quá”. Tôi bực bội: “Nước miếng không để nói chuyện thì để làm gì chứ?”. Anh vô sỉ trả lời: “Để em nuốt khi ngắm anh chứ sao? Để em hôn anh”. Tôi đột ngột ho sặc sụa, vừa đỏ mặt vừa thụt anh mấy cái, trong khi anh mặt dày giả bộ đau đớn lăm lăm, giả bộ nói: “Bà xã, em tha anh đi”.

4. Chương 4: Chiến Tranh Lạnh

Sau cái ngày hôm đó, cái bàn bốn người chúng tôi có hai người ngồi kế bên mặt lạnh với nhau. Tất nhiên, đó là tôi với Thành chứ ai vô đây nữa. Tuy là chiến tranh lạnh, nhưng chúng tôi cũng có đạo đức lắm, không xô nhau vài cú là không thể chịu nổi. Tại vì xô nhau thì mình mới hả dạ mà. Còn hai cái thằng Quang và Thuận thì lúc nào cũng nhìn tui tôi, vẻ mặt rất ư là bình thường. Nhưng tôi biết, tui nó đang cười sau lưng tui tôi. Tại tui nó được xem kịch hay miễn phí mỗi ngày mà.

Cái trò chia bàn, phân ranh giới hồi năm lớp một lớp hai giờ được tôi đem ra xài lại. Tôi với Thành, không ai lên tiếng hết, nhưng ngầm hiểu với nhau. Trên cái bàn học bằng gỗ chẳng chít dấu vết, hình vẽ, có cả mấy câu vô cùng hồn nhiên mà anh chị học sinh khóa trước lưu lại là một cái ranh giới dài mà tôi kẻ ra. Ê ê, đừng nói là tôi vẽ bậy, phá hoại của công nha. Cái trò vẽ bậy là tôi kẻ thừa từ bao thế hệ học sinh nước ta mà thôi. Cái bàn gỗ đã chi chít vết thương rồi, thêm một vết cũng chẳng chết ai.

Chiến tranh nó như vậy nè. Thành lỡ tay đặt cùi chỏ qua khỏi ranh giới, tôi lấy thước gỗ vô cùi chỏ một cái. Gỗ không thương tiếc à nha. Gỗ có kỹ thuật hẳn hoi. Phải gỗ sao cho không nặng tay mình nhưng lại gỗ đúng chỗ, ngay vô xương, khiến nó đau điếng mới được.

Tuy nhiên, kể của tôi đôi lúc cũng phản chủ. Tại nhiều lúc vô ý tôi cũng lỡ tay đặt ngoài ranh giới của mình, bị Thành nhéo lại một cái. Thế là, trong giờ học, đột nhiên cả lớp nghe âm thanh gì đó phát ra, kể đó là tiếng “A...a...a” phát ra từ miệng Thành, hoặc thi thoảng là miệng tôi, tại tôi cũng thường dính đòn.

Mỗi khi Thành buồn ngủ, nằm xuống bàn, tôi liền lấy tay nhéo Thành một cái. Thành trừng mắt nhìn tôi. Nhưng biết làm sao được, đang trong giờ học mà lo ngủ. Tôi đây là đang giúp bạn siêng lên chút thôi.

Bị tôi nhéo nhiều lần quá, Thành rất căm tức. Thế là một hôm nọ, tôi gõ gõ tay Thành, nhéo nhéo Thành như thường lệ khi thấy Thành bắt đầu gục xuống bàn. Thành trừng mắt nhìn tôi, kể đó không nói năng gì, chai lì nằm xuống tiếp, để mặc tôi nhéo, ra vẻ là mình nhường nhịn lắm.

Tôi tức lắm, thế là tôi lấy nguyên một chồng tập nện vô đầu Thành một cái. Nện xong, tôi cũng thấy mình hơi lờ tay, khi Thành đau điếng, trừng mắt nhìn nhó nhìn tôi, giơ tay lên, như định tát vào mặt tôi vậy.

“Tát đi tát đi, có giỏi thì tát đi” – Tôi nghĩ thầm trong bụng, vênh mặt lên thách thức, nhưng thực lòng cũng sợ lắm luôn.

Đột nhiên, Thành nhìn tôi chằm chằm. Kể đó, điều làm tôi bất ngờ đã xảy ra. Thành vươn tay ôm chầm lấy tôi.

“Á!!!!!!”. Tôi hét lên thật lớn. Trước bao ánh mắt nhìn chằm chằm tụi tôi, tôi giãy giụa. Nhưng giãy mãi không được, vì Thành ôm mãi không buông. Sau đó Thành ghé tay tôi thì thầm: “Còn dám phá tui nữa, tui sẽ ôm bạn nữa, nhớ đó”.

Kể đó, Thành buông tôi ra. Tôi sợ hãi thét lên, chạy vội ra ngoài. Trong khi cả lớp đang ngồi bàn tán, có đứa còn cười khúc khích. Hu hu tôi tiếp tục thất bại nữa rồi.

Tôi qua lớp sáu sáu khóc lóc với con Thắm như thường lệ. Tôi nói: “Bà ơi nó ... nó ôm tui, hu hu, nó sàm sỡ tui”.

“Hả? Cái gì?”

Tôi kể lể cho con Thắm nghe, nào ngờ vừa kể xong, Thắm ánh mắt đột ngột long lanh nhìn tôi: “Chúc mừng bà, số đào hoa của bà tới rồi”

Tôi sững sốt cộng với tức tối, sao nó chẳng quan tâm mình gì thế này: “Nhảm nhí, bà nay uống lộn thuốc rồi hả Thắm?”. Nói xong, tôi sờ sờ trán nó.

“Trời ơi, thiệt đó, nó ôm bà, ha ha. Con trai mà ôm con gái là có vấn đề. Nhất định là nó thích bà, nhất định rồi, ha ha”

Tôi vỗ đầu. Trời ơi, biết vậy mình không kể nó nghe. Càng kể, cái não chứa đầy suy diễn lung tung, chứa đầy tình cảm nam nữ với mộng mơ của nó lại bộc phát kịch bản mới. Thôi, về lớp cho rồi.

Sau này, hỏi lại anh xã, có phải khi đó anh đã có ý nghĩ gì đó mờ ám với tôi không? Anh cười cười không đáp, chỉ bảo là “Thắm nó đoán đúng một nửa rồi đó”. Tôi giật mình, nổi da gà. Ai nói con gái dậy thì sớm mơ mộng nhiều hơn con trai? Nhìn anh xã, que kem nhà tôi mà xem, có tình cảm mờ ám với tôi ngay từ thuở đó luôn kìa. Ôi thôi, lòng người đúng là khó dò. Nghĩ xong, tôi móc điện thoại ra, gọi ngay cho con Thắm: “Thắm ơi tui xin lỗi bà, thì ra đã trách lầm bà rồi”.

Một hôm nọ, tôi đi học trễ. Vừa vô lớp, tôi đã thấy Duy ngồi gầy ngựa quá chừng luôn. Kể đó, tôi cũng thấy nhiều thằng con trai trong lớp bị ngựa ngáy, gầy khắp chỗ. Thì ra là trò phá phách của tụi đầu gấu trong lớp, dẫn đầu là Thuận với Quang. Bởi vì luôn bị đám lớp trưởng lớp phó tụi tôi phạt nhiều phen, về nhiều tội như nói chuyện, cúp cua, Thuận với Quang rất là ghét mấy đứa cán bộ lớp, trừ tôi ra. Ha ha vì sao ư? Bởi vì tôi lúc nào cũng có chiến thuật thu phục lòng người mà.

Tại tôi chẳng thể thôi, chứ thực ra là vì Thuận với Quang tụi nó có đạo đức giang hồ lắm. Làm như tụi nó coi nhiều phim Hồng Kông quá hay sao đó, mà hai thằng, thỉnh thoảng kêu nhau “Đại ca”, “Đệ đệ”, luôn có phương châm đạo đức là: “Chỉ trả thù nam chứ không trả thù nữ, trừ phi nó chẳng quá không chịu được”.

Cho nên, ở trong lớp, với phương châm thực nữ của mình, tôi lúc nào cũng nói chuyện với tụi nó rất là đàng hoàng. Thỉnh thoảng có bánh kẹo, do ngồi cùng bàn, nên tôi cũng chia cho tụi nó. Tất nhiên trừ Thành ra. Mặc dù anh xã tôi lúc này giả bộ không nhìn thấy, như cảm như diếc khi tôi chia bánh cho hai đứa kia, nhưng tôi biết thế nào que kem cũng bực bội, tức tối dữ lắm. Nếu Thành không bực bội trong lòng thật, vậy thì coi như tôi hoang tưởng đi, nhưng mà mình cũng thấy hả dạ chút ít mà, cho nên tôi cứ tự sướng mà chia bánh cho hai đứa kia, mặc dù biết là tụi nó cũng hay chia cho Thành một ít.

Nhờ vào cách đối nhân xử thế đó, tôi tránh được tai vạ. Hỏi ra mới biết, Thuận và Quang hai đứa đó rủ thêm đám đầu gấu trong lớp, đi ra bụi cây phía sau sân trường, nơi mọc nhiều cây gì đó mà tôi quên tên rồi. Loại cây đó có trái là những cái hạt nhỏ, tua tua gai, tròn tròn, gai khá cứng, nhưng vì nhỏ chưa bằng đường kính của cả cây bút bi nên chỉ có tác dụng gây ngứa. Bạn thử tưởng tượng trái chôm chôm hay vì rút HIV đi, trái đó giống giống vậy đó. Tụi nó hái một đồng trái đó, sau đó ủa vào lớp, bỏ vô cổ áo của Duy

và một số đứa con trai trong lớp mà tụi nó ghét. Thế là khi tôi chạy hí hục như điên vào lớp vì đi trễ, tôi phát hiện ra cảnh tượng một đám con trai đang hí hục gãi ngứa, Thuận và Quang thì trốn học nữa rồi, bỏ lại đám tàn cuộc này. Còn Thành thì đang loay hoay gãi ngứa cho thằng bạn, lấy tay thò vào áo thằng bạn, cố gắng móc hết mấy trái đó ra.

Tôi nhìn Duy, đột nhiên não sáng ra. Cơ hội tốt để tranh thủ tình cảm tới rồi. Đúng là trời giúp ta.

Tôi tiến đến bên Duy, nhìn Duy với vẻ mặt lo lắng tội độ: “Duy có sao không?”

Duy thấy tôi hỏi, cố gắng trả lời: “À, Duy ngứa quá hà. Chắc giờ Duy phải về nhà tắm thôi, thay đồ khác. Lát nữa vô lớp Thảo xin phép dùm Duy nha”

“Ừm, để Thảo xin cho. Nhưng mà giờ Duy đang ngứa, nhà Duy cách đây mười lăm phút đi xe, cũng khá xa đó. Thôi Duy đừng có về. Thảo có dầu gió với thuốc xức ngứa nè. Duy lấy thoa đi, rồi nếu không hết hây về nhà”

Do da tôi lúc nào cũng hơi ửng đỏ, da nhạy cảm mà. Cho nên tôi rất hay đem theo thuốc xức ngứa, rất hay đem theo dầu gió xanh để phòng ngứa mấy trường hợp như đau bụng do ăn bậy bạ ngoài cổng trường, dù bụng tôi tốt lắm, ít khi đau bụng, nên dầu gió toàn là ấy đứa bạn xài. Cũng may nhờ có tụi nó, tôi có dịp tỏ rõ mối quan tâm sâu sắc tới Duy lúc này.

Lúc này đây, Duy đã moi hết mấy trái đó ra khỏi người rồi. Người Duy giờ đỏ hết trơn luôn. Tôi xột xa: “Trời ơi da của Duy đỏ hết rồi. Duy vén áo lên đi, để Thảo xức lưng cho”.

Duy cười cười nhìn tôi. Bây giờ nhớ lại, mới thấy nụ cười đó đều quá chừng. Vậy mà hồi đó đối với tôi là nụ cười thiên sứ ngàn sao lấp lánh. Thật tội ột cô bé ngây thơ như tôi lúc đó mà.

Duy vén áo lên, đồng ý để tôi xức dùm Duy. Tôi nhìn lưng Duy, trong lòng khắp khởi cảm giác sung sướng. Ôi chao, biết đâu đây là bước đầu tiên giúp tôi tiến vào tim Duy thì sao. Nghĩ tới đây thôi, tôi thật nhẹ nhàng sung sướng chạm ngón tay dính kem xức vào da Duy, rồi nhẹ nhàng ma sát, thoa đều. Tôi bất chấp tất cả mọi ánh mắt nhìn chăm vào tôi, trong đó có đôi mắt giết người của que kem, thẳng tiến bắn về đây.

“Ồ con gái không biết xấu hổ” – que kem nói nhỏ, nhỏ tới mức đủ cho bốn mươi người trong lớp đều nghe thấy, đủ khiến tôi giận sôi người, liếc mắt rồi trừng que kem một cái.

Tôi cố gắng kìm nén: “Bình tĩnh, bình tĩnh nào”. Tôi cố gắng không để tay tôi ma sát quá mạnh làm đau Duy. Sau khi thoa thuốc cho Duy xong, tôi đưa Duy tuýp kem, để Duy tự xức phía trước. Xức thuốc xong, Duy trả lại cho tôi. Duy cảm ơn tôi hết lời, mỉm cười với tôi nữa chứ. Ôi chao giống như phim kiếm hiệp vậy, chỉ cần đối lấy nụ cười giai nhân, mọi anh hùng đều bất chấp tất cả. Nhìn Duy mỉm cười với tôi như thế, tôi thấy thỏa mãn vô cùng. Sau đó, tôi trở về phía chỗ ngồi, cố gắng bước từ trên mây xuống đất, nhìn thấy que kem đang giúp thằng bạn lấy mấy trái độc đó ra khỏi áo, tôi thấy chướng mắt quá, suy nghĩ xem tiếp theo nên đối phó thế nào với tên này.

Đang suy nghĩ linh tinh, đột nhiên Thành bước lại, giật lấy tuýp kem của tôi, quăng một câu xanh rờn: “Cho mượn nha”, rồi đi đến bên thằng bạn, ngồi xức cho nó.

Tôi tức tốc chạy tới: “Ê Thành! Tự dưng đi cướp cái tuýp kem của tui mà chưa hỏi tui gì hết. Thành, mẹ bạn ở nhà không dạy bạn là muốn mượn cái gì phải hỏi người ta sao? Đúng là đồ...”

Thành quay qua nhìn tôi, bỏ dở việc đang làm, ánh mắt căm phẫn: “Bạn muốn nói cái gì? Bạn nói đi, nói đi !!!!! Muốn nói tui là đồ ăn cướp chứ gì. Nếu tui không lấy trước, liệu tui xin bạn, bạn có cho không?”

“Tui... có thể tui sẽ cho”

“Đừng có mà giả vờ nữa. Bạn mà cho tui cái gì. Làm ơn khi chửi người khác đừng có lời cha mẹ người ta vô. Bạn có biết nếu là người khác, người ta đã đánh bạn rồi không hả? Làm ơn đi công chúa. Tui ăn cướp đó, còn bạn đúng là đồ ổng ẹo, chảnh che, kiêu kỳ, mê trai.”

Tôi tức giận tới cực điểm, rất muốn nhào vô cấu xé, bầm vằm Thành ra trăm mảnh, ngàn mảnh luôn. Cái thằng này dám nói lớn tiếng, mắng tôi trước mặt bao nhiêu người như thế này. Tôi muốn khóc quá. Nếu không chú ý tới hình tượng của mình thì tôi đã cho Thành biết tay rồi.

Tôi đứng lì ở đó, cảm phần nhìn Thành, bốn mắt giao nhau. Cả lớp nhìn chúng tôi, nhưng chẳng ai dám lên tiếng kéo chúng tôi đang hòa quyện ánh mắt cảm phần nhìn nhau ra hết. Không ngờ những năm về sau, người ta đồn tùm lum, nói tôi và Thành khi đó đang phóng điện, nhìn nhau say đắm.

Đột nhiên, Duy bước tới bên tôi, nhìn Thành: “Bạn làm như vậy là bạn sai. Thảo nói chuyện như vậy cũng sai. Bạn cũng không nên nói Thảo như vậy. Nói vậy, có biết quá đáng lắm không? Bạn sao không để ý tới cảm nhận của Thảo gì hết vậy.”

Trời ơi, ngay lúc đó, tôi cảm thấy Duy đẹp vô cùng. Duy đúng là thiên thần của tôi, đúng là người cứu vớt tôi mà. Chắc hẳn Duy cũng phải rất quan tâm tôi mới nói như vậy. Tôi có hy vọng, có hy vọng với Duy rồi.

“À, Duy đã nói vậy, Thành cũng biết mình sai rồi.” – Thành lên tiếng. Nói xong, Thành rời khỏi khu vực nguy hiểm, trở về bàn ngồi.

Tôi cũng trở lại bàn, bực tức nằm úp mặt xuống bàn, bật khóc. Khóc vì tức, vì giận, cũng vì vui vui khi Duy dường như thích mình. Tôi nghĩ tới đứa ngồi bên cạnh mình. Cái thằng này dám lấy nước mắt của tôi hết lần này tới lần khác, tôi nhất định phải đòi lại gấp bội. Thà là nói mình sai, cũng không thèm xin lỗi tôi một tiếng. Thù mới nợ cũ, tôi nhất định phải ghi lại. Quân tử báo thù, mười năm chưa muộn. Nghĩ xong, tôi sụt sùi mũi, nhanh nhẹn cầm lấy tay áo Thành, xì mũi một hơi thật dài vào áo Thành. Thành kinh hãi nhìn tôi. Ha ha, chí ít cũng bớt tức một chút rồi. Đi đời cái áo.

5. Chương 5: Scandal Và Tỏ Tình?

Học kỳ một năm đó kết thúc. Khi điểm thi được công bố, tôi rất hí hửng. Bởi lẽ xếp vị trí trong lớp, điểm số của Duy đứng đầu, kế đó là tôi. Thuận với Quang kế bên tôi thì khỏi nói rồi. Tất nhiên tụi nó là từ dưới đếm lên. Còn Thành thì cũng chỉ tèn tèn hạng thứ mười mấy thôi phải. Lúc đó, tôi đâu có ấn tượng gì về học lực của anh xã nhà tôi, cho thấy anh xã học không có gì nổi bật năm lớp sáu cả. Tôi thì vui vẻ hẳn ra bởi còn có cái Thành nó thua mình. Thôi thì tự sướng chút ít vậy.

Từ cái buổi tôi và Thành nhìn nhau cảm phần đó, à không, từ cái buổi nó ôm tôi luôn, nói chung là từ cái lúc những sự kiện đó xảy ra, hình tượng của tôi trong lớp, trong trường dường như đã vô cùng trượt dốc. Tôi chẳng còn uy nghiêm, thùy mị gì trong lớp nữa hết, mà dường như cái vẻ chanh chua nó ngày càng lộ ra. Tất nhiên công lao lớn thuộc về Thành chứ ai, người có công tạo dựng hình tượng không mấy tốt đẹp đó của tôi. Tôi xót xa, xót xa quá hà.

Mỗi khi đi tới trường, chuẩn bị vô lớp học hay đi dạo dọc hành lang trường học, tôi đều bắt gặp một số ánh mắt của tụi bạn trong trường nhìn tôi, vẻ mặt như bắt gặp cái gì thú vị lắm, hoặc là họ nhìn tôi rồi cười cười, có khi còn bàn tán sau lưng tôi nữa. Tôi thầm nghĩ: “Thôi chết rồi, chắc là từ mấy vụ việc trong lớp xảy ra, rồi bị đồn lên, làm trò cười ọi người tám với nhau đây mà. Ôi hình tượng tốt đẹp của tôi.”

Tôi vô lớp học ngồi ăn bánh trong giờ ra chơi cùng với Thúy. Hai đứa đang ngồi tám vui vẻ, hết tám về phim, về Cổ Thiên Lạc yêu dấu của tôi tới tám về tình hình thời sự nổi cộm trong trường.

“Ê Thúy bà biết con Yến bên lớp sáu bảy không?”

“À biết, nó đẹp ghê. Cả trường đều biết nó. Ai cũng nói nếu tổ chức thi hoa hậu của trường thì nó đậu chắc. Nó lại học giỏi nữa. Lớp trưởng sáu bảy đó nha.”

“Vậy hả?” – Tôi âm thầm lo lắng. Hôm qua tôi bắt gặp Duy và Yến đang đứng nói chuyện với nhau trước cửa lớp sáu bảy, hai người cười tươi như hoa nhìn nhau triu mến làm tôi muốn đóng vai phù thủy tách hai kẻ đó ra quá chừng luôn. Quay sang hỏi đứa bạn mới biết tên tuổi cô gái mà ngay cả tôi nhìn cũng chảy nước miếng kia. Thôi rồi, nguy hiểm quá. Tôi không biết phải làm sao đây? Liệu Duy có thích Yến không ta?

Đang dư hơi lo lắng lung tung thì đột ngột tôi thấy con Thẩm ngoắc tôi ra. Còn có Thu nữa. Tụi nó đang lấp ló ngoài cửa lớp tôi, đáng vẻ như là khẩn cấp lắm vậy.

“Gì vậy hai bà?” – Tôi lên tiếng, bước tới đứng kế bên tụi nó.

“Thảo ơi tui nghe đồn bà đang vướng vô chuyện tình tay ba phải không?” – Con Thắm thốt lên, mắt sáng rỡ vì tò mò, cũng vì khoái mấy tin đồn tình cảm đây mà.

Nghe xong, tôi cảm thấy âm thanh quen quen. Tại mấy bữa học thêm chung môn toán cô Chi nó lúc nào cũng lấy chủ đề tình cảm ra kể mà. Nhưng mà, hình như là có gì đó không ổn.

“Cái gì?” – Tôi định thần – “Bà vừa nói cái gì? Lập lại coi.”

Sau khi được Thắm lặp lại. Tôi hoảng hồn. Trong đầu hiện lên dấu chấm hỏi cực lớn.

Thu nó la lên: “Tui nghe tụi lớp tui nó đồn vậy nè. Bà và thằng Thành ngồi kế bên lúc mới vô học ngồi kế nhau rất ghét nhau, hay cãi nhau, đánh nhau hoài. Một hôm thằng Thành tỏ tình với bà, ôm bà rất là tình cảm, ôm bà từ phía sau, thì thầm tỏ tình vô tai bà. Kế đó bà cự tuyệt. Nhưng Thành nó không bỏ qua. Nó cứ quan tâm bà, nhìn bà, quan sát bà mọi nơi mọi lúc. Sau đó bà chấp nhận nó. Hai đứa bà tối ngày ngất nhéo nhau, giỡn nhau suốt, tới thầy cô còn biết. Sau đó bà với nó cãi nhau. Bà thấy Duy đẹp trai, trong mơ bà còn gọi tên thằng Duy, nên bà bỏ Thành, chuyển qua tính của thằng Duy. Bà còn chính tay mình xứt thuốc cho thằng Duy nữa. Bà quan tâm tới thằng Duy quá khiến thằng Thành nó ghen. Nó trờng mắt nhìn bà, giận bà, đánh bà. Một ngày nọ hai người đứng nhìn nhau rất lâu rất lâu, ánh mắt nồng nàn nhìn nhau, phát hiện mình không thể thiếu đối phương”

“What?” – Tôi cảm thấy đầu óc ong ong rồi.

“Tầm bậy, Thu bà nghe lộn rồi. Thành nó ôm Thảo từ phía trước chứ không phải phía sau nha.” – Thắm hăng hái đính chính.

“Vậy hả? Trời ơi đúng là tam sao thất bản mà. Lát về lớp tui phải đính chính lại cho tui nó biết mới được” – Thu vui vẻ phụ họa.

“Im lặng coi!!!” – Tôi bực bội, giận sôi người – “Hai bà qua đây mục đích là cái gì? Nếu muốn xác thực tin đồn để về khoe cả lớp thì mời hai bà về cho. Nếu có chút lương tâm quan tâm bạn của hai bà đang bị vu khống nghiêm trọng thì mời hai bà ở lại.”

Im phăng phắc. Như biết mình có chút sai lầm, Thu và Thắm im một hồi. Kế đó Thắm nó lên tiếng phân bua: “Tại cái tin này nó đang nổi mà bà. Tui tui xin lỗi nha. Nhưng mà đúng vậy không bà?” – Cái mặt hối lỗi vài giây của con Thắm tiếp tục biến thành tha thiết mong chờ.

“Tui hỏi hai bà nè, rốt cuộc hai bà tin ai? Hai bà có tin vô đạo đức của bạn hai bà không? Hai bà có tin là tin này hoàn toàn bịa đặt không hả?”

“Bà có mấy phân đạo đức hả bà?” – Thu xỏ tôi một cái. Tôi nhéo nó một cái.

“Tui tui tin bà chứ, nên mới tới đây hỏi nè” – Thắm lên tiếng.

“Làm hai bà thất vọng rồi. Thực tế không như tin đồn đâu. Thôi hai bà về đi.”

“Khoan đã. Tin đồn này hai bà nghe ai nói? Who?” – Tôi nổi khùng rồi, nhất định phải truy ra cái tên tung tin vịt mới được. Nói tôi mê trai, hu hu, lại còn nói tôi thấy trắng quên đen nữa. Sĩ nhục tôi như thế thực quá đáng. Mặc dù vụ tôi cố gắng tạo ấn tượng tốt đẹp với Duy là thật.

“Tui nghe lớp tui nó đồn thôi. Hình như từ mấy đứa lớp bà mà ra đó.”

Mặc dù giận hai đứa nó, nhưng tôi cũng không thể giận lâu được. Dẫu sao cũng nhờ tui nó mà tôi biết được cái tin sét đánh này. Tuy nhiên, ngoài mặt tôi vẫn tỏ vẻ giận chứ sao. Tôi bực mình bỏ vô lớp, để lại hai đứa tui nó đang mang đủ mọi thần thái trên gương mặt: thất vọng vì tin thất thiệt rồi, đau lòng vì hết chuyện vui, hối hận vì mình chọc giận Thảo rồi, áy náy vì mình làm nó giận.

Hôm đó, vừa bực bội ngồi trong lớp, tôi vừa phát hiện có nhiều đứa quay xuống nhìn trộm tôi. Hóa ra tin đồn này đã khiến tôi nổi tiếng và được quan tâm đến thế. Thật là khóc không ra nước mắt mà.

Tôi ngồi kế bên Thành, được dịp là tôi liếc, trờng mắt Thành cho bớt tức một chút. Thành thấy vậy, vờ như không thấy tôi, không thèm nhìn tôi một cái, phàn: “Nhìn riết coi chừng lé mắt đó nha”. Tôi quay sang, tiếp tục sự nghiệp ngất nhéo. Cái đồ độc miệng, cái đồ sao chổi mà.

Chiều hôm đó, sau khi tan học, Thuận với Quang nó hỏi tôi: “Bà với Thành yêu nhau rồi giận nhau hả?”

“Ai biểu bà đi bắt cá hai tay, trong mơ mà còn kêu tên thằng Duy. Duy nó đẹp vậy thôi, chứ không thương bà bằng thằng Thành đâu, tin tui đi”

“Hai ông không việc gì làm sao? Rảnh rỗi quá vậy. Á!!!! Hai ông nghe ai nói, nghe ai đồn tui thích Thành, ai đồn tui ngủ mơ gọi tên Duy hả?”

“Thì thằng Thành kể bên bà nói chứ ai. Hôm bữa bà ngủ gục xuống bàn, miệng kêu cái gì đó, nên Thành nó nói tui tui là vậy.”

“Vậy tin đồn là do hai ông tung hả?”

“Không à nha, tui chỉ nói cho con Thư biết thôi”

Thôi chết rồi. Tôi vỗ trán. Thư là ai? Bạn ấy chính là đệ nhất sư phụ tung tin vịt của lớp tôi mà. Hôm nọ Duy nó bị trật chân, dán salonpass hà. Vậy mà có cỡ bốn, năm đứa con gái qua lớp, đưa sữa, thuốc cho Duy, nói là nghe đồn Duy bị té gãy chân? Hối ra mới biết Thư nó tung tin vịt.

Tôi nổi điên, bắt chập tui nó là giang hồ thứ thiệt hay thứ giả, lấy chổi quét hai đứa nó, vừa quét vừa đánh vừa mắng. Cái tui này, học ai không học đi học thằng Thành tối ngày chọc giận tôi.

“Đại ca, chạy mau!!!”

Sau cái vụ tin đồn đó, tôi thực đã luyện được ình thần kinh thép luôn. Cũng nhờ vụ đó, giờ đây mỗi khi nghe tin đồn thất thiệt từ ai đó nói về mình, tôi đều mắt không chớp, tay không run, chân không động, chỉ có thỉnh thoảng nổi điên cầu xé mà thôi. Tâm trạng con người mà, như cái nồi áp suất vậy. Áp lực lớn quá là nổ cái nồi. Người áp lực lớn quá còn xì trét, thỉnh thoảng có đứa đi xả súng vô người ta nữa kìa. Cho nên, phát hỏa, cầu xé như tôi là tốt cho bản thân và mọi người lẫn đó, chỉ tội cái người chứng kiến và bị tôi phát hỏa. Còn ai vô đây nữa, anh xã nhà tôi chứ ai. Bởi vậy anh xã nhà tôi ngày xưa tạo nghiệt với tôi quá nhiều, sau này phải lãnh đủ, đáng đời.

Cũng kể từ hôm đó, tôi quyết tâm kiếm kế trả thù Thành, nhưng mà mãi vẫn chưa nghĩ ra kế. Ngu ngốc, tôi thật sự rất ngu ngốc. Kỹ năng mềm của tôi lúc đó quá ít ỏi rồi. Đến ngay cả một câu nói móc người ta cũng không nói được, tính kế cũng không biết tính. Nhiều lúc tôi không hiểu tại sao mình lại điểm cao được.

Tuy tôi với lại mấy đứa bạn vẫn chỉ mới lớp sáu, thế mà làn sóng yêu đương sớm nó lộ ra khắp cả trường. Con Ngọc Nhân lớp tôi thích thằng Bách lớp sáu năm. Thế là tôi tung tấn đứng ra viết thư tình bằng tiếng Anh dùm cho tui nó. Tại tôi từ năm lớp bốn đã đi học thêm tiếng Anh, đó là điểm đặc biệt nhất, độc quyền nhất của tôi so với các bạn trong trường, vì lúc đó ở quê chẳng ai nghĩ tới việc cho con học sớm tiếng Anh hết, trừ mẹ tôi. Nên dù còn dốt tiếng Anh lắm luôn nhưng tôi vẫn tự hào vì mình giỏi nhất lớp mà. Bức thư tình cùi bắp đó đã không còn nhưng tôi thì cứ nhớ mãi một câu trong bức thư đó.

“Em rất muốn chúng ta ở bên nhau” – Tôi đọc thầm, làm sao dịch sang tiếng Anh được đây. Ôi cái trình độ tiếng Anh cùi của mình.

Đang định chạy tới chỗ Duy hỏi câu này phải dịch sang tiếng Anh thế nào, Thành đã ngó đầu dòm qua. Nhìn thấy tôi ghi câu đó trên giấy, Thành cười cười.

“Cười cái gì?”

“Bạn đang làm gì vậy?”

“Bạn quan tâm làm gì chứ?”

“Dịch tiếng Anh phải không? Lúc nãy tui nghe bạn đọc câu đó rồi”

Tôi trầm lặng không đáp. Thành lên tiếng: “I want we are together”.

Together ư? A tôi học chữ này rồi mà chẳng biết áp dụng, thật đúng là học thì nhiều mà hành thì chẳng bao nhiêu. Nghe Thành nói, tôi hí hửng viết vô giấy. Lúc đó tôi ngây người luôn, không ngờ Thành biết nhiều tiếng Anh hơn mình, biết áp dụng hơn mình. Tôi thầm ghen ghét lẫn chút thán phục.

Thành tiếp tục cười cười. Tôi chợt đoán ra ẩn ý nụ cười đó, nói: “Đồ tưởng bở, tui không phải là viết tỏ tình bạn đâu. Nhìn lại mình đi, gầy như que củi, cái đồ que củi, he he”.

“Ừa, tui có nghĩ vậy đâu, sao bạn suy ra vậy? Vậy là... bạn muốn tỏ tình với tui lắm hả?” – Nói xong, Thành nhích nhích người sát lại, kề mặt càng lúc càng gần mặt tôi.

Sau đó, Thành tự dưng nhìn tôi dăm dăm, kể đó thở dài, kể đó lấy tay búng vô trán tôi một cái, phán: “Ngu ngốc”.

Tôi lấy tay xô Thành một cái. Tôi suy nghĩ mãi. Sao lại nói mình ngu ngốc chứ, quá đáng thật. May cho Thành vì là bàn cuối, nên Thành chỉ đụng vô tường thôi, không té được. Còn tôi thì vừa thấy ngưỡng ngưỡng vừa thấy bực bội vì mình tiếp tục bị xô nữa rồi.

Nhưng mà, mọi người có hiểu vì sao Thành nói tôi ngu ngốc không? Về sau tôi mới hiểu. Đúng là tôi ngu thiệt, ngu hết chỗ nói, cho nên đã không biết đề phòng.

Cái bức thư tỏ tình cùi bắp đó không hiểu do đâu bị cô chủ nhiệm phát hiện. Với mục tiêu của trường là nghiêm cấm tình cảm học trò, tôi là chủ nhân của lá thư, nên bị cô kêu lên hỏi thăm. Cô la rầy tôi rất nhiều. Tôi chai mặt rồi mà, nhờ mấy vụ việc gần đây. Nên mặt tôi thì nhìn cô, mà lòng thì chỉ nghĩ tới Cổ Thiên Lạc. La rầy tôi xong, cô phán: “Cô với mấy cô tiếng Anh đọc thư xong cười muốn chết luôn. Mấy đứa không biết tiếng Anh nhiều thì đừng viết nha, sai chính tả, sai ngữ pháp tùm lum. Mấy cô cười quá chừng, đọc mà mắc cười quá”.

Sau này, tôi vẫn còn nhớ mãi cái câu tiếng Anh cùi bắp đó: “I want we are together”. Ha ha. Một câu chẳng biết ngữ pháp có đúng không nữa. Mỗi khi tôi nhại lại câu đó, anh xã nhà tôi đen mặt ra, túm lấy tôi, cố gắng khiến tôi ngậm miệng. Tôi kêu gào: “Ngày đó anh mới ngu ngốc đó. Đi xài cái cách đó. Ha ha”. Mặc dù cười nhạo anh xã, nhưng cũng tội cho anh nhỉ, vì lúc đó cả hai đều ngu ngốc như nhau.

6. Chương 6: Lăn Thăm Bệnh Đầu Tiên

Tết đến rồi!

Tết đến, nghĩa là thu nhập tăng (lì xì đó mà). Tết đến, dù được nghỉ có chín ngày thôi, tôi cũng cảm thấy rất là sung sướng. Bởi vì tôi có thể ăn, ngủ, coi phim, đọc truyện suốt chín ngày luôn, tức là nằm lăn lộn trên giường. Nghỉ thôi mà cũng thấy sướng rồi.

Đọc tới đây, mọi người phát hiện ra cái gì bất thường chưa? Vâng, tôi chính là cô gái lười biếng chính hiệu. Nhắc tới các nhân vật trong truyện ngôn tình mà sau này tôi đọc, tôi chính là trạch nữ đó, ha ha. Có một danh hiệu như vậy về dạng con gái này, làm tôi mừng ghê. Chứ ít thì bên Trung Quốc cũng có một đám đứa con gái giống mình. Như vậy, mình đỡ cần rút lương tâm, đỡ cần rút với cha mẹ hơn, và có chút xú lý do để phàn đấu vì sự nghiệp trạch nữ, duy trì nguyên trạng, ha ha.

Gần Tết, mẹ tôi hay bắt tôi với thằng em trai của tôi nhổ sạch lá mai, để mai trở nụ, ra hoa. Mà nhà của tôi có tới gần mười cây mai lặn. Mỗi lần Tết sắp tới, tôi đều ai oán giận thầm bà ngoại, người bà kính mến đã về Tây Thiên mấy năm rồi, người đã hằng hái trồng một đồng mai trước sân nhà tôi, khiến tôi mỗi năm đều phải nhín tiền ăn vặt một ít, để bóc lột sức lao động thằng em. Tôi ra giá với nó: “Một cây mai mười ngàn nha”. Nó ầm ừ ra giá: “Hai mươi”. Tôi cãi lại: “Mọi năm đều mười ngàn mà em?”. Nó liếc tôi: “Chị không thấy mấy cây mai lớn hết rồi hả? Quá trời lá luôn. Chị không chịu thì chị tự lật lá mai đi”.

Thế là, dù không cam tâm, tiền vẫn bay từ túi tôi qua túi thằng em tôi. Thằng em này đúng là đồ có tiềm năng tư bản mà. Chẳng biết từ nhỏ tới giờ nó để dành được bao nhiêu rồi. Chỉ biết là mỗi lần tôi lén lén lấy cái con heo đất của nó ra sờ sờ lắc lắc là bị nó thét lên, giành giật lại con heo, rồi chạy vô vách mẹ, hoặc là liếc tôi, khóc sụt sùi. Đúng là cái thằng em ích kỷ. Bởi vậy hồi đó con Thấm nó nhìn chỉ tay tôi, nó nói: “Sổ bà tiền vô là chảy ra hết đó”. Tôi đen mặt, mắng nó mỗ quạ. Nhưng mà ngẫm lại, từ nhỏ tôi đã ra tiền thế này, không biết mai này ra sao nữa. Thật là rầu rĩ u sầu mà.

Tết đến, tôi có thể được yên thân vài ngày, không còn đi học nữa, có thể thoát được mấy lời đòn đại trong lớp, khỏi phải vô lớp mỗi ngày, khỏi gặp cái thằng que củi kia. Ôi thật là sung sướng. Chỉ bực một nỗi là tới ngày phải ăn nào là thịt kho Tàu, khổ qua dồn thịt, gà luộc hoặc nấu cháo, ngán gần chết luôn.

Chưa được sung sướng vài ngày thì tôi phải xách xe đạp đi du hí. Khi thì con Loan với con Thắm rủ đi mượn truyện, uống nước mía, khi thì con Thu rủ đi chợ bông, khi thì cả ba đứa rủ tôi đi chúc Tết thầy cô. Tụi nó tối ngày gọi điện thoại bàn rủ tôi hết vụ này tới vụ nọ, khiến tôi bất đắc dĩ phải lê lét ra khỏi nhà.

“Mấy bà làm gì vậy, tui đang nằm ở trên giường đọc Đô rê mon thì Thu nó gọi, mấy bà đi chợ bông thì đi đi, rủ tui làm cái gì?” – Tôi mặt nhăn mày nhó oán trách tụi nó.

“Chợ bông mỗi năm mới có một lần mà bà cũng không chịu đi. Bà trốn ở nhà riết làm gì vậy hả? Sao bà không chung vô chuồng heo ở chung với tụi nó luôn đi.” – Thu nó độc miệng thật.

“Bà không biết gì hết đó Thu. Nó sao dám vô chuồng heo. Mẹ nó mà vô chuồng heo không biết đâu là heo đâu là nó, mang nó đi cân ký rồi bán luôn thì nguy.” – Loan nó phụ họa. Hai cái đứa này, liếc tụi nó bao nhiêu cũng không đủ mà. Tôi lấy tay, nhéo tụi nó một cái. Tức ghê luôn, hết vô lớp bị ăn hiếp mà giờ còn bị ba cái đứa này xỏ xiên, tôi muốn bỏ chợ về luôn cho rồi.

Không khí chợ bông thật là náo nhiệt. Chợ bông ở quê tôi thực ra là công viên mé sông của thị xã, được người ta ngăn thành từng ô để ọi người buôn bán, nhằm tiện cho việc xách nước từ dưới sông hoặc là bơm lên tưới mấy cây bông. Để đi tới đây, tôi với ba nhỏ bạn này phải đạp xe từ nhà ở bên huyện qua đây mất khoảng bốn mươi lăm phút, tại quê tôi là thuộc một huyện nằm giáp ranh thị xã mà. Bởi vậy tôi mới nhăn nhó chẳng muốn đi chút nào. Cũng tại tụi nó lôi kéo, bằng không còn lâu tôi mới đi. Chợ bông này thỉnh thoảng còn bắt gặp người quen bên xã tôi qua đây bán nữa. Mà tôi thật không hiểu sao lại đi chơi ban đêm. Sáu giờ ba mươi, trời thì tối hù, coi được gì mà coi, có thấy gì đâu mà thấy.

Vừa đạp xe dạo vòng chợ bông vừa ngắm, y chang như thành ngữ “Cưỡi ngựa xem hoa” rồi. Nhưng được cái là ngựa này chậm như rùa, tại cái chợ nằm ven đường, mà đường thì nhỏ, người thì đông, kẻ mua thì tấp lại ven lề. Thành ra lòng đường thu hẹp còn có chút xíu. Đi xe đạp chậm còn mệt hơn đạp nhanh, phải căng thần kinh ra mà chú ý không đụng vô người ta, bực bội vô cùng, đúng là đi xe vô chợ mà.

Tôi càng bực bội, ba đứa kia càng hí hửng. Tụi nó vừa đi vừa ngắm, vừa phân loại bông mới ghê. Tụi nó biết đủ thứ dạng bông. Biết phân biệt cúc vạn thọ với vạn thọ. Nhiều lúc hứng lên, tụi nó quay sang bảo tôi: “Chỗ đó bán mấy cây bông hồng kia”. Rồi tụi nó hí hửng chạy tới coi, trong khi tôi thì chẳng thích thú gì.

“Bà sao mà kỳ vậy? Đi chơi với bạn mà mặt bí xị là sao?”

“Vậy tui hỏi mấy bà nè. Có gì vui không? Bông cắm trong bình rồi cũng héo, mua mấy cây bông về rồi tụi nó cũng chết. Không hiểu sao tui thì thấy không có gì đẹp mà mấy bà mê vậy?”

“Thôi bỏ nó qua một bên đi. Dẫn nó đi thiệt là mất hứng. Lần sau tui tui không rủ bà nữa đâu”

Nhìn ngắm bông, tôi thà ngắm người sướng hơn. Ái chà, bên kia một cặp anh chị đang đi kè sát bên nhau, ra vẻ e thẹn nữa, đúng là đang yêu sướng thật. Còn bên kia nữa, chỗ cái băng đá, cũng có hai người ngồi sát, dựa vai vào nhau.

Nhìn mấy cặp đôi dạo chợ bông, tôi vừa tưởng tượng ra hình ảnh của Duy. Ước gì hai người đó là tôi và Duy thì tốt biết mấy. Chúng tôi đi bên cạnh nhau, Duy choàng khăn lên cổ tôi. Tôi ra vẻ e lệ, chạy đến nâng niu mấy cánh hoa. Từ nhỏ tôi đã mơ một ngày mùa đông mình được người yêu choàng khăn như vậy, dù trời có nóng như lửa cũng không cần quan tâm. Ấp ấm biết bao.

Nghĩ tới đây, đột nhiên tôi rùng mình, ớn lạnh. Chắc tại mấy ngày này Tết mà, trời có vẻ se se.

Bỗng tôi dụi dụi mắt, nhìn thấy phía trước mình. Gầy gầy, cao cao. Que củi chứ ai. Không sai vào đâu được. Trừ phi tôi bị cận, hoặc bị hoang tưởng quá độ. Tuy là bây giờ trời đang tối, nhưng làm sao tôi nhìn lầm cái thằng này được chứ.

Tiến tới gần chỗ que củi đang bán, tôi dựng xe, thấy que củi đang bán vạn thọ ột chị khách.

Tôi chờ, chờ mãi, rốt cục cũng chờ được que củi cất tiếng: “Dạ chị ơi chị mua bông gì. Em có vạn thọ, cúc vạn thọ, cúc trắng ...” – Nói chưa hết câu, que củi đã nhìn qua, thấy tôi. Thế là que củi đó miệng, cảm như hén.

“Chà, đủ thứ hết ta” – Tôi lên tiếng, vẻ mặt đắc ý cười cười nhìn que củi.

Thành không nói gì, cứ đứng đó, quay mặt chỗ khác, lo dọn dẹp mấy cây bông, không thèm nhìn tôi.

“Ê ê, không phải bạn bán bông sao? Sao bạn không hỏi khách mua gì hết vậy?”

Thành vẫn không thèm quan tâm tới tôi. Tôi tức lắm.

Đột nhiên, có một người khách chạy lại chuẩn bị hỏi Thành: “Bông này bao nhiêu...”

Ông khách chưa nói hết, tôi lập tức nhảy vô: “Chú ơi chú không thấy bông này tẻ lắm sao chú. Chú nhìn đi. Vạt thọ này bông to như vậy, nhất định là sắp héo rồi. Con mới hỏi giá từ miệng cái thằng que củi này, mắc lắm. Chú qua bên kia mua đi, rẻ hơn ở đây nhiều.”

Ông khách thấy tôi huyền thuyên, thấy kỳ lạ sao đó, rồi lắc lắc đầu, bỏ đi chỗ khác, trước khi đi nói vọng lại một câu: “Khùng”

Thành nhìn tôi chuyển sắc mặt từ vui thành đơ, cười mỉm. Sau đó lấy cái giấy gì đó rồi cầm bật lửa đốt lên, hươ hươ trước mặt tôi. Tôi thấy lửa thì phải né chứ sao. Tôi tức tối: “Bạn làm cái gì vậy?”

“Đốt phong long”

Tôi tức sôi máu. Giận vô cùng. Thành đốt xong, lấy thùng đi múc nước tưới cây. Dùng một cái, tôi xô Thành xuống sông, ngay lúc Thành đang xách nước. Sau đó tôi lấy xe đạp, đạp như điên, bỏ trốn khỏi hiện trường.

Mùng ba Tết, tôi phải đi chúc Tết thầy cô. Cho nên ngày hôm đó căn nhà nhỏ của cô chủ nhiệm lớp tôi chật luôn, chẳng còn cái ghế để ngồi.

Từ cái hôm xô Thành xuống sông, tôi tò mò, không biết Thành có sao không? Tôi lo cho có vậy thôi, chứ dân quê mà, dám đi buôn bán, đi ra sông xách nước, chẳng lẽ không biết bơi? Cho nên nếu có vấn đề gì là tại Thành chứ không phải tại tôi à nha.

Ngồi nói chuyện một hồi, tự dưng cô chủ nhiệm hỏi tới Thành, kêu là sao không thấy nó, hôm trước cô tôi đi chợ bông gặp nó đứng bán, nó hẹn là mùng ba này ghé nhà cô.

Tôi cũng tò mò, nhưng không để lộ ra mặt, im lặng ngồi hóng.

“Nó bình rồi cô ơi” – Tôi nghe tiếng từ Quang, hơi chột dạ.

Hỏi ra mới biết Thành hôm đó bị té xuống sông, nghe đâu là bắt cần. Nhưng vì còn quá chừng bông để bán, do mới dọn hàng, nên nó nán lại bán tới khuya. Người thì ướm sủng không có cái gì để thay. Cho nên, viêm phổi rồi, đang nằm viện.

Đúng là ngu ngốc mà – Tôi nghĩ thầm trong bụng. Không chịu về thay đồ, ham chi ở lại bán chứ, giờ tiền viện phí còn hao tổn hơn tiền lãi cả mấy ngày buôn bán nữa kìa.

Về nhà, kể lại cho con Thắm qua điện thoại bàn, tất nhiên, tôi bị nó chửi.

“Bà đúng là mất nhân tính mà”

“Bà không mau đi thăm nó đi”

“Bà coi chừng nó có bề gì là bà ôm hận suốt đời đó”

Đạp xe qua bệnh viện, tôi với con Thắm mua sữa, mua đường. Lần đầu tiên trong đời, tôi biết thế nào là đi thăm bệnh một người. Tính ra, anh xã lại cướp mất thêm một lần đầu tiên của tôi nữa rồi.

Vô bệnh viện, nghe theo chỉ dẫn của thằng Quang trước khi đi, tôi vô cái khoa phổi, lòng lâng lâng.

Không phải lâng lâng vì xúc động đâu, vì sợ hãi đó. Từ nhỏ, tôi là đứa thích màu hồng. Màu của sự hoàn hảo. Thành từng chửi tôi kiêu kỳ, tiểu thư, cũng không phải không có lý. Tôi rất là sợ sệt khi tới bệnh viện. Không phải sợ đau, sợ bị tiêm thuốc như mấy đứa con gái bình thường, mà là sợ bị nhiễm vi khuẩn, bị lây bệnh. Giờ lại vô khoa phổi nữa chứ, cái khoa mà bệnh đứng vị trí số một về lây nhiễm đó nha. Cho nên, từ trong phòng bệnh nhìn ra cửa, người ta sẽ thấy một con nhỏ đeo khẩu trang, trùm khăn kín mít, tay cũng mang bao tay, từ từ nhích vô phòng bệnh. Đi cùng là một con nhỏ nhìn có vẻ hơi ngơ ngẩn – Thắm chứ ai. Tính ra, cũng nhờ con Thắm hết. Nó là đứa chuyên gia thức tỉnh lương tâm của tôi khi tôi lầm đường lạc

lỗi mà. Trời ơi tôi yêu nó quá. Nhưng mà nếu tôi có mệnh hệ nào vào cái lần thăm bệnh này thì nó cũng đừng hòng thoát khỏi liên lụy.

Tôi chuẩn bị vô phòng bệnh, thì đột ngột, Thắm nó kéo tôi qua cạnh cánh cửa.

“Bà bình thường chút được không? Gỡ khẩu trang, khăn, bao tay, áo khoác ra hết đi”

“Nhưng mà tui sợ”

“Sợ cái gì? Người ta cười cho bây giờ. Thăm bệnh mà bà không có chút thành ý gì hết vậy?”

Tôi bực bội, nghe lời nó, cởi mọi thứ ra, sau đó giả vờ mếu máo một chút: “Tui mà bệnh là bà phải chịu trách nhiệm đó.”

Nó im lặng, suy nghĩ thật lâu thật lâu. Sau đó nó im lặng tiếp, không nói gì, cuối cùng thì phán một câu vô mặt tôi: “Thôi thì bà ở ngoài này luôn đi. Vô trách nhiệm, không có lương tâm”.

Đúng là không ai hiểu tôi bằng nó nha. Bị kích tướng, tôi khí thế hiên ngang đi như bay vô phòng bệnh.

Thế nhưng, công toi rồi, Thành với mẹ nó về nhà hồi sáng rồi.

7. Chương 7: Thì Ra Que Củ Là Củ Cải Trắng

Tôi đang hí hửng định đem sữa với đường về nhà thì bị Thắm nó túm lại. Tiếp tục tới nhà Thành, quá trình thăm bệnh mà tôi không có một chút hứng khởi với thành ý gì hết lại tiếp tục. Ôi con đường chông gai. Thăm bệnh mà cũng phải vất vả thế này sao. Trời thì nắng nóng, cổ họng thì khô khốc.

Tới nhà Thành, tôi thực sự không dám vô. Lúc này đây, tôi cảm thấy hơi chột dạ, hơi khó chịu trong lòng. Lương tâm của tôi nổi lên chút ít rồi.

Tụi tôi dựng xe đạp xong rồi đứng núp ló ngoài cửa, nhìn vô trong nhà Thành thông qua cái cửa sổ. Nhà đóng kín mít hà. Kỳ lạ, Tết thì phải mở cửa chứ sao lại đóng. Tôi thấy vậy liền thở phào nhìn qua: “Ê nó không có ở nhà đâu bà ơi. Minh về đi.”

Đột nhiên cửa mở.

Thành đứng trước cửa, nhìn thấy hai đứa tụi tôi rồi.

“Hai bạn tới đây làm gì vậy?”

Vô nghĩa, không tới thăm bệnh thì tụi tôi vác xác tới đây làm gì, không thấy tay tôi xách sữa với đường hay sao hả? – Tôi liếc Thành một cái, giao tiếp bằng mắt với Thành. Kế bên tôi, con Thắm thấy tôi như thế, thụt tôi một cái.

Tôi ôm bụng, nhăn nhó, lấy tay xoa xoa. Thành nó vẫn đứng đó nhìn tôi.

“Nhìn cái gì.” – Tôi lớn giọng – “Trong nhà có nước không?”

Tôi với con Thắm vừa đặt mông ngồi xuống ghế trong nhà Thành là chạy ngay tới cái bàn, lấy cái bình nước rót uống ừng ực. Lúc đó khát quá, tôi quên sạch sẽ rằng Thành nó bị viêm phổi. Mãi cho đến ngày hôm sau tôi mới chợt bật ngửa. Bao nhiêu là vi khuẩn, thế mà lúc đó tôi vô tư như vậy.

Giành giạt nhau uống hết bình nước, tôi nhìn qua, thấy Thành nó đang ngồi trên giường, bình tĩnh nhìn tụi tôi. Mọi người đừng tò mò. Nhà nhỏ chỉ có một phòng, mà có hai mẹ con Thành sống, cha của Thành nghe đâu đi biệt tích từ hồi nó còn nhỏ. Cho nên đương nhiên là phải tiết kiệm diện tích đặt một cái giường ngay phòng khách rồi. Nhìn thôi là tôi cũng hiểu là Thành nó ngủ ở đây. Hôm nay có một mình nó ở nhà, chắc là mẹ nó đi đâu đó rồi.

“Còn nước không?” – Tôi hỏi Thành.

“Còn”

“Ở đâu vậy?”

“Ngoài lu đó. Ra uống đi”

Tôi đơ hống. Nếu không vì nó bệnh là lỗi tại mình thì tôi đã nắm tay con Thấm kéo về nhà cho rồi. Nó bệnh cái quái gì. Nhìn nó kìa, còn hơi sức xiên xỏ người khác mà.

Thấy tôi nhăn mặt, Thành lấy bình nước, chuẩn bị đi vô phía sau nhà.

“Nó vô trong làm gì vậy bà?” – Thấm nó mở miệng hỏi.

“Bà không thấy sao?”

“Thấy gì?”

“Nó đi nấu nước ỉnh uống chứ gì nữa. Bà sao mà ngu ngơ quá đi. Không biết suy luận gì hết” – Thấy tôi nói vậy, Thấm nó gật gật đầu.

Nhân cơ hội ngàn năm có một khi mà chủ nhà phải lo nấu nước cho tụi tôi uống, tôi với con Thấm tự dưng hứng lên, nhìn quanh khắp nhà, xem xét mọi góc ngách của cái phòng khách. Tôi đảo mắt, nhìn thấy cái tủ gỗ nhỏ ngay đầu giường que củi. Tôi hí ha hí hửng kéo cái học tủ ra. Tôi nghĩ nhiều khi trong đây chứa cái bí mật gì của nó thì sao, như thư tình chẳng hạn. Mà bỏ đi. Nó như vậy, làm sao là dạng con trai viết thư tình được. Nhưng mà lòng người khó dò, nhiều khi thấy vậy chứ không phải vậy rồi sao.

“Nhìn nè bà, cái máy bay trực thăng đồ chơi, ha ha” – Tôi cao hứng lôi cái máy bay ra khỏi học tủ.

“Crắc”. Cái cánh máy bay hõn lìa khỏi xác, à không, lìa khỏi thân máy bay.

Con Thấm kể bên đánh tôi túi bụi. Nó nghiêng rằng thì thầm: “Bà làm cái gì vậy? Sao bà học giỏi như vậy mà cái đầu không chịu suy nghĩ gì hết vậy? Cái máy bay lớn, dài như vậy mà bà mở cái ngăn tủ ra có chút xíu thì làm sao rút ra? Nhìn đi, ai ngu hơn ai hả?”

Tôi liếc nhìn nó. Thôi chết rồi, tại hồi nãy làm biếng không mở cái tủ lớn hơn. Nhưng mà nó nói hay quá. Sao hồi nãy nó không giỏi mà mở tủ hay ngăn cản tôi đi. Không được, phải phi tang bằng chứng. Thế là, tôi với con Thấm dứt cái máy bay vô trở lại học tủ. Nhưng mà khi đó tôi quên bèn đi một chuyện, cái đó đầu thể gọi là phi tang chứng cứ, mà là hoàn trả chỗ cũ, giữ nguyên hiện trường gây án mới đúng. Hai đứa tôi đúng là não ngắn mà.

Đang dứt vô, đột nhiên tôi phát hiện một tấm ảnh, mà đối với tôi, nó quen thuộc vô cùng, vì hình như ở nhà tôi còn giữ tấm ảnh này, chỉ có điều là lâu rồi không lấy ra xem. Thế là tôi quên đóng tủ lại, mà cầm tấm ảnh, tay còn run run nữa.

Tôi giật mình. Tấm ảnh hồi học mẫu giáo của tôi, tại sao lại ở nhà que củi? Cái tấm hình mẫu giáo bốn mươi đứa chụp chung này nhìn còn rõ vô cùng. Chẳng lẽ que củi ngày xưa học chung trường với tôi sao? Nhưng là ai? Là ai mới được. Là ai mà tôi lại không biết, không nhớ chứ?

Tôi nhìn qua một lượt thật kỹ càng. Đột nhiên, tôi phát hiện ra, có một người trong ký ức tôi rất giống que củi. Tôi mừng thầm trong lòng: “Ô rê ka!!!!!!”. Tôi nhìn xuống. Hên quá. Mình có mặc quần áo.

Đột nhiên, que củi từ phía sau tụi tôi giật lại tấm ảnh.

Tôi nhìn que củi, mắt long lanh: “Củ cái trắng”

Que củi sững sờ nhìn tôi, rồi liếc qua học tủ, phát hiện cái máy bay bên trong.

Chiều hôm đó, lần đầu tiên tôi với con Thấm ném mùi vị bị người ta lấy chổi tiền khách.

Chiều hôm đó, tôi từ vừa mừng khi gặp lại củ cái trắng, vừa chuyển sang ghi thù tiếp que củi. Bởi vì, nó dám ăn hiếp hai đứa con gái chân yếu tay mềm tụi tôi.

Tôi đã cố sức kêu gào: “Hồi đó tui còn nhỏ không biết gì mà!!!”

“Hồi đó tui ăn hiếp bạn có mấy tháng thôi mà!!!”

“Có cái gì từ từ nói a!!!!”

“Được rồi, tui với con Thảo mua cho bạn cái máy bay mới, được chưa?” – Con Thẩm phụ họa. Tôi và que củi đồng thời nhìn về phía nó. Tôi nghiến, nó không hiểu trọng tâm vấn đề rồi.

Về tới nhà, tôi còn hậm hực, vì sữa với đường bỏ ở nhà que củi chưa kịp lấy về. Chuyến này đi thăm bệnh hoàn toàn lỗ vốn.

Tôi tức, tức vô cùng luôn. Mình đã long lanh nhìn nó như thế, vậy mà nó không biết thương hương tiếc ngọc. Mình còn chưa tính sổ ngày xưa nó cướp nụ hôn đầu của mình mà.

Qua Tết, tôi vô học trở lại, nhìn thấy que củi, tôi quay mặt, không cam lòng ngồi xuống chỗ ngồi quen thuộc. Thế là, chiến tranh lạnh lại tiếp tục. Nhưng lần này, là lạnh hoàn toàn luôn. Tại tôi làm sao dám ngất nhéo gì nó nữa. Nếu mà nó ôm tôi, mấy tin đồn nhảm nhí lan truyền, thì làm sao tôi có thể thực hiện mục tiêu của Duy cho được? Nhưng mà, tự dưng chẳng ngất nhéo, chẳng đánh đấm gì hết, nhìn cái mặt lạnh như tiền của que củi, tự dưng tôi bức rứt, khó chịu vô cùng.

Về nhà, ngồi ăn cơm, tôi lúc nào cũng nhớ tới cái mặt lạnh của que củi.

“A...a..a!!!” – Tôi hét lên một tiếng thật to giữa bàn cơm, sau đó uể oải buông đũa, nằm lên bàn cơm vật vờ.

Thấy tôi như thế, mẹ mắng: “Cái con này, ăn không ăn thì đi ra chỗ khác, đừng có ngồi ở đây mà ọ ọ tới ọ lui chứ. Con không biết là mẹ nấu cơm từ sáng tới giờ phải tốn bao nhiêu công sức hay không? Sao con không biết thưởng thức tài nghệ của mẹ gì hết vậy. Mà nhà này ăn cơm đâu phải bình thường, phải trọn bộ đủ ba món. Con nghĩ đi, bạn bè con cũng chưa chắc có ai có đủ cơm mà ăn đâu.”

“Mẹ đừng nóng mẹ ơi, chị hai vô tuổi dậy thì nên vậy đó.”

“Hả? Con nói cái gì vậy?” – Nghe thằng con trai tám tuổi yêu dấu của mẹ tôi thốt ra mấy câu chí lý như vậy, mẹ tôi bất ngờ luôn – “Con nghe ai nói vậy?”

“Thì trên ti vi người ta nói con gái tới tuổi dậy thì tính tình thay đổi. Con nghĩ chắc chị hai dậy thì rồi”

Ngồi kế bên, tôi quơ tay đánh nó một cái. Ngu ngốc, chị dậy thì hồi nào thì kệ chị, ai cho phép bình luận? Bị tôi đánh, nó khóc, chạy vô lòng mẹ tôi. Mẹ cũng trừng mắt nhìn tôi. Còn cha tôi nãy giờ ngồi im ăn cơm. Cha tôi là vậy đó. Trời có sụp xuống thì cha cũng phải ăn cơm trước cái đã rồi mới tính tiếp.

“Mẹ nhìn đi, chỉ ít cha biết thưởng thức tài nghệ của mẹ đó.”

Một hôm nọ, vừa đi vào trong lớp, tôi thấy que củi nằm dài trên bàn, bộ dáng có vẻ mệt mỏi.

Tôi dùng sức lay lay que củi dậy. Tôi không thể chịu nổi nữa rồi. Chiến tranh lạnh này, coi như mình thất bại vậy.

Bị tôi lung lay lung lay, que củi uể oải ngồi dậy, vẻ mặt như vừa ngủ dậy.

Thấy tôi, nó nhìn tôi năm giây, sao đó úp mặt xuống bàn tiếp.

Tôi nhỏ giọng nói với nó, mặt kệ nó có nghe hay không: “Hồi xưa tui ăn hiếp bạn thực ra cũng tại vì bạn dễ ăn hiếp nên tui mới ăn hiếp. Nếu bạn không cho phép tui ăn hiếp bạn thì làm sao tui ăn hiếp bạn được. Cho nên đó là một phần lỗi của bạn à nha. Với lại hôm trước bạn đánh đuổi tui như đuổi tà vậy, coi như bạn cũng ăn hiếp được tui rồi. Mà tui còn chưa tính vụ ngày xưa bạn cướp đi nụ hôn đầu đời của tui nữa mà. Nghĩ lại đi, là bạn sai trước hết à nha.”

Que củi quay đầu về phía tôi, nhìn tôi, đột nhiên khi tôi không phòng bị, que củi kề mặt thật sát với tôi, sau đó tôi cảm thấy có cái gì mềm mềm, dính dính môi mình, sau đó rời đi rất nhanh.

Que củi nó hôn tôi.

Nó nhìn tôi còn đang ngơ ngác, bình tĩnh phán: “Cái này mới gọi là nụ hôn đầu. Thấy khác biệt chưa?”

Sau đó, nhân lúc tôi còn đang ngơ ngẩn, không hiểu chuyện gì đang xảy ra, que củi bỏ ra ngoài. Sau ngày hôm đó, chuỗi tin đồn tình cảm của tôi với que củi lại tiếp tục. Không những hai, mà ba nhỏ bạn của tôi sau khi sét đánh ngang tai biết cái tin động trời đó, đều chạy sang để mà xác thực. Nhiều đứa con gái lạ hoặc lạ hươ bên lớp khác cũng chạy sang chung vui, nhìn tôi với que củi với nhiều sắc thái khác nhau: ngưỡng mộ có, cuồng có, tặc lưỡi cũng có.

Còn tôi, tôi phải cố gắng sống sót, chịu đựng chuỗi ngày trở thành thần tượng tình yêu của cả trường. Tôi đơ ra như tượng khi có người nhìn mình. Tôi chẳng dám động đậy, chẳng dám nhìn qua kẻ bên. Thôi thì cứ coi que củi như không khí tiếp vậy.

Còn que củi, sao nó cứ thản nhiên như không có chuyện gì xảy ra vậy? Phải rồi, tôi như thế này nên nó vui lắm kia mà. Giờ đây, nhìn thấy Duy ngồi lặng lẽ một mình nơi bàn tư, tôi chẳng dám tới gần mà nói chuyện nữa. Vì nếu nói chuyện, chắc chắn tôi sẽ bị thêm cái danh hiệu “hồng hạnh vượt tường” nữa cũng nên. Thế là, tôi và Duy, như Romeo và Juliet, như Ngưu Lang với Chức Nữ đang ở hai đầu của sông Ngân, nhìn nhau mà chẳng thể đến bên nhau. Còn Thành chính là Mã Văn Tài chứ gì nữa. Tôi bị cả trường bức hôn với que củi rồi. Tôi thật không cam tâm. Cả trường đều họ Chúc hết.

Một ngày rất lâu về sau.

“Que kem à, lúc đó anh rõ ràng là lừa gạt em, cái đó mà là nụ hôn đầu tiên cái gì. Nó cùng lắm chỉ là môi phớt môi mà thôi”

“Vậy hóa ra lúc đó em muốn anh hôn kiểu khác sao? Vậy là hồi đó anh làm em thất vọng rồi hả? Hóa ra hồi đó không phải chỉ mình anh có đầu óc đen tối”

“A thì ra lúc đó anh có đầu óc đen tối với em, ha ha”

“Em cũng phải có chứ?”

“Em làm gì có, anh cưỡng hôn em mà”

“Không phải em nói là mình cho phép thì người ta mới ăn hiếp được mình sao? Cũng tại em cho anh hôn nên anh mới hôn chứ”

“Có không ta?”

“Tất nhiên rồi, là em cho phép anh hôn em nên anh mới hôn. Em nhớ kỹ lại đi.”

Tôi suy nghĩ một hồi. Đột nhiên tôi chợt nhớ ra một chuyện, đổi trắng thay đen chính là phong cách của anh xã nhà tôi mà. Tôi bị lừa nữa rồi.

8. Chương 8: Xem Bóng Đá

Lớp sáu của chúng tôi cuối cùng cũng trôi qua như vậy đó. Những cái kỷ niệm mà tôi nhớ lại thật đúng là chẳng có bao nhiêu. Hồi đó có một ông thầy dạy Hóa nói với tôi rằng, não con người có chức năng quên đi, cái gì không cần thiết, không nhớ tới nhiều sẽ dần dần mất hết. Cho nên bây giờ kể về lớp sáu bấy nhiêu thôi, ngày nào đó tự dưng nhớ lại tôi sẽ lôi ra nói tiếp. Ôi, kể đến đây, tự dưng tôi nhớ cái thời lớp sáu đó quá, nhớ cái phim hoạt hình Masupilami nổi đình nổi đám, nhớ lần đầu bị con Loan với con Thẩm rủ đi đọc truyện, hu hu.

“Em ồn ào quá, cho anh ngủ cái coi”

“Bà xã, em khóc hả? Phù! Hên quá, em không có khóc, thôi ngủ đi em” – Que kem xoa xoa đầu tôi, kẻ đó nằm xuống giường, nhắm mắt.

“Ê cái đồ que kem vô lương tâm kia, em thương tâm như vậy mà anh không chút quan tâm là sao? Anh lại không hỏi em lấy một câu mà chỉ sợ em làm anh thức thôi hả? Anh còn ngủ được sao? Anh mau thức cho em!” – Tôi bực bội lay que kem dậy.

“Bà xã, mai anh phải đi làm sớm mà. Có chuyện gì ngày mai nói được không?”

Tôi ầm ức, liếc nhìn que kem. Tâm trạng ôn lại chuyện xưa của tôi mất sạch rồi.

“Anh là cái đồ vô lương tâm. Năm lớp sáu anh ức hiếp em quá chừng. Bây giờ lại không thèm quan tâm em nữa, hu hu”

“Bà xã, em bị hội chứng u sầu tiền sản hả?”

“Anh nói cái gì?” – Tôi giật mình nhìn que kem – “Em làm gì có thai mà tiền sản ở đây?”

“Không có nhưng mà sắp có rồi”

“Sắp có là thế nào?” – Tôi run run lo sợ trong lòng.

“Là sẽ có đó” – Anh xà nham hiểm nhìn tôi.

“Anh buông em ra, không phải anh nói mai anh phải dậy sớm sao?” – Tôi bỗng sợ hãi. Cả đời này, có lẽ tôi sợ nhất chính là vô bệnh viện, chính là sinh con. Hôm nay không phải là ngày an toàn của tôi. Nhờ đâu. Ồi tôi không muốn, không muốn chút nào, cái cảnh máu me mà tôi từng coi trên Youtube đó, ám ảnh tôi, tôi rất sợ hãi a.

“Em muốn anh quan tâm em mà. Không ngủ thì mình kiếm việc gì làm giết thời gian thôi”

Tôi tức tối, quăng cái gối vô mặt que kem – “Anh ra ngoài ngủ phòng khách cho em”.

Anh xà tỏ vẻ bực bội rời giường, sau đó sang phòng khách, ngủ say như chết. Tôi lại bại trận nữa rồi. Anh xà xài chiêu gì với tôi, tôi đều trúng kế cả. Giờ đây, chẳng lẽ tôi lại vô nhân đạo mà lay anh dậy nữa sao?

Mùa hè chuyển giao giữa năm lớp sáu và năm lớp bảy đó, ngoài chuyện ở nhà ăn, ngủ, đi học thêm hè, mượn truyện về đọc, tôi lại có một thói quen mới, đó là vào nhà sách mua truyện và đi xem đá banh, tìm hiểu về bóng đá. Kể ra, tôi đã biết thêm được nhiều thứ, học được nhiều điều.

Sau này, con Thấm nghe tôi nhắc lại mùa hè năm đó, nó tức tối: “Bà hè năm đó đi nhà sách cái gì, xem bóng đá cái gì chứ. Tôi thấy năm đó bà giống chó săn suốt ngày rình mò Duy thì đúng hơn.”

Con Thấm nói vậy, làm tôi đau lòng quá. Nó có cần nói toạc móng heo như vậy không. Sao nó không có lời lẽ nào tốt đẹp hơn để hình dung về hành động mang đầy tính nữ quyền của bạn nó chứ. Nữ theo đuổi nam chính là thể hiện tinh thần bình đẳng giới đó. Còn nữa, nếu không nhờ mùa hè năm đó vì muốn được gần Duy một chút, tôi ghé nhà sách nhà Duy, tại nhà Duy bán sách mà, thì có lẽ chồng truyện Đô rê mon với Conan đã không được cao như bây giờ, và con Thấm nó đã không được tới nhà tôi đọc ké đến nỗi mòn mỏi bìa truyện của tôi luôn. Vậy đó, nó đúng là vong ân phụ nghĩa, quên đi mình đã làm cho nó những gì, mà chỉ nhớ những lần mình lôi kéo nó đi theo dõi Duy mà thôi. Đúng là nó suốt ngày chỉ biết nhìn chăm chăm một chấm đen nhỏ xíu trên trang giấy trắng. Nó đúng là thiếu cận mà.

Trong những lần ghé nhà Duy như vậy, tiền để dành của tôi cứ thế vơi dần vơi dần. Bởi vì chẳng lẽ vô nhà sách mà không mua sách hay sao?

Tuy là muốn kiếm có gặp Duy, nhưng tôi vẫn tiếc tiền của mình hơn. Cho nên tôi đâu có mua sách gì đâu, chỉ toàn mua Conan và Đô rê mon thôi.

Từ đó, nhờ phúc của Duy, chồng sách Conan với Đô rê mon của tôi cứ thế cao dần. Nhắc tới Conan mới tức. Mười mấy năm rồi, tôi chờ Conan chờ dài cổ, trở thành hươu cao cổ luôn, vậy mà chờ mãi Conan vẫn chưa có kết thúc. Tác giả thật là hành xác người đọc mà.

Vô nhà sách, thập thò giả vờ chọn lựa, rồi thập thò len lén nhìn vô trong nhà của Duy. Thỉnh thoảng Duy phải đi ra ngoài, thì sẽ trông thấy tôi.

Thế nhưng, những lần tôi gặp Duy thì ít mà gom truyện về nhà thì nhiều. Tại Duy cũng ít khi ra ngoài trước nhà phụ cha bán. Những lần cha Duy ra ngoài đi công việc gì đó để Duy trông tiệm rất hiếm hoi. Nhìn thấy tôi, Duy chỉ hỏi lấy lệ vài câu, rồi bận rộn thanh toán tiền cho khách, hoặc vùi đầu vào cuốn tiểu thuyết Kim Dung.

Mỗi khi mua truyện xong, tôi ghé ngang nhà Thu, ngồi chực ở nhà Thu cả buổi, nhằm hai mục đích cao cả: đem truyện cho Thu nó đọc ké với lại ngồi đó hóng Duy, rình mò Duy, theo dõi Duy như thám tử vậy. Tại nhà Thu nằm đối diện với nhà Duy, với hiệu sách nhà Duy mà.

Một lần nọ, nhìn thấy Duy bước ra khỏi nhà, tôi nhanh chóng bỏ lại ly nước đang uống dở, bỏ lại ánh mắt khinh thường của Thu, lên xe đạp đuổi theo Duy. Từ đó, tôi mới biết được, Duy rất thường hay đi đá banh chung với tụi con trai trong xã ở sân bóng mini gần trường. Từ đó, mỗi khi biết Duy đang chuẩn bị đi đá banh, tôi bèn tới nhà con Thấm, đưa rảnh nhất trong ba đứa bạn của tôi, và cũng là thân nhất, lôi kéo nó ghé quán nước mía kế bên sân banh, bởi vì trong lúc giả vờ uống nước mía, mình có thể giả vờ tình cờ gặp Duy ở đây, hoặc là nói với Duy: “Thảo thích coi đá banh lắm”, rồi cùng Duy ngồi xuống, bàn luận với nhau,

để tình ý nảy sinh, tình yêu phát triển. Bây giờ đang là mùa hè, bạn bè tôi chắc đi đá banh cũng chẳng có mấy ai, như vậy mình có “vượt tường” một tí cũng không ai biết được.

Tất nhiên, để bàn luận đá banh với Duy, tôi đã phải căng mắt thức cùng cha tôi mấy đêm liền, ngồi cổ mà nghe cha kể quy tắc đá banh, thế nào là việt vị, thế nào là phạt đền. Một nhất là nghe cha huyền thuyên về mấy đội bóng cha thích, nào là Arsenal, nào là Manchester. Ôi nghĩ tới mà tôi còn thấy nhức cả đầu. Đến nỗi rốt cục tôi không phân biệt nổi Arsenal và Manchester, rốt cục ai mới là quỷ đỏ? Tại cả hai cái đội này đều mặc áo đỏ hết.

Nghe kế hoạch của tôi, bị tôi lôi kéo dụ dỗ, con Thắm chỉ biết thở dài, nó uể oải theo tôi tới sân banh, ngồi uống nước mía với tôi. Nó than vãn: “Bà tối ngày làm chuyện vô bổ. Duy nếu nó thích bà thì đã thích từ lâu rồi. Tui thấy Thành nó mới thích bà thật lòng đó, vậy mà bà có phúc mà không biết hưởng. Cái gì của mình thì sẽ là của mình. Cái gì không phải của mình thì sẽ không phải của mình”.

“Bà biết cái gì chứ, Thành nó thích tui hồi nào? Nó là nó cố tình khiến cho người ta hiểu lầm rồi gán ghép tui với nó, khiến tui tức chơi, khiến tui không của Duy được. À nếu que củi là phúc vậy tui nhường bà đó”

“Thôi thôi, nguyên tắc của tui là đồ của bạn không được xài, người của bạn không được đụng”

Nghe nó nói, tôi lập tức cãi lại: “Cái gì? Nó là người của tui hồi nào hả?”

“Bây giờ không phải thì sau này cũng phải thôi. Ấy ui !!!” – Tôi nhéo nó một cái.

“Bà đúng là đồ tối ngày suy nghĩ lung tung. Bà có phải bạn tui không? Sao mà bà không ủng hộ bạn bà gì hết vậy? Bà nói đồ của bạn không được xài, vậy mấy cuốn truyện của tui bà lấy đọc mòn bìa luôn thì tính thế nào?”

“Nguyên tắc xài thì nó phải hao mòn, phải hao tổn. Truyện của bà là tui mượn đọc ké hà, không phải xài. Như bút viết của bà tui có mượn đâu. Vì mượn xài là nó hao. Cho nên truyện của bà là tui mượn đọc ké thôi, không phải xài. Tại nó có hao tổn gì đâu”

“Vậy tui hỏi lại bà. Que củi là thứ xài bị hao tổn sao?”

“Tất nhiên”

“Hao tổn cái gì chứ?”

Tôi liếc mắt nhìn nó. Đúng là cái đồ lý luận cùn. Nó không mượn viết của tôi là vì trừ học thêm ra, nó đâu có học chung lớp với tui đâu mà mượn. Còn que củi thì tính là xài sẽ bị hao tổn sao?

“Có hao tổn đó, tại bà không biết đó thôi, sau này từ từ bà sẽ biết” – Nó vừa nói vừa cười nham nhở nhìn tôi. Ôi tôi chưa từng biết cái nụ cười của nó còn có thể khiến mình rùng rợn thế này, nổi hết cả da gà. Sau này, khi cười que kem xong, tôi mới có thể bày ra bộ mặt bơ phờ hốc hác, nhìn nó, đồng dạng phản pháo lại: “Bà nhìn đi, rốt cục tui mới là người bị hao tổn nè, hao tổn từ đầu tới chân luôn. Còn que kem không có bị hao tổn miếng nào hết đó. Bà sai rồi, sai hoàn toàn luôn!”

“Bà bình tĩnh bình tĩnh, vấn đề hao tổn ngày mai mình bàn bạc lại nha.” –Thắm nó sợ hãi ái ngại nhìn tôi.

Trở lại với ngày hôm đó khi tôi đang ngồi ở quán nước giả vờ uống nước mía với con Thắm, giả vờ nhìn ra sân banh, ra về chăm chú theo dõi trận đấu. Đột nhiên, tôi phát hiện, người đá banh ngoài sân ngoài Duy ra còn một đứa quen quen.

“Ê bà Thành kia!” – Con Thắm la lên, xác nhận tất cả. Đúng là oan gia ngõ hẹp mà. Sao nó với Duy lại dường như hợp nhau như vậy. Tôi thấy nó và Duy dường như cùng một đội. Hai người cứ chuyền qua, chuyền lại cho nhau. Còn con Thắm này, có phải nó thích Thành rồi không ta? Sao cứ nhắc tới Thành là lại la lên như vậy. Tôi cũng cảm thấy bức bối rồi.

Tôi cứ ngồi ở đó, chờ cho hết trận đấu. Bởi tôi đang ngồi ở quán nước mía gần lối ra vào duy nhất của sân banh, nên thế nào chơi xong, dù không vào quán uống nước, Duy cũng phải đi ngang đây thôi. Khi đó tôi với Duy chắc chắn sẽ có nhiều chuyện để mà trao đổi, quan tâm lẫn nhau. Vả lại, lúc này Duy đã nhìn thấy tôi rồi. Khi Duy quay đầu nhìn qua, bắt gặp tôi, tôi và Duy đều mỉm cười chào nhau. Que củi cũng nhìn

thấy tôi, ngay lúc tôi và Duy đang nhìn nhau đăm đúi, hậm hực nhìn tôi, rồi ngoay ngoắt một cái, tập trung đá tiếp, ra vẻ vô cùng khó chịu. Ủ đây, khó chịu đi, khó chịu càng tốt, ha ha.

Ánh mắt tôi lúc nào cũng chăm chú nhìn theo Duy, bởi tôi phải tranh thủ liền ngay khi có cơ hội. Trận đấu xong rồi. Tôi thở dài một hơi. Tôi cầm lấy chai nước suối lạnh mà mình vừa mua từ quán nước này luôn, chạy ra gần mép sân, chờ Duy tới gần. Khi thấy Duy mỉm cười tới gần tôi, tôi giơ tay đang cầm chai nước ra. Đột nhiên...

“Thảo cho Thành hả? Cảm ơn nha.” – Que củi giật lấy chai nước từ trong tay tôi, cười cười, mở nắp, uống ừng ực. Tôi đơ mặt nhìn Duy. Tôi chẳng còn hơi sức nhìn qua kế bên xem cái mặt dày của anh xã nhà tôi khi đó rốt cục bao nhiêu lớp.

Duy nhìn tôi cười cười, lên tiếng: “Thành với Thảo tình cảm tốt ghê ta. Tôi coi Thành đá banh, còn mua nước cho Thành uống nữa. Thật là hâm mộ nha. Thôi Duy về trước nha.”

Tôi cười cười nhưng lòng nổi lửa hừng hực. Tôi cảm như hén. Biết nói cái gì bây giờ. Trời ơi, tôi bị que củi ám tới bao giờ đây? Nó lại xỏ tôi một cú nữa rồi. Tôi liếc nhìn nó căm phẫn. Còn nó thì cười hiền lành nhìn tôi. Đúng là cái đồ giả tạo, mặt dày mà.

Thế là, tôi đau lòng nhìn Duy đi ngang qua người tôi. Tôi đau đớn nhìn Duy xa dần xa dần, cuối cùng nhìn thấy Duy tiến tới chỗ Yến.

“Ê hóa ra Yến cũng đi coi đá banh kìa bà. Mình không thấy nó. Hình như... A nó với Duy. Bà nhìn kìa. Tụi nó thân mật như vậy. Trời ơi, lại một cặp đôi mới trong trường mình rồi. Ha ha tin nóng hổi” – Con Thắm tiếp tục cào sâu vô trái tim tan vỡ của tôi, mắt nó tiếp tục sáng lấp lánh nữa rồi. Tôi tan nát cả cõi lòng rồi. Tôi chẳng thêm ngất néo nó nữa. Nó vô tâm tới độ hết thuốc chữa rồi.

Kể từ đó, cứ mỗi lần đi coi Duy đá banh, tôi lại gặp que củi, lại bị cho là tôi đi coi que củi đá banh, lại bị tiếp tục trở thành chủ đề bàn tán. Cho nên, coi đá banh được vài bữa, theo dõi Duy vài hôm, mà bữa nào que củi cũng không chịu nghỉ đá lấy một lần, tôi đành ngậm ngùi cay đắng ngồi nhà cho rồi. Còn đỡ hơn đau lòng thêm khi thỉnh thoảng bắt gặp Yến với Duy thân thiết, đỡ hơn phải nhìn thấy bản mặt của que củi, nhìn tôi cười hồn nhiên như chẳng có chuyện gì xảy ra, như chỉ còn nước la lên với cả thế giới rằng tôi với nó là một cặp vậy.

Tuy vậy, sau chuyện này, tôi cũng bắt đầu học được cách nói chuyện mà không hồi hộp trước mặt Duy, tôi cũng thỉnh thoảng nói chuyện được với Duy vài lần, bàn tán về bóng đá chẳng hạn. Xem ra cũng có thu hoạch rồi. Mặc kệ Duy và Yến thích nhau thì sao chứ? Nếu cố gắng, nhiều khi kỳ tích sẽ xuất hiện, Duy sẽ thích mình thì sao? Tới lúc đó, tôi sẽ giải thích rõ chuyện của tôi với que củi. Cho nên tôi phải cố gắng lên. Trường kỳ kháng chiến nhất định thắng lợi.

Một ngày rất lâu về sau.

“Bà xã, em đang làm cái gì vậy? Sao tự dưng néo mặt anh vậy?”

Tôi nhìn que kem, mặt tỏ vẻ nghiêm nghị. Lúc này nhân lúc que kem nhà tôi đang nằm ngủ trên giường, tôi nhịn không được chạy tới véo má anh, néo mặt anh, vắn qua vắn lại. Tôi phát hiện, mặt que kem nhà tôi dạo này vừa trắng vừa mịn nha, sắp vượt qua tôi luôn rồi. Tôi néo mãi mà không muốn rời tay.

“À.. à em đang kiểm tra xem mặt của anh rốt cục dày bao nhiêu lớp. Anh còn nhớ hồi năm lớp sáu không? Hồi đó anh mặt dày vô sỉ mà đeo bám em, làm mọi người trong trường đều hiểu lầm em với anh là một cặp. Haiz mà em chưa được dịp kiểm tra da mặt anh lần nào nha.”

“Em kiểm tra xong chưa? Vậy được bao nhiêu lớp hả?” – Anh xã nghiêm mặt nhìn tôi.

“Xong rồi. À em chưa biết bao nhiêu lớp nữa, nhưng mà dày lắm đó.” – Tôi cười cười nhìn anh xã.

“Vậy sao em còn chưa bỏ tay ra? Có phải da anh trắng lắm không? Mịn lắm không?”

Tôi gật gật đầu, sau đó giật mình: “Hả? Cái gì?” – Tôi bị phát hiện rồi sao?

“Em chảy nước miếng kìa”

Tôi giật mình, lấy tay quệt khóe miệng, rồi nhìn tay: “Làm gì có, đâu có đâu”. Rồi chợt tôi thấy anh xã cười nghiêng ngả.

“A...a!!!..., que kem, anh dám lừa em!!!”

9. Chương 9: Lần Đầu Tiên Làm Nữ Chính Trong Truyện Cổ Tích

Thu tới rồi, nghĩa là tôi lại phải cố gắng tạm biệt chuỗi ngày hạnh phúc ăn đêm nằm dè ở nhà, tiếp tục con đường tới trường.

Năm lớp bảy đó, lớp tôi đổi cô chủ nhiệm, là một cô giáo dạy tiếng Anh khá là xinh đẹp và dịu dàng. Với cách dạy tiếng Anh năm đó, tôi nghiễm nhiên là đứa giỏi tiếng Anh nhất lớp từ năm lớp sáu. Thế nhưng, do là một đứa làm biếng, suốt ngày chỉ nhờ vả vô vốn kiến thức ít ỏi từ học thêm, tôi mất đi vị trí đầu lớp về tiếng Anh. Bởi trong cái lần kiểm tra một tiết đầu năm, khi tôi đang hí hửng nhìn vào điểm số chín chấm năm của mình, thì cái điểm mười tròn vành vạnh đổ thối từ trên trang giấy kiểm tra của que củi đập vào mắt tôi.

Thế nên, từ khi bắt đầu vào lớp bảy, tôi bắt đầu thích ăn một món khoái khẩu của trẻ con: kem.

Năm đó, tôi bắt đầu học thêm tiếng Anh tại nhà một cô giáo không dạy học tại trường. Cô Trúc rất dễ thương, vóc dáng nhỏ xinh nhưng lúc nào cũng cười. Cô dạy thêm tiếng Anh nhưng lại tính tiền học từng buổi, cái kiểu tính tiền học chưa bao giờ có trước đây. Mỗi lần tới nhà cô học thêm, nhất là những buổi trời mưa, tôi và đám bạn, có Loan, Thắm nữa, ra tiệm tạp hóa mua kem ăn. Tôi thích nhất là ăn kem cây, trong khi hai đứa bạn tôi thường ăn kem ốc quế. Những lúc ăn kem, tôi luôn nhìn nó cảm phần, cắn phập một cái, ngấu nghiến nhai nuốt, sau đó lại cảm nhận thấy từng đợt ê buốt, lạnh cả cổ họng, nhức nhối lan dần lên mũi, lên não.

“Bà ăn kiểu gì vậy? Ăn coi chừng có ngày chết đó. Bà ăn như kiểu bị đói ba ngày rồi vậy. Cây kem nó có thù oán gì với bà hả?” – Thắm lên tiếng, lo lắng nhìn tôi khi thấy gương mặt tôi đang vận vẹo vì nuốt kem quá đà.

Tôi chẳng thèm nhìn nó, bởi tôi không muốn mình bị nhìn thấu. Là bạn tôi, chỉ cần một cái nhìn của tôi thôi, Thắm nó có thể đoán được tôi đang suy nghĩ cái gì. Nó là đứa cái gì cũng không giỏi, chỉ giỏi nhìn sắc mặt người ta mà đoán già đoán non. Mà chẳng hiểu sao xác suất nó đoán trúng tâm tư của tôi càng ngày càng cao. Ôi chết rồi, không biết mình có nên giết nó diệt khẩu không ta? Nếu bây giờ quay liếc nó một cái, chắc chắn nó có thể phát hiện ra, nói câu đại loại như: “Chẳng lẽ bà coi cái cây kem này là Thành sao? Ha ha ha”

“Không” – tôi phủ nhận trong lòng. Nó có thân với tôi đến thế nào đi chăng nữa cũng không thể phát hiện bệnh hoang tưởng này của tôi được. Số là dạo gần đây, hễ cứ nhìn thấy que kem, thấy que củi, hay bất cứ cái gì dài dài, gầy gầy là tôi lại nghĩ ngay tới Thành. Cho nên mỗi khi buồn hay tức giận vì những chuyện Thành đã gây ra cho tôi, nghĩ tới hồi nghỉ hè, nghĩ tới cái bài kiểm tra đầu đón đó, khi tôi tuột xuống vị trí thứ hai, là tôi lại đi mua ngay kem về ăn, mà nhất định phải là kem cây, sau đó xử tử từng cây kem một.

Cắn một cái, Thành đau điếng nè. Cắn hai cái, cho nó chết tươi luôn. Cắn ba cái, ngũ mã phanh thây. Ha ha ta cắn ta nuốt được mi rồi. Kem sầu riêng, kem sô cô la, kem dâu tây, tất cả trộn hết vào bụng tôi. Cũng may, chưa có lần nào tụi nó ở trong đó không yên, đánh lộn nhau hết, mà chỉ ngoan ngoãn chuyển thành lớp mỡ dày sau da tôi mà thôi.

Trong vòng một hay hai tháng gì đó, tôi đã lên ba ký. Khi cân xong, tôi cảm thấy ai oán vô cùng, tôi thật sự muốn giết kem. Thế là, tôi mua tiếp một đồng que kem, về nhai, cắn nuốt tiếp.

Một điều quan trọng mà tôi chưa trừ hao đi khi tính cân nặng, đó là vòng một của tôi. Tụi song kiểm hợp bích này đang lớn dần dần. Tôi nhìn tụi nó hàng ngày mà có cảm giác thật không quen. Bởi da tôi vốn thuộc da nhạy cảm, bắt đầu mặc cái thứ mà người ta cũng biết nó là thứ gì đấy, tôi cảm thấy khó chịu vô cùng. Vì vậy, cái tính giận cá chém thớt, u sầu ai oán, nhìn mặt que củi như muốn giết người, nó ngày càng tăng vọt theo cấp số nhân.

Một hôm nọ, khi đang ngồi học trong lớp, vào giờ ra chơi, tôi bắt gặp que củi đang nhìn phía dưới của tôi, ngay chỗ song kiểm hợp bích.

Tôi lấy tay che ngực: “Nhìn cái gì? Cái đồ háo sắc.” – Tôi bực tức lườm que củi.

Thành phản ứng: “Tui có khùng mới đi háo sắc với bạn. Bạn đừng có mà tưởng bở. Tui là tui tự dưng thấy lạ, sao dạo này lại thấy trên người bạn có vài chỗ thịt dư, hiểu kỳ nên nhìn thôi.”

“Cái gì?” – Tôi giận sôi người, dám nói là thịt dư sao? Tôi nghiêng rằng, ưỡn ngực lên, lấy tay chỉ xuống ngực mình: “Cái này mà là thịt dư sao? Vậy hỏi nhỏ bạn không có bú sữa mẹ à? Cái này là thịt dư vậy hỏi nhỏ bạn lớn lên bằng gì hả? Cái này là thịt dư vậy hỏi nhỏ tui chắc chắn có người không thể rời miệng, ngày đêm mơ tưởng tới nó đó. Tui nói cho bạn biết, cái này mà là thịt dư vậy mẹ bạn cũng dư, dì bạn cũng dư, chị bạn cũng dư, em gái bạn cũng dư, vợ bạn cũng dư !!!!!”

Thành bắt đầu xanh mặt: “Người khác không dư, chỉ có mình bạn là dư. Bạn nhìn đi, bạn có chỗ nào giống con gái hả?”

Tôi trừng mắt nhìn que củi. Que củi trừng mắt nhìn tôi. Đột nhiên tôi phát hiện giọng cười ha hả của Quang với Thuận ngồi kế bên. Tôi giận lây quay sang quát tụi nó: “Không được cười!!!!!!!!”

Tụi nó câm như hến, nhưng vẫn mím môi kìm nén. Tức chết đi được.

Học kỳ một năm đó, vào ngày hai mươi tháng mười một, trường tôi tổ chức văn nghệ với hội thao. Vì để thể hiện tinh thần bình đẳng nam nữ, trường tổ chức bóng đá nữ kế bên bóng đá nam.

Từ xưa tới nay, chơi đá banh là chuyện của nam giới, mặc định như vậy rồi. Nhìn đi, cả lớp tôi, hai mươi mấy đứa nữ, nhưng có đứa nào biết luật đá banh nó ra làm sao đâu, nói chi là đến chuyện biết đá banh. Cho nên lần tổ chức thi đá banh nữ lần này, bị thương trở thành lần vùng dậy của phái nữ đầu tiên và cũng là duy nhất tại trường trung học cơ sở của tôi. Còn các năm về sau, người ta tình nguyện coi thường quyền lợi của phái nữ luôn, mà cũng chẳng ai thêm quan tâm đòi quyền lợi gì nữa hết.

Nói tới bình đẳng giới, tôi tất nhiên ủng hộ hai tay hai chân. Với lại, chẳng biết tên nào trong lớp thọc mạch với cô, nói tôi hề đi coi đá banh rất nhiều, luật chơi đá banh rất am hiểu. Cho nên, tôi mặc nhiên ai oán chính thức trở thành đội trưởng của cái đội banh nữ của lớp.

“Cô ơi em có biết đá banh đâu cô?” – Tôi nhìn cô cầu cứu.

“Vậy em hỏi hết hai mươi tư đứa con gái trong lớp thử coi có đứa nào biết đá banh không? Biết luật chơi thôi cũng được. Nếu có thì em khỏi làm đội trưởng.” – Cô trả lời làm hy vọng thoái thác của tôi tắt ngúm. Tuy nhiên chỉ sau vài phút, khi biết được huấn luyện viên là ai, tôi cao hứng trở lại liền.

Dẫn đầu đội banh của lớp, chúng tôi tới sân banh mini, chuẩn bị ngày tập luyện đầu tiên. Hai huấn luyện viên cho cái đội cây nhà lá vườn của tụi tôi chính là ai? Tất nhiên là lớp trưởng yêu dấu của tụi tôi rồi. Tuy nhiên còn một người nữa. Thành chứ ai. Đúng là lớp trưởng với que củi rồi, xứng đôi ghê, đúng là Beauty and the Beast mà.

Ngày đầu tiên tập luyện, tôi háo hức chờ mong được Duy hướng dẫn ình. Tôi biết sáu đứa con gái khác trong lớp tôi cũng háo hức lắm luôn. Bởi khi biết tin Duy sẽ làm huấn luyện viên, đã có hơn chục đứa con gái hí hửng đăng ký. Sau đó, tôi ham hố gạch bỏ đào thải một vài bạn nữ tính trong lớp, chừa sáu đứa với tôi nữa là bảy. Tôi phân bua: “Mấy bạn xinh như vậy, qua bên đội văn nghệ đi, mình không hát thì múa, bảo đảm mình thắng chắc. Đừng vô đội banh làm gì. Cực lắm đó.”

Tụi nó ai oán nhìn tôi: “Chẳng ai thêm cướp Thành nhà bà đâu mà bà lo.”

Tôi cãi lại: “Tui với Thành là hiểu lầm. Tụi tui hoàn toàn không có gì hết, hoàn toàn trong sáng à nha”

Tụi nó trả lời: “Biết rồi. Bà với Thành là tình cảm trong sáng. Tụi tui đâu có nói bà với nó là tình cảm đen tối gì đâu”. Tôi trong lòng thâm đồ lẹ. Nghĩ sao mà càng giải thích, người ta càng không thêm nghe như vậy, người ta càng hiểu lầm thêm. Thật là oan uổng quá mà. Chẳng biết tới lúc nào tôi mới rửa sạch được nỗi oan cao chót vót này nữa.

Sau sự kiện này, tôi chính thức mang danh Hoạn Thư. Trong trường ai cũng thăm xót xa dùm cho Thành hết, khi đã bị rơi vô cái gông cổ là tôi. Khi biết cái danh hiệu oanh liệt này, tôi chỉ có thể cắn răng mà chịu đựng, đợi về nhà xả giận vô đồng kem cây chứ gì nữa.

Trở lại với buổi sáng chủ nhật đầu tiên tập luyện của đội bóng, khi tụi tôi đang tha thiết chờ mong Duy tới, thì bỗng chỉ thấy cái tên mà tôi đang suốt ngày cắn nuốt tới.

“Duy nay bận rồi, tui tới thay Duy chỉ mấy bạn nè.” – Thành lên tiếng.

Cả đội buồn lộ ra mặt, chỉ còn nghe tiếng một đứa xì xào: “Haiz nay chỉ mình con Thảo là vui hà.”

“Chứ gì nữa.”

Cả đội tập hợp, xếp thành hàng ngang theo kiểu thể dục. Thành đứng trước mặt tụi tôi, sau đó phán: “Thảo ra ngoài ngồi đi. Thảo không cần tập hôm nay.”

“Cái gì? Tại sao?” – Tôi ngơ ngác hỏi nó.

“Nhìn giày bạn kia.”

“Giày của tui bình thường mà.” – Tôi vẫn không hiểu gì cả.

“Giày đá banh là giày có dây, giày bạn không có dây. Cho nên hôm nay bạn đứng nhìn thôi.”

“Hả? Có chuyện đó sao?” – Tôi chưa hiểu gì cả, tôi cãi lại: “Giày nào mà không được chứ? Đá banh cần chân thôi mà, có liên quan gì tới giày đâu?”

“Mời bạn về nhà tìm hiểu luật lại, giờ ra ngoài ngồi đi.”

Tôi ầm ứ đi ra ngoài. Bắt tôi ngồi ngoài thì ngồi ngoài, tôi còn khỏe nữa là đằng khác, dẫu sao hôm nay cũng chẳng có Duy ở đây. Thế nên, tôi lấy từ trong túi xách cái truyện Conan bản mới nhất, vùi đầu vô đọc, mặc kệ cái đội banh kia muốn làm gì thì làm.

Khi về nhà, tôi liền tức tốc tới hỏi cha. Thì ra những điều que củi nói là thật, nhưng cũng không thể tha thứ được chuyện nó cố tình làm khó tôi như vậy. Từ nhỏ, tôi đi học thể dục tại trường đều bằng giày thể dục không có dây, tại tôi lười, không muốn buộc dây giày, với lại xài giày không có dây thuận tiện vô cùng, cũng đâu ai quy định học thể dục phải mang giày có dây đâu?

Sang buổi tập ngày thứ hai, khi tôi đã phải cắn răng bỏ tiền túi mua cái đôi giày có dây, tôi khí thế bùng bùng vô buổi tập. Lần này, cả đội được mãn nguyện, bởi vì Duy tới rồi. Mỹ nam trong lòng tôi cuối cùng cũng xuất hiện. Hoàng tử ơi, hãy cứu thoát em đi.

Nhìn gương mặt tôi tràn đầy yêu thương tình cảm nhìn Duy, que củi lại trừng mắt nhìn tôi. Tôi cũng rất muốn biết, kỳ này cái tên này còn phá đám gì tôi được nữa chứ. Tôi liếc mắt nhìn nó. Nhìn đi, hôm nay có dây nha.

Đang chờ đợi được lớp trưởng hướng dẫn, nào ngờ nhân vật không mời mà đến xuất hiện. Duy quay sang nói với que củi: “Giúp dùm Duy nha”, sau đó nói với tụi tôi: “Duy ra ngoài này một chút, mấy bạn ở lại tập với Thành nha”. Tôi và cả nhóm thất vọng nhìn Duy chạy ra ngoài quán nước. Yển đang ngồi ở đó, nhìn qua, gật đầu chào tụi tôi một cái.

Thế là hôm nay, rốt cục tôi cũng hiểu cái gì là ác mộng chưa bao giờ chấm dứt, cái gì là giấc mơ cũng chỉ là giấc mơ mà thôi, cái gì là cố tích thì cũng chỉ là cố tích. Nếu có, thì cố tích ứng trên người bạn cũng trở thành dở khóc dở cười, thiên nga trở thành cóc ghé, hoàng tử cũng trở thành thổ phỉ.

Tôi uể oải cùng với tụi bạn bắt đầu tập đá. Vì tuần rồi mọi người trong đội đã tập với nhau, chia vị trí hết rồi, tôi tự dưng tuần này chen vào, mà cũng chẳng biết nên đá ở vị trí nào đây. Sau một hồi kiểm tra kỹ thuật đá banh như con số không của tôi, Thành nhăn mặt: “Tuần rồi bạn toàn đọc truyện, không có nghe những gì tui hướng dẫn phải không? Bây giờ cũng không có vị trí gì dành cho bạn hết, mà quan trọng là cũng không biết nên phân bạn ở cái vị trí nào, thôi thì bạn ra ngoài ngồi tiếp đi.”

Tôi nổi giận, nhưng ráng nhỏ nhẹ: “Ai nói tui không biết vị trí gì. Thủ môn, thủ môn đi. Tui vô vị trí đó nha.” – Tôi trầm suy nghĩ, làm thủ môn toàn chụp bằng tay không hà, với công phu mèo cào cũng có thể chụp được mà. Dễ ẹt mà thôi.

Thế là, bảy đứa con gái tụi tôi chia làm hai đội. Ba đứa bên kia đóng vai đối thủ, thủ môn là Thành, tấn công đội tụi tôi. Trận đấu diễn ra rất gay cấn. Bởi lẽ bên đội bên kia đá không dính vô bóng miếng nào, chuyền cho nhau cũng không tới. Đá một cái, con Chi tự trượt chân tự té luôn. Duy nhất chỉ có mình con Dương là rê được trái banh mà thôi. Cho nên trận đấu này thực chất như đấu võ mồm thì đúng hơn. Bởi ai nấy đều kêu gào khản cả cổ. Mấy trận cãi vả trong phiên chợ sáng quê tôi cũng chưa chắc so bì nổi với cái trận này.

“Thúy bà qua bên trái kia!”

“Không bên phải chứ!”

“Không bà đừng đứng đó! Bà tới chỗ con Dương lẹ lên!”

“Bà um xùm quá Thảo, im lặng cái coi!!!!!!”

“Thúy nó tới rồi kia!” – Tôi hét lên kêu Thúy chạy lại, vì Dương nó đang lăn bóng với tốc độ chậm mà chắc, từ từ rê trái banh tới đây.

“Không được!!!” – Tôi tức quá, ba đứa con gái đứng chắn cũng không cản nổi con Dương.

Tôi giận lên, chạy ra giật banh, nhân lúc con Dương còn không hiểu gì, tôi cướp banh từ chân nó, rê banh chạy về khung thành bên kia. Trời ơi sao tự nhiên tôi lại rê được banh vậy nè. Đúng là năng khiếu tiềm ẩn trỗi dậy mà. Tôi tự hào và xúc động về bản thân mình quá đi. Thế là tôi hí hửng rê trái banh hướng khung thành bên kia mà xấn tới. Nhìn thấy que củi đang đứng ngay đơ giữa khung thành, tôi hí hửng sút vô.

“Vào! Vào rồi!!!!”

Tôi mừng như điên, dang tay ôm con Thúy. Nào ngờ, tôi phát hiện, cả đội hình như chỉ có mình tôi là la hét như vậy, còn lại tất cả đều im lặng hết. Tôi cảm thấy lạ thật, sao kỳ vậy ta? Lúc này khi tôi sút que củi nó cũng không thềm cản.

“Thảo, bạn biết bạn giữ vị trí gì không?” – Que củi nhìn tôi, thở dài, lấy tay xoa xoa trán.

“Thủ môn” – Tôi trả lời.

“Nguyên tắc của thủ môn là gì?”

Rầm một cái, có cái gì đó sụp đổ trong đầu tôi. Tế bào não liên kết lại, tôi cuối cùng cũng nhớ ra. Phải rồi, hình như thủ môn là không được ra khỏi vòng cấm thì phải. Thôi chết rồi, hèn gì này giờ người lẫn trái banh rê đi khắp sân, tự đá tự sướng chỉ có một mình tôi. Sao tự dưng tôi muốn kiếm cái lỗ nào trốn hoặc chui xuống đất cho rồi.

“Thế nào? Hiểu ra vấn đề chưa?” – Que củi nhìn mặt tôi nhăn nhó, nó biết tôi nghĩ ra rồi.

Thế là, tôi âu sầu năn nỉ que củi cho tôi thêm một cơ hội nữa. Tôi lắc lắc tay que củi, vẻ mặt hồn nhiên ngây thơ hối lỗi nhìn que củi. Tụi bạn tôi cũng giúp đỡ tôi rất ư là nhiệt tình: “Vợ chồng tụi bây đừng có mà chơi trò giận hờn nữa, mau tập cho xong đi!”. Tôi hoảng hốt, bỏ cái tay đang nắm que củi ra, lui xa mười mét, sau đó phúi tay mấy lần. Hú hồn, xem chút nam nữ thụ thụ mất thân rồi.

Lần này, tôi là người bắt đầu. Tôi đặt trái banh ngay trước khung thành, sau đó chuẩn bị lấy đà, chạy tới rồi sút. Tôi nhìn thấy Thành ở khung thành xa xa bên kia, tự tưởng tượng rằng mình đang chuẩn bị đá trái banh này sút thẳng vô mặt nó. Cho nên, sức lực của tôi đang dồn hết vào cái chân yêu quý, tôi chạy lấy đà, sút một cái thật mạnh.

Bỗng nhiên, tôi phát hiện có cái gì đó mát mát, nhẹ hẫng ở chân. Thì ra trong lúc tôi sút xong, tôi đá chân lên cao, chiếc giày trên chân tôi đã rời khỏi chủ, bay thẳng lên trời. Còn trái banh thì do tôi sút quá đà, nó vượt qua khung thành bên kia luôn, rơi trúng ngay đầu Yến.

“Bịch!” – Tôi cũng oanh liệt hy sinh, mất thăng bằng té xuống đất, mông ê ẩm.

Ngay giây phút hoạn nạn thấy chân tình đó, tôi tha thiết nhìn về phía Duy, nhưng càng nhìn càng thấy mắt mình đỏ rát, nhòe dần khi Duy đang chỉ chăm chú nhìn tới Yến, xoa xoa đầu Yến, vẻ mặt thương tiếc vô cùng. Một đám con gái cũng quên mất tôi, coi tôi như không khí, chạy tới bên cạnh Duy, lo lắng cho Yến, giúp Duy nhìn Yến xem Yến có bị nặng không.

Tôi cứ bất động ngồi nhìn khung cảnh trước mắt mà mong ước cái người bị trúng đó là tôi, phải chi là tôi thì tốt biết mấy.

Đột nhiên, que củi tiến tới gần tôi, trên tay que củi là chiếc giày vừa bay lên trời xanh của tôi đây mà.

Rồi tôi đột nhiên kinh ngạc khi thấy que củi ngồi bệt xuống mặt cát, nắm lấy chân tôi. Tôi định giật ra, que củi nắm lại. Que củi dùng tay xoa xoa chân tôi, phúi đi lớp bụi bẩn còn dính trên vớ trắng mà tôi đang mang, rồi từ từ xỏ chiếc giày vào chân tôi.

Tôi ngây người, chỉ biết nhìn vào đôi bàn tay và động tác của que củi.

Tiếp đó, que củi ngẩng đầu lên nhìn tôi. Trông thấy vẻ mặt tôi ngơ ngác, que củi đột nhiên nhếch môi, nhìn xuống chân tôi, rút lấy sợi dây giày ra khỏi giày.

“Không biết mang giày dây thì phải hỏi người nào đó chứ. Bạn nhìn đi, xỏ dây giày sai hết rồi. Tui chỉ xỏ một lần, ráng nhìn nha.” – Que củi vừa nói vừa lấy sợi dây giày của tôi quay quay.

Như bị thôi miên, tôi cứ nghe lời que củi, tập trung nhìn que củi xỏ dây giày cho tôi. Tôi chưa bao giờ biết được có một ngày như thế này, một ngày hai cánh tay mà tôi từng ngắt nhéo kia, lại có thể nhẹ nhàng uyển chuyển xỏ dây giày cho tôi. Tôi chưa từng biết rằng đôi tay này của que củi có một ngày đẹp đến như vậy, khiến tôi nhìn mãi không chớp mắt. Trong tay que củi, tôi có cảm giác chân mình như một thứ đáng trân trọng nhất trên đời, nhất là khi que củi xỏ xong dây giày, buộc dây lại, thắt trên đó một cái nơ nhỏ, cái nơ đẹp nhất mà tôi từng thấy.

“Bạn buộc giày lỏng quá nên dây giày sút ra, chiếc giày nó mới văng ra khỏi chân. Nhớ là đá banh quan trọng nhất là giày phải tốt. Giày phải buộc cho thật chắc thì mới đá được, hiểu chưa?”

Mắt tôi sắp đỏ hết cả rồi. Que củi lại ngược lên nhìn tôi, bắt gặp ánh mắt tôi. Chúng tôi đột nhiên nhìn nhau rất lâu, rất lâu, cho đến khi có một tiếng nói từ xa vọng vào tai tôi.

“Thành, Thảo, hai người ... ơ... a...”

Tôi giật mình, đột nhiên tôi phát hiện khoảng cách giữa tôi và que củi rất ngắn. Tôi bắt giác rung mình. Chết rồi, lại sẽ có xì căng đan mới về tôi nữa. Không được. Trong giây phút giật mình bừng tỉnh đó, tôi dùng hết sức, đẩy que củi thật mạnh. Cả người que củi ngã về phía sau, té xuống mặt cát của sân banh. Que củi nhắm mắt.

Tôi hốt hoảng đứng dậy, la lớn: “Đừng tưởng bạn làm vậy là có thể khiến tui bỏ qua hết những chuyện bạn đã gây ra cho tui. Bạn đừng có nằm mơ!”

Tôi xoay người cố gắng bỏ chạy thật xa. Trước khi xoay người, tôi bắt gặp ánh mắt có chút đau đớn, nuối tiếc trong mắt que củi, nhưng chỉ là thoáng qua mà thôi. Tôi cứ nhủ với lòng mình rằng: “Giả đó. Ánh mắt đó là giả. Hoặc là mình nhìn lầm rồi.”. Tôi cứ chạy như thế, bỏ đi mất dạng khỏi sân banh.

Về tới nhà, tôi chợt phát hiện tình huống lúc đó hình như rất giống câu chuyện cổ tích nào đó mà tôi từng đọc. Trời ạ, là Lọ Lem, câu chuyện mà tôi hằng đêm mơ tưởng, hàng ngày ao ước đó sao? Đánh rơi giày này, xỏ lại giày này. Tôi vỗ tay vào trán, nuối tiếc. Tại sao cái tình huống đẹp để đó lại biến thành dị bản, mà lại rơi ngay trúng mình cơ chứ, lại còn là trong tình cảnh éo le như vậy, với người mà mình không mong muốn nữa. Đúng là ông trời khéo trên người mà. Ngay cả ông trời cũng xỏ tôi một cú. Ông quá đáng lắm đó. Con muốn là hoàng tử của con cơ. Hu hu. Hoàng tử của tôi. Ôi giấc mơ cổ tích của tôi tan thành mây khói rồi. Tôi khó chịu quá đi. Phải chi người xỏ giày cho tôi là Duy, tôi sẽ hạnh phúc biết bao nhiêu.

Một ngày rất lâu về sau.

“Que kem, phải chi khi đó anh đừng có xỏ giày cho em. Anh có biết là anh đã phá tan tâm hồn non nớt của em không? Anh có biết là kể từ đó tinh thần mong chờ truyện cổ tích xuất hiện của em tan thành bọt biển không hả? Anh đã giết chết sự ngây thơ trong sáng, khát vọng hoàng tử của một thiếu nữ như em. Phải

chỉ khi đó anh không mang giày cho em thì nhiều khi em có cơ hội được Duy chạy tới quan tâm em, lo lắng cho em.” – Đột nhiên tôi lại trở nên mơ màng tưởng tượng, không để ý tới vẻ mặt đờ đờ sát khí của cái người kẻ bên.

“Mà anh nè, lúc đó tại sao anh lại tới nhặt giày, rồi mang giày cho em?”

Anh liếc tôi một cái, xong cười tươi thắm nhìn tôi trêu mếu, nụ cười mà tôi tự dưng bỗng thấy rùng rợn: “Lúc đó mắt em đỏ hết trơn, nhìn tội nghiệp lắm, như con chó con bị người ta bỏ rơi giữa chợ, mình đầy ghê vậy, kêu ăng ăng cũng chẳng ai nghe. Lúc đó anh nghĩ anh nên từ bỏ tới bỏ thí cho em chút xương thì tốt hơn. Nếu không em rất có thể giận cá chém thớt, quay qua cắn anh một cái thì sao? Bị chó điên cắn nguy hiểm lắm.”

“Á!!!! Em làm gì vậy?” – Tôi nhả miệng ra, trên cái cổ của que kem còn in dấu răng với nước miếng của tôi.

“Như ý muốn của anh, em làm chó điên thì anh làm người điên luôn cho nó xứng đôi, em cắn cho anh từng luôn.” – Tôi nhào tới đè que kem xuống.

Thế là, chiến tranh trong cái tổ ấm chưa từng có ngày yên bình của hai người tụi tôi bùng phát mãnh liệt. Hai chúng tôi tiếp tục cắn xé lẫn nhau.

10. Chương 10: Vận Xui Tận Mạng

Sau cái buổi tập thứ hai đó, tôi chính thức nghỉ khỏi đội banh nữ luôn. Mặc dù sau khi nhìn thấy tôi rê bóng điệu nghệ nhất đội như thế, cả que củi lẫn Duy đều tỏ vẻ kêu tôi quay lại đội. Nhưng mà thôi, bận đây bận giờ đang trong thời gian hồi phục hậu võ mộng. Cho nên, chỉ có truyện là có thể xoa dịu nỗi đau này của tôi. Tôi cóc thèm quay lại cái đội banh vô tình vô nghĩa đó. Tôi thả đi theo Conan, đi theo Đô rê mon sướng hơn. Vừa đọc vừa cắn kem, hạnh phúc biết mấy. Ôi Shinichi của em.

Tuy nhiên, ngày tụi nó thi đấu, tôi vẫn đi tham gia cổ vũ, bởi cái danh trưởng đội banh vẫn đè nặng trên vai tôi. Được rồi, tôi biết, tôi không đá, tụi nó tập tôi cũng không đi coi, tôi cũng không có lo mấy vụ ăn uống cho tụi nó, nhưng mà dẫu sao tôi cũng là người góp sức về mặt tinh thần cho đội banh, tôi là gương mặt khả ái đại diện cho cả đội, là tượng đài quảng cáo sống, marketing cho đội mà. Nhìn đi, nguyên đội banh, có ai đẹp bằng tôi không, xinh bằng tôi không, có năng lực lãnh đạo bằng tôi không chứ.

Lớp tôi đấu với lớp bảy tư của con Loan. Vì đây là lần đầu tổ chức, nên chúng tôi phải nói là mù tịt về nhau, chẳng có tí biết người biết ta gì cả.

Là đội trưởng, thế nhưng tôi chỉ đứng ngoài sân. Được rồi, tôi tiếp tục thừa nhận, thực ra tôi chỉ mang cái mác cho có mà thôi. Nhưng mà cái mác nó cũng quan trọng lắm đó nha. Tụi nó đá thua, mình không chịu trách nhiệm gì mấy, lần đầu trưởng tổ chức mà. Còn tụi nó mà đá thắng, mình ham hố chen vô cầm cúp đầu tiên. Ngoài ra còn có thể được chia tiền. Tiền, là tiền thật đấy. Dù nhỏ nhưng trong thời điểm gian khó phải sống dựa vô đồng lương cha mẹ phát như tôi đây, thì một đồng cũng phải nhặt, một xu cũng phải tranh giành.

Ôi, tính ra, nhờ vào thằng em tôi hết, nó đã phát minh ra cái câu danh ngôn hay ho đó, sau đó tiêm nhiễm vô người chị nó, khiến chị nó trở nên biết quý trọng đồng tiền đến thế cơ đấy. Chừng nào về nhà tôi phải ôm hôn nó thắm thiết mới được.

Nhớ tới thằng em yêu dấu, tôi nhớ lại một ngày nọ khi nó phán cái câu danh ngôn cùi bắp của nó, tôi đã bắt chước người ta chỉnh em mình một lần.

“Vậy nếu em ra đường, thấy tiền người ta đánh rơi, em nhặt luôn, không trả lại phải không?”

Nó im lặng.

Im lặng tức là đồng ý, tôi lấy tay đánh vô mông nó mấy phát.

“A sao chị lại đánh em?”

“Mày cái tốt không học lại học cái xấu, thầy cô dạy mày phải nhặt của rơi trả lại người mất mà mày không học là sao hả?”

“Học là phải có chọn lọc chứ chị. Chị thấy người ta hay tuyên dương mấy người trả lại của rơi không? Cái gì hiếm, độc, lạ thì mới nổi tiếng, cho nên chuyện trả lại của rơi chẳng mấy ai thèm làm. Em thuận theo số đông hà. Chị mà trả lại người mất chị mới bất bình thường đó. Ha ha, em thấy chị đúng là không bình thường mà.”

Trở lại với ngày hôm đó, cái ngày xui xẻo khiến tôi gặp vận đen tận mạng, chính là đổ máu xảy ra. Cũng sau chuyện này, tôi quyết tâm học hỏi ông bà luôn coi ngày, coi giờ trước khi bước ra đường. Phòng bệnh hơn chữa bệnh, bị xui lần này, tôi thật tổn đến già.

Tối sân banh mini coi đấu đá lẫn nhau giữa hai lớp cũng không có mấy ai ngoài hai lớp tụi tôi và một thầy thể dục làm trọng tài. Ngoài ra, cái kẻ không mời mà đến ở tập trước cũng tới đây ủng hộ lớp tôi. Nhìn người ta kia, biết cách lấy lòng bạn trai ghê gớm. Mấy hôm trước do là tác giả của cái cục sừng trên đầu Yến, tôi đã phải bung cái bộ mặt hối lỗi qua lớp Yến mà xin lỗi. Thật là một vở kịch hoàn mỹ từ trước tới giờ của tôi mà. Tôi rốt cục đã có thể luyện được nội công mặt dày từ anh xã, nhìn tình địch căm thù mà bề ngoài vẫn khóc lóc thảm thương, hối lỗi vô cùng. Tôi thật phục tôi sát đất.

Thật là, hôm nay cũng phải ráng mà giả bộ tiếp. Nhìn tụi nó đá như không đá, bắt banh không dính, tôi thật buồn ngủ, chán nản hết sức. Tôi muốn về nhà ngắm mấy anh Arsenal với Manchester đẹp trai, phong độ cho rồi. Cũng may, trận đấu rất sôi nổi, kẻ hò người hét, lòng tự tôn của mỗi đứa trong lớp dâng trào, nên ai nấy đều ra sức cổ vũ rất nồng nhiệt. Cái tính thù mị dịu dàng của mấy đứa nữ trong lớp ngày hôm nay rốt cục bay sạch, đuôi cáo cũng có ngày lộ ra mà, hướng chỉ là tụi nó. Cả lớp chỉ chăm chăm vô trận đấu, gào thét hết mọi vốn liếng của cổ họng. Thật là, có cần gào thét như heo bị chọc tiết như vậy không chứ. Nhìn đi, tụi nó hôm nay còn mất hình tượng hơn tôi nữa kia. Tôi thầm liếc que củi, thấy que củi hình như đã nhìn tôi nãy giờ. Mắt chạm mắt, không phóng điện thì phóng tạm thuốc nổ. Tôi trừng mắt như muốn nói với nó: “Thấy chưa, mấy đứa con gái lớp mình nay có giống con gái không hả? Tui mà không giống con gái thì ai giống nữa.”. Trao đổi xong, tôi dịu dàng ngồi xuống mặt cát cùng với tụi bạn, thầm tắc lưỡi lo lắng, nếu mà như vậy thì tới lúc văn nghệ có khi nào tụi nó khan họng hết không trời. Nếu vậy thì cái trận đấu này lỗ nặng.

“Beng!!!”

“Áaaaaaa!!!” – Tôi giật mình la lớn. Quang nó rảnh ghê, lấy hai cái nắp nồi từ nhà nó, không “Ăn coi nôi, ngồi coi hươg” gì hết, ngồi sát bên tôi mà đập một cái, khiến tôi không đề phòng, bị đứng tim luôn, hoảng hồn bịt tai lại. Tôi tức giận, đứng lên, lấy chân đá nó một cái. Cho bỏ tật nha cưng, đòn đau mới nhớ đời được.

Thành nhìn tôi cười cười. Tôi bực bội liếc nó. Nhìn cái gì, lo mà làm huấn luyện viên đi, cái lớp đá không ra đá, thua tới nơi rồi kìa.

Tôi vừa liếc nó xong, bỗng nhiên phát hiện mình vừa từ thực nữ biến thành gái giang hồ, từ Tiểu Long Nữ biến thành Lý Mật Sầu thì phải. Không được, phải chuyển hệ thực nữ lại thôi. Tôi bắt đầu trở lại với bộ dáng thướt tha vốn có, nhìn vô sân banh, xem diễn biến trận đấu. Đột nhiên, khi tôi mới xoay đầu lại, tôi phát hiện có cái gì vừa đụng mạnh vào mũi của tôi. Mũi tôi bắt đầu đau đớn. Tôi lấy tay quẹt mũi, phát hiện máu từ mũi mình đang từ từ chảy ra. Lúc này đây, tôi nghĩ thầm trong lòng, báo ứng rốt cục cũng tới rồi sao? Sao mà nhanh đến vậy. Tôi chính thức vừa bị trái banh đụng trúng cái mũi xinh xinh của mình. Ông trời ơi, con còn nhiều cái kế hoạch hại người khác chưa được thực hiện, con mới có vài toan tính nhỏ nhoi thôi mà, ông nữ lòng nào cảnh cáo con sớm thế sao?

Sau một hồi hốt hoảng tập thể khi cả đám con gái la lên, nhốt tôi vô cái lồng người chặt đến ngộp thở, tôi điên tiết kêu tụi nó cút ra xa: “Dẫn ra, cho tui thở cái coi!”. Đúng là chỉ khi có đổ máu, người ta mới quan tâm đến tôi, sao số tôi hẩm hiu thế này. Thế gian toàn bộ đều chỉ biết chú trọng về bề ngoài mà thôi. Chân lý này ngàn năm không đổi mà.

Tự dưng khi tụi nó đã dẫn ra rồi, tôi vẫn cảm thấy có gì đó choáng váng quá. Đầu óc tôi như bắt đầu đứng lại, đơ ra, tôi không biết phải xử lý tiếp theo như thế nào. Mà cũng lạ thật, trước đây khi nhìn thấy người ta chảy máu, tôi bối rối, sợ hãi bao nhiêu thì bây giờ, tuy đơ ra nhưng tôi lại bình tĩnh đến lạ lùng. Đúng là mọi thứ không bao giờ diễn ra theo như cách mà bản thân mình suy nghĩ cả.

Tất nhiên, chắc các bạn cũng đã đoán được tiếp theo sẽ xảy ra những gì rồi. Nam chính của tôi, Thành

chứ ai, đi tới bên cạnh tôi. Khoảnh khắc nó tiến tới gần tôi, dùng tay thẳng thừng bịt mũi tôi lại, tôi sợ hãi trong lòng: “Đừng, đừng tới đây, đừng hô hấp nhân tạo mà!”. Tôi cuống cuống mím môi thật chặt, tôi nhắm mắt lại, thà chết không khuất phục. Sau đó, khi lý trí trở về, tôi mới phát hiện tay kia của que củi đang nâng cằm tôi lên, để đầu tôi ngã về sau. Nó muốn giết người sao, tôi ngộp thở quá rồi. A, có phải nó đang sơ cứu người chảy máu cam không ta?

Thế là, tôi cố gắng vùng vẫy thoát ra khỏi tay que củi, hỏn hển: “Ngu ngốc, tui bị trúng banh, chảy máu chứ có phải chảy máu cam đâu mà ngửa đầu về sau, muốn làm tui tắt thở hả?”

“Bộ bạn không biết con người có thể thở bằng miệng hả? Tui bóp mũi mà không biết há miệng ra là sao? Bạn từ hành tinh nào tới vậy? Phải rồi, ngoài sửa lời mắng chửi người ta thì miệng của bạn đâu còn biết làm gì khác.”

Đang tức anh ách, muốn bắt chấp tất cả đánh Thành một cái, thì bỗng Duy với Yến chạy tới quan tâm tôi, hỏi tôi có sao không. Yến đưa tôi miếng khăn giấy chùi mũi, bịt mũi tôi lại. Sau đó, Duy kêu Thành chở tôi tới trạm y tế xã.

Tại sao lại là Thành nữa chứ? Tôi chán ngán lắm rồi. Sao nó cứ chen vào cuộc đời tôi hoài vậy không biết. Tôi rất muốn la lên: “Duy, Duy chở Thảo đi. Thảo không muốn ngồi xe người khác. Thảo thích nhất là ngồi trên xe đạp của Duy thôi!”.

Nghĩ như thế, nhưng tôi chẳng dám bộc phát cho thiên hạ biết, đành ráng gượng cười ngồi trên xe đạp cùn của Thành, thoát khỏi tình cảnh cả chục tiếng nói ầm ĩ bên tai: “Thảo để Thành chở đi, ngưng ngưng cái gì, giận hờn gì nữa chứ.”

“Quay đều quay đều quay đều...hu hu” – Lại một giấc mơ vụn vỡ nữa rồi, giấc mơ xe đạp của tôi, e back to me a.

Khi đang ngồi trên xe đạp của Thành, tự dưng tôi phát hiện máu từ mũi hình như đã ngừng chảy, trên miếng khăn giấy chỉ còn đọng lại vệt máu khô, tôi thở phào nhẹ nhõm. Tuy nhiên, cái người đang chở tôi thì cứ đạp như điên, dường như chỉ sợ chậm một chút là trạm y tế đóng cửa vậy. Thấy que củi như thế, từ phía sau, tôi đánh nhẹ vào lưng que củi: “Chậm một chút đi, bạn chạy cái gì mà nhanh dữ vậy.”

Thấy que củi vẫn ráng đạp nhanh như cũ, tôi càng đánh mạnh hơn. Que củi bực mình quay đầu nhìn tôi: “Bạn ngồi yên cái coi, đừng có động đậy nữa!”

Sau khi que củi quay đầu trở lại, chúng tôi va vô ổ gà, cả người và xe nhào xuống đường. Bi thảm hơn là, trước khi té văng xuống đất, que củi còn kẹp với người về phía tôi, cho nên hiện tại, chúng tôi đang trong tư thế nam trên nữ dưới.

Xong rồi, thế là trình tiết mười mấy năm gìn giữ của tôi đã hoàn toàn tan thành mây khói rồi.

Tôi òa khóc, khóc vì cái lưng yêu dấu của tôi đã tiếp đất, lãnh hậu quả trước tiên, khóc vì lòng tôi giờ đây đau đốn, thất vọng tới cực điểm, vì cuối cùng mình cũng đã thụ thụ mất thân, bị que củi đè lên người rồi.

Nhìn thấy tôi khóc thảm thiết, que củi bật người dậy, sợ hãi nhìn tôi, cầm lấy tay tôi, vén lên xem tôi bị thương chỗ nào, sau đó còn xoay người tôi lại, chuẩn bị vén áo tôi lên xem. Tôi hoảng hốt nhảy lên: “Á không được vén áo tui! Hu hu”

“Bỏ tay ra!” – Que củi dùng sức lôi tay tôi ra khỏi áo tôi. Sao nó mạnh thế, hu hu tôi không bảo vệ được bản thân nữa rồi. Tôi cứ vất vả dùng hết sức chống cự với que củi.

Que củi nhất quyết không buông, vẫn nắm lấy áo tôi, cứ muốn vén lên coi lưng tôi thế nào. Đột nhiên, que củi bị một cái cây nện vào lưng từ phía sau, que củi té xuống đất.

Tôi hoảng hốt phát hiện một người phụ nữ đang ăn mặc lem luốc, chắt từ phía ruộng lúa gần đây đi tới. Dì đó cũng hoảng sợ, nhìn tôi thét lên: “Chạy nhanh đi con! Cái đồ dê xồm, tao đánh mày chết luôn!!!”

Thế là, ngày hôm đó, không chỉ có mình tôi chảy máu mũi, mà que củi cũng bị thương tích đầy mình, lưng sưng vù, bàn chân lúc té bị quẹt vào xe còn vương lại vệt máu đỏ sẫm. Tôi chẳng biết nói gì lúc ngồi nhìn que củi băng bó trong trạm y tế hết. Mà sao trách tôi được chứ, ai kêu nó tài lanh chạy nhanh làm chi, hại tôi té xe như vậy, rồi đã bị thương ở chân, bản thân chảy máu mà còn lo chuyện bao đồng, đi coi vết thương

cho tôi. Nhưng cũng có thể nhiều khi que củi lợi dụng tình cảnh lúc đó mà sàm sỡ tôi thật thì sao? Có khả năng lắm chứ. Nghĩ vậy, tôi im lìm luôn, nhưng cũng có cái gì đó thấy khó chịu trong lòng. Rất cục đây chính là cái tình huống oan gia ngõ hẹp, hai bên đấu nhau, một chột một què, cùng nhau đồng vu quy tận hay sao? Ôi thật đúng là làm kẻ thù của nhau cũng là có duyên có nợ thật, nếu không thì tại sao chúng tôi cứ phải đụng độ nhau mãi thế này, kẻ đau người đớn cơ chứ.

Qua ngày hôm đó, theo thông tin con Loan báo cho tôi qua điện thoại, thì đội của lớp tôi thua sạch sẽ, thua đến độ chẳng dám ngẩng mặt làm người. Năm không, Loan nó hí hửng báo tôi biết, đội của lớp nó đã đè bẹp đội lớp tôi, ăn sạch sẽ chẳng chừa lại chút xương. Con gái lớp nó đột biến gen rồi sao? Con gái lớp nó có phải là con gái không vậy, sao đá kinh khủng như thế chứ? Con gái lớp nó không phải người mà. Tụi nó mà thi vô quân đội thì chắc người ta rút như mưa.

Buổi tối ngày hôm đó, tôi òa khóc nức nở gọi điện tâm sự với con Thắm. Ngoài quan tâm tôi một chút ra, nó còn ham hỏi thăm Thành. Nó bị tôi mắng, liền quay qua chọc tức tôi: “Ha ha bà đang ghen sao? Ha ha”. Thế là, sau một hồi mắng nó xong xuôi, nó lại quay sang chế nhạo tôi, nó bảo tôi tưng thật rồi, như vậy mà cũng mất đi trinh tiết nghĩa là sao? Rồi nó giảng giải cho tôi nghe mấy cái kiến thức đó đó mà nó biết, khiến tôi ơ ơ cả đầu, rùng mình, ớn lạnh. Lát sau, nó khen que củi tôi tấp, còn bảo là: “Tôi nó quá, tôi bà ghê”. Tôi không hiểu, hỏi nó thế nào, nó phàn: “Tôi cho nó vì nó ai không thích lại đi thích một đứa như bà. Tôi cho bà vì đời này số bà đã định rồi. Bà không thoát khỏi tay nó đâu. Giấc mơ tìm kiếm trai đẹp của chúng ta rất cục chỉ có mình tui là được hưởng. Ha ha ha!”

Tôi tức giận cúp máy cái rụp.

Tối hôm đó, tôi đột nhiên bị sốt nhẹ. Vì để an tâm dưỡng thương, hạ sốt, tôi từ bỏ học bài tiếng Anh, mặc kệ cái bài kiểm tra ngày mai. Một phần là do tôi ỷ y, cứ tự tin vào cái vốn tiếng Anh đủ xài của mình. Cho nên tôi cứ ngồi coi phim, sau đó đọc truyện. Cuối cùng sau khi bị mẹ mắng, tôi đành phải tắt đèn mà ngủ sớm.

Vì thế, qua ngày hôm sau, vận đen của tôi tiếp tục phát huy.

Sau khi cả lớp ngạc nhiên thấy tôi với que củi trong tình trạng kẻ dán băng ngay mũi, người dán băng ngay chân, nhiều đứa xúm lại hỏi han, kỳ thực là tò mò chẳng biết chuyện gì đã xảy ra. Tụi nó hỏi cứ hỏi, tôi đây lơ lơ. Tôi không thèm trả lời, để cho tụi nó tò mò, tức tụi nó chết luôn.

Hôm đó, que củi và tôi đều mang thương tích, ngồi kề bên nhau, nhưng lại mặc định sẵn không nói với nhau tiếng nào, cứ như là một tiếng nói của người này sẽ động đến vết thương nào đó của người kia vậy. Nói trắng ra, xảy qua nhiều chuyện ngày hôm qua, tôi thực sự không dám nhìn nó, mà nó cũng vậy, chẳng dám ngó tôi.

Giờ kiểm tra tiếng Anh diễn ra ở tiết cuối cùng. Mọi thứ đều rất thuận lợi với tôi, cho đến khi tôi đọc được câu hỏi cuối, một câu hỏi từ vựng một điểm, mà tôi hoàn toàn không nhớ chút gì cả, bởi từ vựng luôn là điểm yếu trí mạng của những đứa lười biếng, thật chua chát là trong đó có tôi.

Trong lúc tôi đang bối rối chẳng biết mình phải làm thế nào thì kế bên tôi, que củi đã làm xong tất cả, nó buông bút xuống mặt bàn rồi nhìn chăm chăm vào bài kiểm tra, cố gắng dò đi dò lại trước khi nộp bài. Nhìn gương mặt đăm chiêu của nó, tôi chợt nhớ tới bộ dạng của mấy thư sinh ốm nhách ốm nhom trong phim, suốt ngày cầm lấy cuốn sách nào đó, sau đó chăm chăm nhìn vào, mơ màng cả ngày.

Để không mất đi một điểm quý giá, tôi đánh bạo một lần, quay sang gõ vào tay que củi một cái thật nhẹ. Người ta thường nói, sĩ khí sát bất khả nhục. Nhưng khi chết rồi, bạn còn làm được gì nữa chứ. Vứt bỏ tự tôn đi, cố gắng sinh tồn, đó mới là thượng sách. Tôi bây giờ đang bắt chước cái ông gì đó ném mặt nằm gai, chờ đợi thời thế. Bắn cùng sinh đạo tặc mà, tôi bắn cùng điểm mười rồi, cả tháng nay chưa thấy mặt cái điểm mười đâu hết, tôi thực sự nhớ nhung nó lắm. Vì vậy, một điểm cũng quý giá. Vì một điểm, tôi mặt dày một chút cũng chả sao, mà thực ra mặt tôi vốn dĩ cũng dày rồi, thêm một lớp cũng tốt, trở thành gấu bắc cực, chẳng sợ mùa đông giá rét, chẳng sợ bị ai tổn thương.

Vì công cuộc trở thành gấu, vì điểm mười yêu thương, tôi liếc mắt nhìn que củi, chờ đợi que củi nhìn tôi.

Thế nên, giây phút que củi nhìn tôi, cũng là giây phút tôi biết mình sắp được cứu rồi, sắp được mười điểm rồi, nó cứ hằm hằm trong ký ức của tôi. Nụ cười đó, ánh mắt đó của que củi, đột nhiên trở nên đẹp đẽ lạ

thường, khiến tôi nhớ mãi không quên.

Hự hự, thực ra, tôi nhớ mãi khoảnh khắc ngày đó, là vì ngay khi que củi chuyển giấy cho tôi, chúng tôi đã bị bắt.

Tôi và que củi đứng trước mặt cô chủ nhiệm, khoanh tay trước ngực, thấp thỏm chờ đợi cô phán xét. Tôi run lên cầm cập từng hồi. Đây là lần đầu tiên sau bao nhiêu năm làm học sinh, tôi bị bắt một cách không thể chối cãi như vậy. Tôi sợ bị kỷ luật lắm. Tôi là một học sinh gương mẫu chăm chỉ hoàn mỹ không tì vết, uy danh chấn động khắp trường, là hạc giữa bầy gà cơ mà. Nếu bị kỷ luật, mất mặt lắm, oan uổng lắm luôn. Thử nghĩ mà xem, có biết bao nhiêu đứa quay cóp, mà chỉ mình tôi bị bắt, không phải tôi oan uổng thì ai oan uổng nữa? Trong lúc run rẩy đó, tôi khoanh tay mà thầm tưởng tượng ra cái cảnh tôi bị mang gông vào cổ, lôi ra trước cột cờ, cả trường nhìn tôi, cười cợt chế giễu tôi. Không, không thể như thế được.

Đang lo sợ như thế, tôi vẫn còn chút hơi tàn liếc mắt qua kế bên, căm thù nhìn que củi. Nó sao mà tệ vậy, thật uổng công tôi trông cậy vô nó, vậy mà nó ngay cả quay cóp cũng không biết, trao đổi bài cũng không xong. Giờ thì hay rồi, rốt cục đã bị phát hiện. A hay là, đây là mưu kế của nó, cố ý để cô nhìn thấy, để hạ bệ tôi không. Ôi số tôi hôm nay hoàn toàn đen đủi tiếp rồi.

Tuy nhiên, tôi không ngờ được là, những gì cô nói đều nằm ngoài dự liệu của tôi.

“Xem ra hai đứa yêu nhau là thật rồi. Đồn đại thiệt không sai mà. Nhìn cô cái gì, cúi đầu xuống! Sao? Hai đứa học trò nhất nhì môn của cô, hai đứa nghĩ sao mà trao đổi bài hả?”

“Cả hai đứa đều bị trừ ba điểm bài kiểm tra lần này. Về sao không được phép tái phạm. Có tái phạm thì phải ráng đừng có quay cho cô thấy, đừng có để cô bắt tại trận, đừng làm cô thấy mất mặt. Lời nói không trọng lượng với học sinh thì mất mặt lắm.”

“Mất ba điểm cơ” – tôi thầm nhủ trong lòng, đúng là tôi xui tận mạng thật rồi, xui từ hôm qua tới hôm nay. Tôi phải về nhà liền, đốt lá bưởi xả xuôi mới được. Nhưng mà, ngẫm lại lời cô nói, sao mà giống như cái tình huống bất gian tại giường thế không biết, mà còn là nếu các em thông gian với nhau, thì ráng đừng để cô bắt gặp, mất mặt cô lắm. Cô ơi, cô làm chồng thất bại tới vậy sao cô? Nghĩ tới đây, đột nhiên tôi tự gõ đầu mình một cái. Mày tưng thật rồi. Nếu cô là ông chồng thất bại vậy tôi với que củi là gì, gian phu dâm phụ sao?

Nhưng mà, nhờ gõ đầu, đầu tôi tự dưng sáng ra, mất ba điểm, vậy là còn sáu điểm sao? Nghĩ vậy, chắc tại không cam tâm, nên tự dưng tay tôi không hiểu tại sao lại vươn về phía cô, nắm lấy tay cô, tôi nài nỉ:

“Cô ơi, cô phạt em đi cô, chép phạt cũng được, quỳ gối một hai giờ cũng được, đóng quỹ lớp cũng được, quét lớp một tuần cũng được, hay một tháng cũng được, cô đừng trừ điểm em mà cô. Điểm là mạng sống của em, là mục tiêu phấn đấu của đời em!!!” – Tôi mếu máo, que củi kinh ngạc nhìn tôi đang lắc lắc cô, tôi trừng nó một cái, tiếp tục lắc lắc. Tôi đâu có nói quá đâu. Điểm là mục tiêu phấn đấu của đời học sinh mười mấy năm ròng của tôi mà. Điểm mà thấp, tôi mất hết sĩ diện, danh dự, tự tôn. Không phải người xưa hay nói chết vinh hơn sống nhục hay sao. Nếu mất điểm, mất danh dự, làm sao tôi sống nổi đây? Nghĩ vậy, tôi tha thiết lắc lắc, tha thiết nhìn cô.

Cô rốt cục cũng nhìn tôi rồi. Thế nhưng, ngay lúc tôi đang hy vọng, cô lại phán một câu khiến tôi nát cả lòng: “Em vì điểm nhiều tới vậy sao Thảo? Không được, trừ ba điểm là ba điểm, đừng có kỳ kèo trả giá với cô. Cô chưa hủy bài kiểm tra của hai đứa là vì thương tình hai đứa vì lớp mà bị thương như vậy, cực hạn của cô rồi, không nài nỉ gì hết.”

“Thành, em còn không mau kéo nó ra.”

Thành ôm lấy tôi từ phía sau, kéo tôi ra khỏi cô, cô rùng mình xách cặp ra khỏi lớp. Ngay khi cô vừa ra khỏi lớp, tôi đạp chân que củi một cái thật mạnh, vùng ra, que củi ngã ngửa, té xuống gạch, mặt vụn vụn. Thôi chết, tôi quên mất nó còn vết thương sau lưng. Kỳ này tôi thấy áy náy thực sự luôn rồi. Lương tâm chết dí ở xó nào của tôi rốt cục cũng sống lại chút ít.

Thế là, tôi vươn tay định kéo que củi dậy, nhưng que củi không thèm, nó ráng tự mình đứng lên, liếc tôi một cái, rồi ra khỏi lớp. Hờ, nó mà cũng lơ tôi, giận tôi nữa sao? Không phải dạo này nó bám tôi như đĩa

sao? Tôi chưa giận nó mà nó lại giận tôi trước à? Nó lại còn chê tay tôi dơ không thêm nắm nữa chứ. Được lắm, có ngon thì giận tôi suốt đời đi, chị đây sẵn sàng đáp ứng cứng, coi ai thua trước.

Một ngày nào đó về sau.

“Có phải trận banh nữ năm đó lúc anh bóp mũi em, em sợ anh hô hấp nhân tạo nên ngậm miệng thật chặt, nhắm mắt lại đúng không?”

Tôi nghe que kem nói, như bị trúng tim đen, giọng nói liên hồi hoảng: “Làm... làm gì... có, em làm gì có suy nghĩ như vậy chứ, ha ha”.

“Người khác thì không thể nhưng chỉ có mình em là có thể nhất mà thôi”

“Ê, que kem, anh vu khống em vừa thôi nha. Lúc đó em bị chảy máu mũi như vậy, lo còn không hết, làm gì còn tâm trạng mà suy nghĩ lung tung như vậy chứ. Um... um...a...” – Tôi chưa kịp nói xong câu tiếp theo thì đã bị que kem hôn. Nhân lúc tôi còn đang mơ màng hưởng thụ, bỗng que kem rời khỏi môi tôi. Tôi thất vọng mở mắt, chuẩn bị trách móc que kem.

“Thấy chưa? Chỉ có khi hôn anh em mới nhắm mắt lại mà thôi. Lúc đó em nhắm mắt, không phải suy nghĩ tới chuyện hôn nhau thì cũng là môi chạm môi, hoặc là hô hấp nhân tạo.” – Que kem đắc thắng nhìn tôi chết đứng, sung sướng nhoeo miệng cười.

Đối với thủ đoạn cao thâm của que kem, tôi thực sự đơ ra, cứng họng, trần trối, chết lặng, không biết nói gì thêm. Người nào đó chỉ bị tôi dùng tay ngắt nhéo tới tấp mà thôi. Tôi vừa nhéo que kem, nhìn anh la ó mà nghĩ thầm trong lòng, tôi gặp phải anh chồng thích ngược thân thật rồi. Đúng là nỗi nào úp vung này, biến thái gặp biến thái mà.

11. Chương 11: Que Củi Thành Que Kem

Đợt lễ Nhà giáo Hai mươi tháng mười một năm đó, lớp chúng tôi hoàn toàn thất bại thảm hại. Cũng may, với đội hình trai xinh gái lịch không thể chê bên đội văn nghệ, lớp tôi được một giải ba ở một màn múa lùa. Bên bóng đá nam, chúng tôi cũng quán triệt tinh thần đầu toàn thua, thi toàn rút. Bởi lẽ trong trận đấu đầu tiên của đội nam, khi Duy có mặt trong đội hình chính thức, cả trường cuống cuồng kéo nhau tới xem. Duy thật đúng là nụ hoa xinh đẹp thu hút biết bao nhiêu ong bướm tới, làm tan nát cõi lòng bao nhiêu cô gái như tôi mà. Thế cho nên, lớp bảy chín ghét Duy vô cùng, coi Duy như cái gai trong mắt, luôn cố tình đá xấu khiến Duy trật chân chỉ trong mười phút đầu tiên. Mất Duy, đội banh lớp tôi như mất hết cả, anh dũng hy sinh. Lớp tôi rút cục chỉ có cái an ủi nhỏ nhoi bên phần bóng đá nữ, khi mà lớp bảy tư của con Loan giành giải nhất chung cuộc, sau đó bị lấy lại giải thưởng do đánh lộn nhau sau trận đấu với lớp bảy tám. Tính ra, thua kẻ đứng nhất cũng còn chút hãnh diện, đỡ hơn là thua kẻ hạng nhì mà. Người thua cũng có sĩ diện của người thua chứ bộ. Với lại, trong khối bảy năm đó, tất cả các lớp đều không là đối thủ của lớp bảy tư. Lớp bảy tư giống như là một con voi đè bẹp tất cả lũ kiến nhỏ khác vậy. Riêng cái vụ đánh lộn sau trận đấu cũng khiến cả trường tôi trố mắt: tụi nó đúng thật không phải con gái bình thường mà, tụi nó đúng là nữ trung hào kiệt, khí phách bừng bừng, dẫn đầu phong trào liếc xéo là xử, thấy ghét là bóp, nói nhiều không bằng hành động của đám nữ trường tôi.

Cho nên, trong mùa lễ Nhà giáo năm nay, trường tôi tổ chức các chương trình mà, nói thất bại cũng có thất bại, nói thành công cũng có thành công, nói dở dở ương ương cũng không ai phản đối.

Vào một ngày đẹp trời của tháng mười hai, khi tôi hí ha hí hửng dắt xe về nhà, thì bỗng tôi thấy cha tôi mặt hầm hầm, đứng ngay cổng cầm một cây roi. Tôi thấy cha như vậy, bỗng hoảng sợ, bởi cây roi mây này hình như mấy năm rồi cha chưa lấy ra lần nào. Lần gần đây nhất tôi được hưởng mùi vị của nó là hồi tôi lấy tiền lì xì của tôi với thằng em, ghé quán cà phê chơi đánh bài với mấy anh trai cùng xóm. Sau đó khi tôi mơ màng quan tâm nhìn một anh đẹp trai trong xóm không chớp mắt, tôi thua sạch hết tiền. Tôi thua mà cũng không biết vì sao tôi thua nữa. Tôi chỉ còn nhớ một chi tiết duy nhất, đó là cái mái tóc rẽ năm năm như Đan Trường của anh đó, ôi thật là men lỵ. Từ đó về sau, hễ tôi đi ngang qua quán cà phê, tôi đều nghe thấy một giọng nói vang bên tai: “Ê em gái, vô chơi không? Nay tụi anh có trò mới nè.”. Ôi cái ký ức vừa ngọt ngào như mật vừa đáng sợ kinh khủng đó, tôi thực sự nhìn cha mà run run cùng bởi hồi xúc động. Tuần này tôi có phá cái gì không ta? Tháng này? Năm này? Hình như tôi đâu có làm gì quá đáng

đầu. Tôi chỉ làm vỡ cái bình thủy hồi tháng trước, tháng này thì chỉ có làm vỡ mặt đồng hồ đeo tay, làm gãy cái cổ quạt máy, lỡ tay quăng cái áo trắng của cha vô thau áo màu, làm vỡ cái rờ một tí vi, rủ rê thằng em bắt cóc con chó Nhật nhà hàng xóm chơi một ngày, tắm cho nó thôi mà. Mặc dù tắm xong nó kêu ăng ăng, run cầm cập, kể đó bị hàng xóm quay qua chửi tôi với thằng em một chút xíu. Mấy chuyện đó, đều nhỏ như con thỏ, nhỏ như cọng cỏ, nhỏ như không có mà.

Thôi chết rồi. Tôi cứ tưởng cái duyên nợ của tôi với cái roi mây đã chấm dứt từ lâu. Thật không ngờ, tôi với cái roi đúng là oan gia ngõ hẹp, tơ tình khó dứt mà. Qua đợt này, tao sẽ tìm cách xử mây sau. Bể gãy mây này, bầm mây này, bỏ mây vô nồi chiên chín luôn.

“Cha! Con mới phát bài kiểm tra, mười điểm đó cha, con lấy cho cha coi nha!” – Tôi ráng nói chuyện thật bình tĩnh, không chế tình trạng run rẩy của bản thân, đáng về năm phần dễ thương, năm phần nũng nịu, khó khăn cười gượng nhìn cha.

Xong rồi, như năm đó, mặt cha hắc ám không đổi sắc.

“Mây leo lên giường cho cha! Nằm sắp xuống!”

“Cha! Con có làm gì đâu mà cha nổi đánh con! Hu hu, con bị lỗi gì vậy cha? Cha nói cho con biết đi cha. Để con còn chết được nhắm mắt nữa. Con lớn rồi xương cứng đánh dễ gãy xương lắm cha. Cha nhìn tay con nhỏ xíu vậy nè, xương con mỏng mà giòn lắm. Hu hu, số con khổ quá mà.”

Mẹ tôi đứng ở kế bên, thấy cha tôi như vậy, cũng không giúp tôi chút nào. Mẹ không nói tiếng nào, chỉ nhìn tôi. Tôi cảm thấy tôi chết chắc rồi. Ngay cả mẹ cũng im lặng là vàng, quý trọng nước miếng như vậy. Cả thế giới hình như không ai đứng về phía tôi hết cả sao? Chuyện gì đang diễn ra vậy nè, chuyện mà ngay cả tôi còn không biết. Thật là nỗi oan thiêng thấu trời xanh mà.

Cũng may cho tôi, ngày hôm đó, nhờ vào miệng lưỡi sắc bén, khả năng khóc lóc thấm thiết như mưa của tôi, tinh thần thép đang nóng của cha tôi chảy ra. Cha rốt cục đã không đánh tôi cái nào. Tôi rốt cục cũng quán triệt được cái câu “Mưa dầm thấm đất”, “Một khóc hai nháo ba thất cổ” nghĩa là thế nào. Làm mây thất vọng rồi roi mây ới. Tôi khinh thường nhìn cái roi mây đang lơ lửng bất động trên tay cha.

Từ lời nói bưng bưng lửa giận của cha, tôi mới biết cái tin động trời, cái tin mà vừa nghe xong tôi cũng muốn rụng rời, thấy mình sắp sửa đi đứt rồi. Thì ra, hôm nay cha mẹ đi chợ, gặp dì ba nhà cùng xóm với nhà tôi. Dì đã mất nửa tiếng trao đổi với cha mẹ tôi về tin tức chấn động cả trường của tôi, đó là thiên tình sử dài mất nửa tiếng kể lể của tôi và que củi. Mà cái tin đó từ đâu mà ra? Tất nhiên là từ hai đứa con gái yêu quý nhà dì, vốn học chung trường với tôi. Ôi thôi, tôi tính tới tính lui mà tôi quên mất rằng dù không có Internet, thông tin ở quê tôi vẫn truyền với tốc độ chóng mặt từ xóm này sang xóm khác, từ xã này sang xã khác với độ chính xác vô cùng kinh khiếp, được người ta vô cùng tin cậy. Tại người ở quê tôi vẫn thường trung thành với phương châm: không có lửa thì làm sao có khói.

Thế là hết. Chẳng lẽ dì ba không hề biết rằng cái tin tôi yêu sớm có thể khiến tôi sống dở chết dở hay sao? Dì ba ơi, con có hóa thành ma cũng không tha cho dì đâu, sao dì nổi đối xử với con như thế chứ.

Mặc dù tôi đã cố gắng hết sức thanh minh đủ loại, đủ kiểu: “Con với thằng đó chỉ là bạn bè hà!”, “Con với nó không có gì hết đó cha!”, “Con xin thề có trời cao chứng giám, nếu con với nó đang là một cặp trong trường thì con sẽ biến thành trứng bị người ta chiên, con thành đầu heo bị người ta cúng luôn!”, cha tôi vẫn không tin. Sao cha tôi lại có tính đa nghi như Tào Tháo như vậy chứ.

Thế là, theo mệnh lệnh của cha, dù là bạn hay là người yêu, tôi nhất định phải lòi cho được que củi về nhà gặp mặt cha trong tháng này, để cha thẩm định nhân cách của nó. Mẹ tôi thì hớn hờ: “Trời ơi, mình sắp gặp ứng cử viên giữ chức con rể tương lai rồi hay sao? Hồi hộp quá”. Thằng em tôi thì nhăn mặt: “Chị có anh rể rồi sao? Vậy mai một sao em lừa được chị nữa đây? Em chưa chuẩn bị tâm lý gì hết trơn, em còn tưởng mười mấy năm nữa kia. Ai can đảm dữ vậy ta? Ai lại đi chui đầu vô gọng vậy? Chắc là đồng loại với chị đây mà. Cầu trời cho anh rể tính tình giống chị một chút, vậy thì em sẽ có thể lừa được cả hai. Thu nhập năm tới, năm tới nữa sẽ có thể tăng lên rồi, ha ha.”

Thế là, tôi rầu rĩ mang bộ mặt đưa đám vào lớp. Trước khi tới trường, tôi đã gọi cho ba nhờ bạn của tôi. Kết quả thì sao? Tất cả tụi nó đều tặc lưỡi thương hại tôi: “Ngoài ráng làm hòa, nhờ Thành nó giúp đỡ, tới nhà bà thì bà không còn con đường nào khác nữa đâu Thảo ơi.”

Cho nên, tôi thực sự muốn khóc, muốn khóc quá. Tôi phải làm thế nào đây? Ông trời thực sự muốn tôi phải nếm mật nằm gai, thực sự đang thử thách nội công mặt dày của tôi sao? Tôi vừa chuẩn bị bộ mặt lạnh tanh, liếc ngang liếc dọc que củi thêm nhiều ngày tới, vậy mà giờ đây phải giảng hòa với nó, năn nỉ nó, tôi làm sao có thể ngẩng mặt làm người nữa đây, tôi làm sao thích ứng cho kịp.

“Thành, tui có chuyện muốn nói!” – Tôi cười gượng nhìn que củi. Thấy que củi quay sang nhìn tôi, bộ mặt ngạc nhiên ngơ ngác lẫn nghi ngờ không hiểu gì, chờ đợi tôi mở miệng, tôi đột nhiên lập cập cầm như hến, chẳng biết nói gì nữa.

“À, không có gì đâu, ha ha ha.”

Que củi nghe tôi nói câu đó, bộ dạng nhìn tôi coi thường, quăng cái ánh mắt mang đầy ý nghĩa quen thuộc muôn thuở: “Vô duyên. Bạn càng ngày càng tưng rồi đó.”

Để có thể năn nỉ nó, tất nhiên phải lấy lòng nó trước. Mà muốn lấy lòng nó, tất nhiên phải ráng mà hỏi lộ nó cái gì đó, hoặc thể hiện quan tâm nó nhiều hơn. Dù thật sự không muốn một chút nào, nhưng tôi cũng phải ráng mà thực hiện cho xong cái nhiệm vụ mà cha giao phó, lời que củi về nhà cho bằng được. Nếu không thì, số tôi sẽ vô cùng thâm hiểm.

Thế là, trong ngày hôm đó, tôi chưa xốt nhìn tiền chuyển từ tay tôi sang tay chị bán bánh. Tôi cầm một đồng bánh snack, kem cây, kẹo sô cô la vô chia ấy tên cùng bàn. Tất nhiên dụng ý chính là lấy lòng que củi, còn Quang với Thuận, tội lỗi tội lỗi, tội nó rốt cục chỉ có thể sắm vai phụ, là vật trang trí mà thôi.

“Que củi, nè, ăn đi.” – Tôi lắc lắc tay nó, đưa nó kẹo, snack mà tôi mới mua.

Nó quay qua nhìn tôi, nghi ngờ hỏi: “Có độc không?”

Tôi muốn nổi điên, nhin không được, nghiêng răng ken két: “Không ăn chứ gì, được, tui ăn.” – Tôi bực bội thu lại mọi thứ.

Tuy nhiên, khi chưa kịp rút tay về, que củi đã nhanh chóng chớp lấy mọi thứ trong tay tôi. Quan sát que củi đang ngồi nhai ngấu nghiến, tôi đột nhiên phát hiện hình như tâm tình của nó vui lên rồi thì phải.

Trời nóng quá, tôi lấy quạt ra, quạt ình liên tục. Sau đó nhớ lại nhiệm vụ phải làm, tôi bèn xoay qua quạt cho que củi.

“Mát không?” – Tôi hỏi nó cho có, rồi cười một cái thật ngọt ngào khi nhìn thấy nó nhìn mình, tiếp tục đây về nghi ngờ. Nó với cha tôi hợp tính nhau ghê, tối ngày chỉ biết nghi ngờ vớ vẩn. Đột nhiên tôi phát hiện, nhìn đôi mắt nó giống giống cha mình. Hả? Lẽ nào nó là con riêng của cha mình sao? Cha nó bỏ nó từ nhỏ, có khi nào chúng tôi cùng chung dòng máu mà không biết... Không được, mầy suy nghĩ càng ngày càng tưng rồi. Tôi rùng mình bởi cái suy nghĩ kinh khủng của bản thân. Chắc tại tôi coi phim quá nhiều, nhiễm nặng thật rồi mà.

Que củi hình như chứng kiến toàn bộ trạng thái cảm xúc của tôi, từ khi tôi cười tươi đến lúc tôi suy nghĩ vớ vẩn, sững sờ kinh ngạc rồi tự dạy bảo bản thân mình, que củi bỗng bật cười. Lần đầu tiên, tôi phát hiện que củi nó cũng biết cười nhe răng, chứ không chỉ cười nhẹ như trước đây. Lần đầu tiên, tôi phát hiện khi nó hở miệng, cái răng khểnh trong miệng nhú ra. Thấy nó cười tươi như thế, quả là lần đầu tiên nha. Cho nên, tôi nhìn nó ngơ ngẩn một hồi. Đến khi nó lấy tay quơ quơ trước mặt tôi, tôi mới phát hiện tôi đã đơ ra này giờ. Trời ơi, bệnh cũ tái phát rồi sao, mà còn nặng hơn trước đây nữa? Ngay cả đứa không phải mỹ nam mà tôi cũng nhìn là thế nào. Tôi cảm hận bản thân quá, tôi mất thẩm mỹ tới vậy sao trời. Không được, tôi phải về nhà, lỗi thật nhiều hình mỹ nam ra coi mới được, chỉnh lại cái gu đang có vấn đề nghiêm trọng này của mình.

Thế là, nó nhìn tôi thật lâu thật lâu, xong hắng giọng: “Bạn nói thật đi, có chuyện gì muốn nhờ vả tui phải không?”

Tôi bị nó đoán trúng phóng, nhưng vì sĩ diện, tự dưng tôi không dám thừa nhận: “Ha ha làm gì có chứ, tui đâu có nhờ vả gì bạn đâu.”

Nó tiếp tục nhìn tôi nghi ngờ, sau đó ánh mắt tự dưng biến thành một dạng vui mừng khó tả, cười cười nhìn tôi, lấy tay búng lên trán tôi một cái thật nhẹ, rồi quay qua ngồi nhìn lại bài toán đang làm dở.

Nhìn nó vừa nhìn bài toán vừa cười thầm như thế, rõ ràng còn tưng hơn cả tôi, tôi cũng nghĩ, không hơi đâu chấp nhất nó làm gì. A nhưng mà, còn nhiệm vụ của tôi nữa thì sao? Ồi thôi, tự dừng tôi đi sĩ diện hão làm gì, sao lúc này không nói toạc ra luôn cho rồi.

Thế là, tôi tiếp tục lấy lòng nó. Tôi nhìn vào bài toán nó đang giải, giúp nó giải tiếp phần toán mà nó đang bó tay không biết làm thế nào.

Giải xong bài toán đó, que củi như được khai sáng, ngồi say mê mà giải lại. Đột nhiên, tôi cảm thấy mình như cũng được khai sáng luôn. Tôi chợt nhận ra mình phải cố gắng vứt bỏ mọi thứ đi, tập trung giải quyết cái nhiệm vụ học búa của cha mới là quan trọng nhất.

Cho nên, tôi bèn cản trở nó làm toán, nhìn nó tràn đầy tình cảm: “Thực ra tui có chuyện muốn nói.”

Que củi nhìn tôi, vẻ mặt thản nhiên như không, nhưng sau này, tôi vẫn nhớ rõ ràng, ánh mắt chờ mong một cái gì đó của que củi tha thiết nhìn về phía tôi.

“Bạn nói đi.”

“Chúng ta xí xóa hết mọi thứ, làm bạn, làm bạn nha, từ nay làm bạn thân của nhau, được không?”

“Chỉ là bạn thân thôi sao?” – Que củi có chút thất vọng thì phải.

“À, không, còn nữa, không phải nhiều đó đâu.”

Que củi nghe tôi nói câu đó, lập tức có gì đó hy vọng nhìn tôi trân trân.

Lúc đó, tôi vô cùng hồn nhiên tát nước lạnh que củi mà tôi không hề hay biết: “Tui với bạn phải tới nhà tui xác nhận tui với bạn là bạn bè, hoàn toàn là bạn bè trong sáng hơn trăng rằm, tinh khiết hơn nước tinh khiết.”

Rồi tôi nói thật cho nó biết mọi chuyện, từ chuyện tôi bị tin đồn, bị cha mẹ đánh rất thê thảm, bị cha mẹ cấm đoán không được yêu sớm, cho tới chuyện bị kêu phải dẫn que củi về nhà. Tất nhiên, là nữ chính của câu chuyện, tôi phải ráng thêm thật thật nhiều đoạn bi thương, đau lòng tội độ. Nhưng quan trọng nhất là, để giữ gìn có vẻ không phải lợi dụng que củi theo kiểu vắt chanh bỏ vỏ, tôi luôn luôn tha thiết nhắc đi nhắc lại rằng, tôi thấy áy náy biết bao vì những gì đã gây ra cho nó, tôi muốn làm bạn với nó mới là chủ yếu.

Thế nhưng, thật là tức tối mà, nó dám ra điều kiện với tôi, bảo rằng tôi phải thực hiện vài điều nó mới làm bạn với tôi. Đúng là thời thế đổi thay mà, ngôi sao super star sáng chói của trường là tôi đây, lại phải hạ mình xin người ta làm bạn với mình, mà người ta còn ra điều kiện nữa. Tôi thực sự muốn chết quách cho xong, còn đâu ngày tháng oai hùng của tôi nữa, tôi thực sự càng ngày càng giống cái con hổ trong vườn bách thú của Thế Lữ mất rồi, thật là hổ xuống đồng bằng bị chó cắn mà.

Điều thứ nhất mà que củi nó yêu cầu, chính là trong vòng một tuần, nó nói gì, làm gì, bảo gì, sai gì, tôi đều phải làm theo, không được phản kháng.

Trong tuần đó, tôi âm thầm ai oán khi mình dần biến thành ô sin cho que củi. Que củi khát nước, tôi phải mua dừa nước cho nó uống. Nó không hiểu mấy bài toán trong sách, tôi phải tới nhà nó chỉ nó làm bài. Nó ngồi học đổ mồ hôi, tôi phải quạt cho nó, lấy khăn lau mồ hôi cho nó. Nó đi lấy bông, lấy rau về bán lúc năm giờ sáng, nó cũng gọi điện thoại tới nhà tôi, réo tôi đi ôm cây, trông chừng bông giùm nó, sau đó nó còn bắt tôi phải chạy bộ, không chạy đủ thì không cho tôi về nhà, nói cái gì mà bạn mập quá, giảm cân đi. Quá đáng hơn là, khi ngồi trong lớp học, tôi nhìn Duy một cái, dù chỉ là bóng lưng Duy, là bị nó đánh một cái, nhéo một cái, gõ đầu một cái. Cái quyền vỗ tôi về hình gia đình gồm có tôi với Duy, bị nó xé nát không còn một mảnh. Bi phần hơn là, sách vở học tập của tôi nó cũng không tha. Cuốn sách Âm nhạc và Mỹ thuật lớp bảy có cái hình chụp tượng David thời phục hưng có bo đi chuẩn không cần chỉnh mà tôi hay lén lén lặt ra coi, bị nó dùng bút bi tô nửa người dưới của David thành cái quần đen luôn. Hu hu tôi thực sự đau lòng quá đi. Tôi đúng là bị hành hạ triệt để cả thể xác lẫn tinh thần mà.

Yêu cầu thứ hai của que củi, chính là từ nay về sau, tôi phải kèm toán cho nó, nó sẽ kèm tiếng Anh cho tôi, tập chạy bộ với tôi. Tất nhiên, tôi chấp nhận về thứ nhất, hoàn toàn bỏ cái về thứ hai. Bắt tôi chạy bộ sao? Tôi thả bỏ nhà đi cho rồi, khỏi giải quyết nhiệm vụ lần này, lên Tây Tạng hay Mông Cổ chăn bò cho xong, cho cha mẹ ôm hận ngàn thu luôn.

Yêu cầu thứ ba của que củi thì hoàn toàn dễ ợt.

“Tui không muốn bị kêu que củi nữa.”

“Ồ, không kêu bạn là que củi thì tui kêu bằng gì?”

“Tui có tên mà.”

“Nhưng kêu bằng tên tui kêu không quen.”

“Vậy thay bằng tên khác đi.”

“Thay bằng cái gì bây giờ? Que diêm?” – Nghe tôi nói, lập tức Thành trờng mắt nhìn tôi.

“Que tắm?” – Nó liếc tôi một cái.

“Que củi?” – Nó tức tối nhìn tôi: “Đã nói bỏ cái tên đó đi mà.”

“Que kem?” – Nó tiếp tục liếc tôi: “Tại sao lại là que kem?”

“Ờ ờ, tại tui thích ăn kem thôi.” – Tôi sợ hãi trong lòng, nếu mà nó thấy bộ dạng tôi ăn kem ngầu ngẩn đến cỡ nào, nó chắc sốc luôn quá.

“Muốn ăn tui sao?” – Nó quay sang nhìn vô mắt tôi, vẻ mặt có cái gì đen tối thì phải.

Tôi giật mình, chắc nó không biết chuyện tôi coi kem là nó đâu: “Làm gì có, tui làm sao dám ăn bạn được chứ. Ha ha tui đâu phải mấy kẻ biến thái giết người làm thịt bỏ bánh bao đâu.”

“Vậy kêu tui que kem đi.” – Mắt nó tràn ngập ý cười, vỗ vỗ vai tôi một chút.

Từ đó, đại danh que kem của anh xã nhà tôi chính thức ra đời. Cũng kể từ ngày hôm đó, tôi mới rút ra được bài học lớn nhất đời mình: Một bước sai lầm ôm hận nghìn năm. Nếu tôi không làm bạn với nó, chỉ nhờ nó tới nhà tôi thôi, liệu chúng tôi có day dưa cả đời hay không? Tôi chẳng bao giờ có thể biết được đáp án cho câu hỏi này, mãi mãi.

Qua tuần sau, que kem rất là biết điều, theo tôi về nhà. Que kem như cô dâu xấu phải gặp mặt nhà chồng vậy, bị cha tôi nhìn từ đầu tới chân. Tuy nhiên, ngày đó người hỏi hộp nhất lại là tôi, còn que kem lúc nào cũng trơ trơ cái mặt, chẳng tí cảm xúc gì hết. Nhìn que kem, tôi chẳng thể hiểu nổi trong đầu nó rốt cục đang suy nghĩ gì nữa. Sau đó khi nghe cha tôi kêu que kem đi ra vườn cây sau nhà với cha, tôi thầm đổ mồ hôi.

Cuối cùng, cha tôi cùng với que kem từ vườn vào nhà, trên tay que kem là hai trái bưởi to mà nhà tôi trồng. Nhìn mặt cha với que kem đều vui vẻ, tự nhiên, không gượng gạo, nghi ngờ nhìn nhau như lúc nãy, tôi cảm động muốn chết luôn. Cuối cùng tôi cũng hoàn thành xong nhiệm vụ rồi, mà còn là thành công mỹ mãn nữa. Cái cô dâu xấu này rốt cục cũng qua ải, mà người chồng là tôi đây cũng bắn pháo hoa trong lòng. Tôi rốt cục cũng sống lại rồi.

Thế là, kể từ nay, mối quan hệ giữa tôi với que kem đã oanh liệt bước sang chương mới.

12. Chương 12: Làm Bạn Với Que Kem Vẫn Bị Lừa

Cái thời bắt đầu thành bạn bè với que kem, thực ra cũng chẳng có gì đáng nói.

Trở thành bạn thân với que kem, tôi quyết định, mình phải tận dụng triệt để mối quan hệ này, đem về lợi ích tốt nhất ỉnh, lợi dụng que kem từ trong ra ngoài. Đến khi que kem hết giá trị lợi dụng rồi, tôi sẽ đá que kem một phát từ Trái Đất lên Sao Hỏa, để que kem thật là đau khổ. Trên đời này, còn gì đau khổ bằng bạn bè phản bội mình, niềm tin bị hủy diệt đầu chử. Cho nên, người bạn đầy âm mưu và sẵn sàng tinh thần phản bội của que kem là tôi đây đang rất hí hửng xây dựng một chương mới thật tốt đẹp, tràn đầy tình cảm bạn bè sống chết có nhau giữa tôi và que kem. Khi đó, thiên hạ nhìn vào sẽ biết mọi tin đồn tình cảm giữa tôi và que kem từ trước tới nay hoàn toàn là hiểu lầm mà thôi. Như vậy, một mũi tên của tôi bắn được ba con nhạn, hơn cả Tỉnh ca ca luôn. Tôi đúng là tiểu muội muội không chỉ giỏi mà còn xuất sắc nữa mà.

Đến sau cùng, tôi sẽ hoàn thành luôn khóa học thành ngữ, áp dụng câu nói vắt chanh bỏ vỏ thật là triệt để, thả mình đá người chứ không thể để người đá mình được.

Cái lợi đầu tiên tôi có thể tận dụng khi làm bạn với que kem chính là tung hô tình bạn trong sáng của chúng tôi ọi người biết, hay nói cách khác, chính là phải sạch mọi tin đồn tình cảm giữa tôi và que kem, tắt nước lạnh vô mặt mấy cô gái thích mộng mơ trong trường. Thần tượng tình yêu cái gì gì đó đổ sập rồi nhé. Mọi người an tâm mà thất vọng nhìn tượng đổ thành đồng đá vụn đi.

Thế nhưng, đúng là tôi quá đề ỉnh rồi, thần tượng tình yêu trong trường đã không còn là tôi với que kem nữa. Nam chính và nữ chính bây giờ chính là Duy và Yến. Người ta đều nói bọn họ xứng đôi, trai thanh gái lịch, gì mà yếu điệu thực nữ quân tử hảo cầu thì phải. Tôi khinh. Nghĩ thử mà xem, hoàng tử với công chúa xứng đôi nhưng có gì hay ho đâu chứ. Hoàng tử với Lọ Lem, Beauty phải đi với The Beast mới gọi là đủ bộ, mới gọi là bổ sung cho nhau, bù trừ qua lại, rút ngắn khoảng cách giai cấp, thực hiện bình đẳng trong xã hội.

Cho nên, Lọ Lem là tôi đây nhất định phải đi giành hoàng tử lại, ấy cô công chúa tức chết chơi. Công chúa hả, người đẹp hả, đi mà tìm The Beast đi.

Trở lại với chủ đề chính, kể từ ngày chính thức thành bạn trăm phần trăm trong sáng tinh khiết, tôi quyết tâm lôi kéo que kem đi rêu rao khắp nơi, à không, đi chính khắp nơi về tình bạn đẹp đẽ này.

“Đi chính phải nhớ rõ một chuyện.” – Que kem nhìn tôi, miễn cưỡng nói.

“Chuyện gì bạn nói mau coi.”

“Nắm chặt tay tui như vậy nè. Đó, tay đan tay, người ta mới biết chúng ta là tình bạn vô cùng thân thiết, vô cùng quý mến nhau, hiểu chưa.” – Que kem nắm chặt lấy tay tôi, giơ lên cao cho tôi thấy.

“Ừ, có lý nha.” – Tôi gật gù suy ngẫm cái đề nghị nắm tay hết sức có lý của que kem. Vừa gật gù, tôi vừa mơ màng tưởng tượng ra một cảnh tượng hết sức phù hợp với tình huống hiện tại: Tiểu thư dốt chó đi dạo phố.

Thế là, giờ ra chơi ngày hôm đó, người ta trông thấy tôi và Thành đi từ lớp này qua lớp khác, đứng trước cửa chính các lớp hô to lên: “Tụi tui là bạn bè trong sáng, bạn bè nha! Từ trước tới nay mọi người hiểu lầm rồi!”

Đột nhiên tụi nó cười to, có đứa cười trộm, có kẻ nhìn tụi tôi phán: “Ừ, biết rồi, bạn bè thân thiết, thân thiết lắm luôn! Thân thiết tới không còn kẻ hở!”

Sau đó tôi với Thành rời đi, tới lớp khác, cứ qua mỗi lớp, tiếng xì xào với cười trộm vang lên. Tôi thầm thấy là lạ trong lòng, mình đi chính, sao mà thấy kỳ kỳ, giống với đi khoe của quá vậy nè.

Cuối cùng, tôi dành phần ngon nhất cho cuối cùng đây. Tôi với que kem tiến tới chỗ Duy.

“Duy, Thành với Thảo chỉ là bạn bè, hồi đó tới giờ mọi tin đồn đều là không đúng sự thật hết.” – Tôi hí hửng nhìn Duy tuân một tràng dài.

Duy cười cười nhìn tôi, sau đó nhìn xuống phía dưới, ngay cái tay mà tôi đang bị Thành nắm chặt: “Ừ, Duy hiểu rồi, bạn bè thân thiết hà.”

Sao chính rồi mà tôi vẫn thấy như không vậy ta? Tôi cảm thấy có cái gì không đúng sao đó.

Về nhà, tôi gọi điện hỏi Thẩm.

“Bà có thấy ai đi chính như bà bao giờ chưa? Bà có thấy ai đi chính lại tình bạn mà nắm tay thật chặt, tung ta tung tăng dắt bạn đi khắp nơi như khoe của không hả? Mà bà với nó là bạn sao nắm tay nhau không buông vậy? Có là người ngu tui cũng nhìn ra bà đang đi khoe người yêu thì đúng hơn.”

Thế là, hóa ra, mới lợi dụng lần đầu mà tôi hình như thất bại rồi thì phải. Con chó con tôi dắt trong tưởng tượng hóa ra là người yêu của tôi sao? Sao tôi không thu được gì hết vậy nè. Hình như tôi vừa từ người bị hại thành bị cáo, từ người lợi dụng thành người bị lợi dụng mất rồi.

Hết học kỳ một, que kem bay vèo vô top ten của lớp, đặc biệt là, tiếng Anh của nó đứng nhất lớp luôn, phát âm thì vô cùng chuẩn không cần chỉnh. Khủng khiếp quá. Kỳ này tôi thực sự không lợi dụng que kem thì thật phí của trời mà.

Thế là, tôi với que kem làm giao dịch trao đổi. Tôi tới nhà nó, chỉ cho nó giải toán, nó chỉ tôi học tiếng Anh, nhất là vụ phát âm. Tôi phải tìm hiểu thử xem tại sao nó tiến bộ, từ tiếng vịt đực hóa thành giọng nói oanh vàng như thế.

Trong suốt học kỳ hai năm lớp bảy đó, tôi trở thành gia sư Toán cho que kem. Còn que kem thì chẳng làm gì cả, chỉ dạy tôi phát âm mà thôi. Nó đọc thật chậm qua mấy lượt, sau đó chờ tôi nhắc lại. Nhưng mà, tôi cứ ráng đọc theo mãi vẫn không thể nào có được giọng đọc tự nhiên như nó được. Tôi đúng là gỗ mục không thể chạm trở mà.

Cũng trong khoảng thời gian đó, tôi mới ngậm ngùi mà biết được bí kíp phát âm tốt của que kem, trong một lần nghe thấy que kem hát theo một bài hát tiếng Anh phát ra từ máy cassette kỹ nên không cũ của nhà nó. Với một người hát nhỏ nhất lớp, không dám mở miệng hát một bài nào, chỉ dám hát lí nhí, được cô Âm nhạc ưu ái miễn cưỡng cho tám điểm mỗi lần kiểm tra như tôi, bí kíp này chỉ có thể quảng vô sọt rác.

Thế nên mới biết, chẳng phải lúc nào lợi dụng người ta mình cũng có thể lợi dụng được. Giống như Trư Bát Giới ham hố đi lừa gạt Tôn Ngộ Không cái cây thiết băng, nhưng không xài được, mà còn bị đè chết vậy. Tôi dốt nhạc Anh như vậy, nghe vài giây là hết muốn nghe, làm sao mà hát theo cho được. Tôi chỉ thích nghe nhạc Hoa của Đan Trường với Cẩm Ly mà thôi. Mỗi khi coi mấy clip nhạc cổ trang của hai tỷ đệ này, tôi liền nhớ tới một câu nói kinh điển: “Hồi thế gian tình là gì, mà sao đôi lứa thề nguyện sống chết”, sau đó thì ngồi một góc mà cảm thụ, đau lòng than thở, vừa cắn kem vừa tự kỷ, bắt chước người xưa ngồi ngắm sông ngắm núi, thương tiếc chuyện không phải của mình, hỏi vì sao ta già mà cái cây cổ thụ kia không già.

Ngày hôm đó, tôi phải gặm hờn tủi trong lòng khi nghe que kem ngồi chỉ dẫn đủ kiểu, nào là bạn phải nghe như thế nào, học lời như thế nào, hát theo như thế nào. Cuối cùng, tôi bực quá nói thẳng với que kem, tôi đây ngay cả hát tiếng Việt còn không hát được huống gì hát tiếng Anh.

Thế là, que kem tức tối bắt tôi phải hát cho nó nghe. Tôi thì trung kiên với phương châm: “Không hát, có chết cũng không hát”. Mà thực ra, chủ yếu của sự kiên trung đó, là do tôi từng bị đám bạn trong lớp cười nhạo hồi học tiểu học khi tôi hát một bài hát trước cả lớp. Khi đó, tôi mới biết được rằng, báo ứng đúng là có thật. Ngày trước tôi cười nhạo thẳng nhóc củ cải bao nhiêu, bây giờ tôi bị quả báo bấy nhiêu.

“Tui làm dùm bạn bài tập tiếng Anh, bạn hát đi”

Thấy que kem bắt đầu dụ dỗ, tôi chẳng thèm lên tiếng, dưng tưởng chị đây là trẻ con dễ gạt nha.

“Được rồi, tui trả bạn mười ngàn, hát thử một chút đi”

Tôi trừng mắt nhìn đó: “Bộ tui tham tiền lắm sao? Bạn đừng tưởng có tiền là mua được tất cả nha. Tui không hát, rì pít cho bạn lần nữa đó.”

“Hai chục ngàn.”

“Không hát.”

“Năm mươi ngàn”

Mắt tôi sáng lên: “Tiền trao cháo múc, nhanh lên, đưa đây mau.”

Ngay thời điểm đó, tôi mới phát hiện, hóa ra mình yêu tiền còn hơn danh dự nữa. Thì ra người ta nói rất đúng, cái gì không mua được bằng tiền thì mua được bằng rất nhiều tiền. Nghĩ như vậy, quyết tâm lấy chồng giàu, ước mơ vươn tới một anh gia của tôi lại nhen nhóm sôi sục.

Sau đó, khi tôi cất tiếng hát gà bay chó sủa của mình lên cao thật cao, tôi quên mất việc nhìn sắc mặt que kem. Đến khi nhìn lại, tôi mới phát hiện, que kem không cười nhạo tôi. Lần đầu tiên có người không cười khi nghe tôi hát nha, thực sự có người đó rồi. Sao tôi có cảm giác thật hạnh phúc trong lòng, dù người trước mặt không như ý, thì thôi kệ, tạm xài đỡ vậy.

“Tại sao không cười nhạo tui”

“Sao tui phải cười, có gì đâu phải cười”

“Bạn rút mắt dây cười rồi hả?”

Que kem gõ đầu tôi một cái: “Bạn mới mắt dây đó, còn chấp mạch nữa.”

Tôi tự nhủ thầm trong lòng, ta đây không chấp nhất với người như nó.

Nhìn chung, trong suốt học kỳ đó, tôi chỉ được có cái lợi duy nhất, chính là ăn cơm ké nhà que kem. Mẹ que kem chuyên gia nấu mấy món mà không cho phép người ta từ chối, chỉ có thể cắn răng lừa dối bản thân mà nói: “Ăn một chút nữa hà, một chút thôi, không sao đâu”.

Thế là, sau khoảng thời gian đó, tôi rốt cục đã hiểu câu nói “Tích tiểu thành đại” nghĩa là thế nào, bởi thân hình tôi bắt đầu phì đại.

Khi thi học kỳ hai xong xuôi, chỉ còn hơn nửa tháng là nghỉ hè, tôi ai oán ngồi trong lớp sờ sờ tay, rồi nhìn qua cánh tay của que kem. Ôi thôi, tay tôi bây giờ to hơn tay nó luôn. Tôi là con gái mà, cánh tay tất nhiên nhỏ hơn que kem, gầy hơn que kem. Dù que kem có ốm nhách ốm nhom nhưng xương tay cũng đủ to hơn tôi rồi. Vậy mà giờ đây, thấy tay tôi như thế, nhìn còn ngon hơn thịt heo, tôi thực sự muốn cắn phập nó một cái cho bớt mỡ đi. Tôi lo quá. Mỡ sau da tôi nhiều như vậy, có khi nào nó chèn ép mấy mạch máu, tôi bị tai biến, đột quỵ, đau tim không? Thôi tiêu rồi. Không được, tôi không thể chết sớm như vậy được. Tôi còn nhiều mơ ước chưa làm, nhiều món ngon chưa nếm, nhiều trai đẹp chưa ngắm, nhiều đại gia chưa cưa cơ mà.

Thế cho nên, bắt đầu từ cái hôm nhận thức mức độ nghiêm trọng của cân nặng, tôi liền tiến hành kế hoạch giảm cân, chính là vận động không ngừng nghỉ, vận động mọi nơi mọi lúc.

“Bạn ngồi yên coi Thảo, cái bàn lắc lư này giờ. Tui không chép bài được.” – Quang nó than thở.

“Không chép bài được hả, vậy về nhà rồi chép, đừng phá hoại bài tập vận động của tui chứ.” Tôi nghĩ trong lòng như vậy rồi nhanh chóng lườm nó, tiếp tục bài tập vận động.

“Bạn bị ngứa chỗ nào thì nói tui gãi dùm cho, bảo đảm miễn phí kiêm mát xa nha Thảo.” – Thăng Thuận nhìn tôi mờ ám.

Tất nhiên, chưa tới lượt tôi lườm nó, xử nó, nó đã bị Thành xử trước. Có thêm đứa bạn thân chưa gì mà có cái lợi rồi đó nha, chính là đỡ phải tự mình ra tay.

“Nghe thấy chưa, còn không mau ngồi yên, bạn làm gì mà ngồi lắc hoài vậy.” – Que kem hỏi tôi, xong nhìn xuống phía dưới của tôi – “Bộ có chỗ khó nói thiệt hả?”

Tôi đỏ người, không rung nữa. Lần này rốt cục tôi cũng phải tự mình động thủ, không thể để que kem tự xử nó được, như vậy tàn nhẫn quá. Tất nhiên động thủ xong rồi tôi chẳng dám mở miệng nói với tui nó, rằng đây là bài tập rung người giảm cân mà tôi vừa mới nghĩ ra liền áp dụng thực tiễn. Tại tôi làm biếng tập thể dục, chắc rung người, lúc lắc một chút cũng có thể giảm bớt năng lượng mà. Nhưng mà buồn thay, bị tui nó phản ứng như vậy, tôi cũng chỉ dám len lét rung rinh vài cái, thậm chí ai oán cái cơ sở vật chất nghèo nàn hết chỗ nói của trường tôi, đến bàn mà cũng bị một đứa con gái chân yếu tay mềm như tôi làm cho rung động xa gần như thế.

Một ngày nọ, không thể ngậm ngùi lặng yên được nữa, tôi rốt cục cũng công khai cảm thụ của lòng mình. Nhưng ôi thôi, đúng là thần khẩu hại xác phàm mà.

“Hu hu tui mập rồi, tui như con gấu bắc cực, như con chim cánh cụt, như cái thùng phi rồi.”

“Vậy muốn giảm cân không?” – Thành bắt đầu dụ dỗ.

Tôi gật gật đầu lia lịa.

“Bạn theo tui chạy bộ mỗi ngày đi.”

“Tui không muốn chạy bộ. Có cách nào không vận động mà vẫn giảm cân không?” – Tôi nhìn que kem tha thiết. Đạo này càng vận động trong lớp càng bị phản nản, người tro ra như tôi rốt cục cũng thua ba mỗ than cùng bàn rồi.

“Có, nhin ăn, bớt ăn lại. Hoặc là ăn nhiều trái cây vô, giảm bánh kẹo lại.”

“Nhưng không ăn tui đói lắm.”

“Vậy chạy bộ đi.”

“Nhưng tui không muốn chạy bộ.”

“Vậy nhin ăn đi.”

“Nhưng tui đói.”

Nghe tôi nói, que kem lấy tay xoa xoa thái dương, thở dài: “Đây không phải tiết sinh học, làm ơn đừng nhắc vòng tuần hoàn vô.”

“Có muốn theo đuổi Duy không?”

Tôi lại gật đầu lia lịa.

“Bạn nghĩ nếu bạn là Duy, giữa một cô gái xinh đẹp như Yến, giỏi giang như Yến với một con nhỏ mập ú, học cũng chỉ hạng nhì thì Duy sẽ chọn ai?”

Tôi ngậm ngùi nuốt lệ.

“Giảm cân đi thì mới có cơ hội của Duy được, giảm cân rồi tui chỉ bí kíp của trai cho.” – Nghe que kem nói, hai mắt tôi phát sáng. Lần đầu tiên, tôi nhìn thấy trên đầu que kem đang có vầng dương, ánh dương lan tỏa, bốn chữ “Bí kíp của trai” kia đang phát sáng chói lọi trên mặt que kem, soi chiếu khắp nơi. Cho nên, vì lợi ích tương lai, tôi hạ quyết tâm ngậm đắng nuốt cay lê lét tới nhà que kem mỗi ngày khi trời chưa kịp sáng.

Ngày thứ nhất tới thứ ba, tôi hí hửng theo sau que kem chạy bộ. Đến ngày thứ tư, cả người tôi bắt đầu ê ẩm, đau nhức. Giờ đây, nghĩ tới mấy bữa cơm ngon lành mà mẹ que kem nấu, tôi mới hiểu được cảm giác bữa cơm cuối cùng của tội phạm trước khi hành quyết. Đúng là cái cảnh vô cho heo béo rồi chộc tiết đây mà.

Quyết tâm được vài bữa, tôi cuối cùng cũng bỏ cuộc. Thôi thì ngủ đi, mai dậy bắt đầu giảm ăn lại, như vậy cũng giảm cân được mà, cần gì phải chạy theo que kem cực khổ chứ.

Thế nhưng, năm giờ sáng, que kem vẫn gọi điện thoại cho tôi.

“Thảo nghe điện thoại nè, Thành nó gọi con kìa, dậy đạp xe ra nhà nó rồi chạy bộ với nó mau lên”

Tôi uể oải rời giường nghe điện thoại: “Tui không đi đâu. Tui bỏ cuộc rồi. Bạn chạy một mình đi nha. Bye bye.” – Tôi nhanh chóng cúp máy cái rụp.

Que kem tiếp tục gọi lần hai. Thật là bám dai như đĩa mà.

“Tui không đi đâu, nay tui... tui tới tháng rồi.”

“Nói dối. Bạn mới tới tháng tuần trước.”

Tôi nghe que kem nói mà đổ mồ hôi hột. Nó là thần sao? Sao nó biết hay vậy.

“Bạn nói dối vừa thôi. Bạn làm sao biết được chứ.”

“Lần nào bạn tới tháng thì đáng đi đột nhiên thay đổi. Bạn không biết sao?”

Tôi giật mình, hoảng sợ. Trong giây phút hoảng loạn, tôi đập máy, gọi ngay cho con Thắm: “Bà có thấy mỗi tháng tui có mấy ngày đáng đi thay đổi không bà? À, tuần trước đó, tui tới tháng, bà có thấy đáng đi tui thay đổi không?”

“Tui có thấy gì đâu.”

Tôi hoảng loạn thực rồi.

Trời ạ, ngay cả đáng đi tôi thay đổi mà nó cũng biết. Tôi phải làm sao đây? Nếu sau này tôi đi lấy chồng, đột nhiên que kem nó buồn buồn, gọi điện nói với chồng tôi, là tôi ngày hôm nọ tới tháng, chắc tôi chết mất.

Lúc đó có nhào đầu vô một trăm cây gỗ mục cũng rửa không sạch hết gian tình. Không được, tôi muốn giết người diệt khẩu, tôi muốn bịt miệng que kem lại. Nhưng giết người phải phí tang một lăm, với lại tôi rất sợ ma. Thôi thì bịt miệng vậy, mà phải bịt thế nào mới kín đây?

Thế nên, tôi như kẻ bị bắt thóp, đành ngậm ngùi đạp xe tới nhà que kem mà chạy bộ với nó.

Suốt mùa hè năm đó, nhờ chạy bộ như vậy, rốt cục tôi cũng giảm được số cân như ý, trở về với vóc dáng ban đầu.

Mừng rỡ kể cho con Thắm nghe, tôi liền bị nó mắng tiếp. Số tôi đúng là xui xẻo mà, lúc nào cũng bị người ta mắng hết, ngay cả nhỏ bạn thân cũng chẳng tha mình.

“Bà ngu quá đi, bà đi lấy chồng rồi thì đừng liên lạc với Thành, nó không chơi với bà nữa, không gặp bà thì biết bà tới tháng ngày nào.”

Ừ nhỉ, sao tôi ngu như vậy cơ chứ.

“Mà thôi, chồng bà sau này trăm phần trăm là nó rồi. Bà lo chi ệt” – Thắm nó nói câu đó xong, tất nhiên được hưởng thụ lại một chút mùi vị đau đớn.

Năm lớp tám, chúng tôi được học môn học mới: Hóa học.

Năm lớp tám, trên ti vi bắt đầu chiếu bộ phim thần tượng đầu tiên: Sao băng.

Thế là, tôi hí hửng đi mượn truyện Con nhà giàu về đọc, cuốn truyện mà năm ngoái tôi chê vẽ hình không đẹp nên không thèm đọc.

Thế là, khi đọc xong, tôi lôi kéo ba con bạn thân đọc, lôi kéo que kem đọc. Tôi đập một chồng truyện trước mặt cái tên suốt ngày ngáp dài ngáp ngắn kia: “Không đọc tui nghỉ chơi bạn luôn.”

Thế là, tôi đau lòng khóc lóc với mấy nhỏ bạn khi Sam Thái không thành với Hoa Trạch Loại. Tôi tức tối: “Hu hu tại sao không phải là Hoa Trạch Loại chứ, Hoa Trạch Loại của tui”. Sau này, khi Châu Du Dân với Từ Hy Viên yêu nhau thật ngoài đời, tôi vô cùng hạnh phúc sung sướng. Cái ngày Từ Hy Viên đi lấy chồng khác, tôi tức tối vô cùng. Châu Du Dân là cái đồ rùa rụt cổ, ngay cả cướp cô dâu cũng không biết sao? Hu hu tôi hận Châu Du Dân. Tại sao cặp đôi hoàn hảo mà tôi theo dõi suốt bao năm trời lại không thành cơ chứ?

Coi Sao băng xong, tôi quyết chí để tóc thắt bím thật dễ thương giống y chang Sam Thái, tôi bắt đầu mơ mộng đến F4, đến mấy anh chàng hot boy hội đủ chuẩn mực ba con Gờ: giàu, đẹp giai, giỏi. Mà ở quê tôi, vì là một cái giếng bé tẹo teo với hàng tá dòng họ ếch ngồi kêu ộp ộp ở bên trong, nên chuẩn mực đó được cho là hội tụ đủ hết ở trên người Duy. Cho nên, Duy càng ngày càng là viên kim cương sáng chói, không chỉ còn là nụ hoa mơn mẩn nữa. Hoa chỉ có giá trị nhất thời, còn kim cương là giá trị vĩnh cửu đó nha. Cho nên, nhiều đứa con gái trong đó có tôi đang quyết chí làm người thứ ba, phá hoại Duy với Yến, quyết tâm chia rẽ uyên ương.

Một ngày nọ, tôi vừa ngồi nhai bánh vào giờ ra chơi, vừa bắt que kem thực hiện lời hứa: “Mau, nói bí kíp cho tui nghe đi, làm sao theo đuổi Duy bây giờ.”

“Bạn thấy Yến học giỏi không?”

Tôi gật đầu.

“Yến đẹp không?”

Tôi gật đầu.

“Vậy bạn nếu là Duy, bạn sẽ chọn Yến phải không?”

Tôi gật đầu tiếp.

“Cho nên bạn của Duy thì cũng vô ích phải không?”

Tôi gật đầu tiếp. Hả?

“Nhưng tui muốn làm. Tui muốn của Duy. Nhiều khi Duy thích tui thì sao? Bạn không thấy phim Sao băng sao? Sam Thái cũng có đẹp gì đâu mà khối đứa thích đó.”

“Bạn không biết phim toàn là dựa vô mấy người thích mơ như bạn mà làm à, nó toàn là giả, không phải thật.”

“Nhưng tui muốn cố gắng một lần.”

“Bạn biết bạn thua Yến mà còn ráng đeo Duy, là vô ích, bạn còn muốn phá hoại người ta sao? Bạn còn muốn làm người thứ ba sao?”

“Ừ, tui vẫn muốn phá hoại đó.”

“Tui không muốn làm quân sư cho người thứ ba thất bại nhất trong lịch sử đâu. Nhưng mà thôi, nói bạn biết một chút cũng không sao. Bí kíp của tui là, thuận theo tự nhiên, đeo bám như điên, tốt nhất đừng đeo bám.”

“Là sao?”

“Bỏ từ đầu đó, thuận theo tự nhiên.”

Tôi lấy chồng tập phang vô đầu Thành. Thì ra tôi tiếp tục bị gạt rồi.

“Ha ha ha, bà có thấy Thành nó của trai bao giờ chưa?”

Tôi lắc đầu lia lịa.

“Vậy sao bà còn đi tin lời nó nói?”

Nghe Thẩm nói, tôi rất cục cựa cũng sáng mắt ra. Hóa ra, so với tui bạn, tôi đúng là bị tình yêu làm ờ mắt mất rồi. Ngay cả kẻ ngu ngơ như con Thẩm còn sáng mắt hơn cả tôi. Hỡi thế gian tình là gì, làm ắt tui từ trong thành tối. Lấy thuốc nhỏ mắt Ronto ra xài thôi.

Một ngày đẹp trời về sau.

“Que kem, lúc đó nếu em tiếp tục nói không hát, anh có tặng lên một trăm ngàn không?” – Tôi tha thiết long lanh nhìn anh xã.

Anh xã nhà tôi rất cục im lìm, không dám nhìn tôi. Hiểu rõ câu trả lời âm thầm đó, tôi bắt đầu thất vọng, than thở: “Hóa ra em chỉ đáng giá năm mươi ngàn, không đáng giá một trăm ngàn, hu hu hu.”

“Thực ra lúc đó trong túi anh chỉ có năm mươi ngàn thôi, nếu tặng lên một trăm ngàn, anh lấy gì đưa em?” – Que kem khai thật.

“Vậy nếu khi đó anh có một trăm, anh sẽ tiếp tục đấu giá phải không?”

“Không, anh không trả giá nữa đâu.”

Nghe anh xã nói vậy, tôi thềm vui sướng trong lòng. Anh mau nói tiếp đi, nói câu thật hay ho vào, câu mà em đang mong đợi đó.

“Bởi vì anh có cách khác bắt em hát. Đối phó với em, dễ như trở bàn tay.”

Thôi rồi, hy vọng mong manh sụp đổ, tôi tức tối: “Em đánh chết anh!”

Tôi thềm rơi lệ ai oán, tại sao không phải là câu: “Bởi vì em vô giá” cơ chứ? Mà thôi, tôi chẳng thềm kỳ vọng gì nữa. Qua miệng lưỡi của que kem, thế nào tôi cũng từ “vô giá” thành “vô giá trị” à xem. Thà là kỳ vọng vô mấy cổ phiếu đang rớt giá còn tốt hơn.

13. Chương 13: Trò Chơi Người Yêu, Que Kem Nổi Giận

Bắt đầu từ đầu năm lớp tám, trường tôi tổ chức tuyển lựa học sinh giỏi của từng môn để dễ dàng luyện thi, chuẩn bị cho cuộc thi chọi gà năm cuối cấp, cuộc thi mà đối với những đứa có điểm phẩy trên trời như tôi, Duy, Thu, Loan, Thẩm là cực kỳ hứng thú, giành giật cũng phải ghi danh.

Qua kỳ thi tuyển lựa của trường, tôi với Duy nằm ở nhóm Toán, Thu với que kem ở nhóm Tiếng Anh, Loan với Thắm ở nhóm Văn. Cơ hội ngẩng mặt nhìn người, vinh danh bằng vàng cuối cùng cũng tới. Quan trọng hơn là, tôi nằm chung nhóm với Duy đó nha, Yến qua nhóm Hóa rồi. Là hai đứa học chung một lớp, rất cục tôi cũng có cơ hội lần đầu tiên đường đường chính chính ngồi kế bên Duy, cùng bàn với Duy, cùng Duy giải Toán. Ôi thật là hồi hộp quá đi.

Vì quá hồi hộp, nên vào cái đêm trước buổi học bồi dưỡng toán đầu tiên vào ngày Chủ Nhật lúc bảy giờ sáng, tôi cứ trằn trọc mãi không ngủ được. Hết nhắm mắt lại là cái cảnh trí tưởng tượng lại hiện lên trong đầu tôi. Đó là hình ảnh tôi và Duy ngồi sát bên nhau, kê vai sát cánh, tình chàng ý thiếp, song kiếm hợp bích với nhau, cùng nhau say sưa giải Toán.

Thế cho nên, mãi đến tận một giờ sáng, tôi mới ngủ được, mà nguy hiểm hơn là, còn ngủ say như chết, tới tận bảy giờ sáng tôi mới thức dậy. Tôi nhìn cái đồng hồ báo thức đã cài giờ của mình mà thầm oán trách bản thân. Tôi đã nhaoi người tắt báo thức từ lúc nào mà tôi cũng không rõ, rồi tiếp tục thảnh lúc nào không hay luôn. Vì vậy mà sau này, nhà tôi với que kem lúc nào cũng phải có từ ba cái báo thức trở lên, mà còn là đặt thật xa giường ngủ nữa.

Ngủ muộn thì tất nhiên tới trường trễ. Nhưng nếu tôi biết hậu quả đau lòng của sự kiện trễ học này, hôm qua tôi thà uống cà phê ngồi thức trắng đêm cho rồi. Bởi lẽ sau khi tôi lấp ló ngoài cửa chuẩn bị vào lớp bồi dưỡng, tôi nhìn thấy Duy, nhìn thấy một nhỏ con gái nào đó lạ hoắc ngồi kế bên Duy, kế đó là hai thằng con trai hình như cũng có tiếng tăm bên lớp chín năm. Dời tầm nhìn từ vi mô lên vĩ mô, từ bàn Duy lên cả lớp học, tôi mới phát hiện, hai dãy bàn đầu đều kín chỗ ngồi mất rồi. Tôi đành ngậm ngùi cúi mặt len lén đi chầm chậm vào, mà hình như ai cũng thấy tôi hết, tại tôi đâu phải con kiến đâu mà người ta không thấy chứ. Giá như tôi có phép biến thành con ruồi như Tôn Ngộ Không thì tốt rồi.

Thế là, tôi đành ê mặt một chút, xấn tới ngồi vô cái dãy bàn tư, cô lập mình với mọi người, sau đó tự sướng ngồi tận hưởng cảm giác độc quyền chiếm hữu cả một dãy bàn là như thế nào. Dạo này tôi hết tự kỷ rồi, mấy cái ca cảnh như một mình em cô đơn ngồi buồn, không ai ở bên gì gì đó bỏ hết đi. Tinh thần “Độc cô cầu bại” mới chứng tỏ ta đây là nữ trung hào kiệt, mới là trào lưu chơi trội mới. Nghĩ vậy, tôi bèn sung sướng quơ chân quơ tay, thư giãn gân cốt. Ngồi ở sau cùng thì có ai thấy mình đâu, chỉ có một người thôi hà.

“Cả lớp chú ý, một cây bông di động vừa vào lớp.” – Nghe thấy giọng nói trầm trầm của thầy Triển vang lên, tôi bèn nhìn ra cửa, có thấy cây bông nào đâu.

Cả lớp cười rộ lên, có kẻ ngoái đầu lại nhìn tôi. Tôi giật mình, nhìn lại bản thân. Thôi chết rồi, hồi nãy lấy lộn cái áo trắng thành cái áo bông, mấy chục cái hoa văn bông xanh bông vàng đang dính trên người tôi. Nghe thầy và cả lớp cười nhạo, tôi đơ như cây cơ.

“Rầm!”

“Á!!!!!!” – Tôi giật mình gào thét. Một thằng con trai nào đó bay vèo vô lớp, tự dưng vấp té, ngã lên băng ghế ngồi của tôi, chỉ còn hai phân nữa là hôn vô đùi tôi rồi.

Tôi nhanh chóng đẩy nó lên, xoa xoa ngực mình, phát hiện tên này đang phủ phủ cho quần áo đỡ nhăn nhúm, không hề quan tâm tới tôi, không biết hai từ lịch sự viết như thế nào, nên chẳng thèm xin lỗi tôi lấy một tiếng. Sau khi thất lễ với tôi xong, nó không hề do dự, quăng cặp lên bàn, tự nhiên vô cùng ngồi kế bên tôi, phá vỡ tình trạng độc quyền của tôi.

“Hậu đậu vô lớp rồi kìa mấy đứa.” – Thầy tiếp tục phát huy tinh thần hy sinh con tốt, tạo niềm vui cho cả lớp.

Tôi lúc này đang tức nó, lấy đầu ra tinh thần cười cợt, bèn quay sang nhìn nó. Tôi phát hiện người này đích thật giống như tên, vô cùng hậu đậu, quần áo xuề xòa, đi học nâng cao Toán mà chưa bỏ áo vô quần, cổ áo chưa bẻ, đầu tóc bù xù. Bạn đồng loại này đi trễ giống tôi, nhưng tinh thần làm biếng thì tôi còn lâu mới đuổi kịp. Nó chẳng thèm nhìn tôi hay quan tâm ai cười ai, mặt lạnh như tiền bẻ lại cổ áo, phủ phủ áo trên người, lòi từ trong cặp một đồng sách vở giấy bút kèm một cái gương nhỏ tròn để vừa lòng bàn tay. Thế là, tôi há hốc mồm nhìn bạn trai kế bên gỡ gương ra, dùng tay xoa mặt, nhìn ngằm lại gương mặt

minh, còn nhe miệng ra nhìn rằng nữa chứ. Tinh thần tự kỷ, tự sướng của bạn kể bên này quả là khó ai sánh kịp.

Tôi tò mò vô cùng, bèn quay qua hỏi bạn ấy: “Bạn tên Hậu đậu hả?”

Nó nhìn tôi như có như không: “Thầy vừa mới giới thiệu rồi đó, bạn không nghe thấy sao?” – Sau đó nhìn gương, vén vén mái tóc bù xù của nó.

Nói xong, đột nhiên nó phát giác ra cái gì đó, bèn quay qua nhìn tôi: “Bạn là Thảo hả, hèn gì.” – Nó cười mĩa tôi một cái.

“Hèn gì cái gì?”

“Ừm rất có phong thái người nổi tiếng, ăn mặc rất là đặc biệt. Người ta nói người nổi tiếng, học giỏi thường suy nghĩ không bình thường. Bạn có nghe ai nói Thảo rớt là một cái tên chưa?”

“Là sao? Thảo rớt cái gì? À” – Tôi ngồi ngẫm lại câu nói của nó, cuối cùng cũng hiểu sau vài giây suy nghĩ.

“Hiểu rồi hả? Haiz” – Thấy nó thở dài như thế, tôi đột nhiên giật mình. Cái gì? Tôi không bình thường sao? Nó muốn gây sự gì đây hả? Đã chiếm địa bàn của tôi, thất lễ với tôi mà còn dám nói xéo nói xiên tôi nữa sao? Sao nó càng ngày càng giống que kem nằm lớp sáu vậy trời, bộ mặt khó ưa thật khó lòng nhìn nổi.

“Đúng là lươn chệch, có người không thèm nhìn lại mình nữa kìa. Ai bình thường, ai không bình thường hả?” – Tôi tức giận, nhắm hướng cái người mang đại danh Hậu đậu này, vươn người qua sát mặt nó, trừng mắt một cái.

Đột nhiên, nó cười cười nhìn tôi thật ngọt ngào, chớp chớp mắt nhìn tôi.

Thế là, cái điểm yếu chết người của tôi bị khai thác triệt để. Tôi nhìn nó, đờ ra, mém tí xú nữa chắc chảy nước miếng luôn rồi. Không được, nhất định phải kìm chế, thật kìm chế đi mà.

Trong lúc tôi đang đấu tranh tư tưởng kịch liệt, Hậu đậu bỗng dưng đắc ý, lấy tay vuốt vuốt tóc mai của tôi: “Nhìn đủ chưa?”

“Hự” – Tôi nuốt cục tức trong lòng, quay mặt đi, ráng giấu cái mặt sượng chín của mình. Đành nhịn thôi, qua ngày sau kiếm chỗ khác mà ngồi vậy. Tên này cao thâm quá, nhất định mình đấu không lại rồi. Thôi, nhịn cho rồi.

Lấy tập ra chép bài toán thầy đang ra trên bảng, đột nhiên tôi lại phát hiện một vấn đề xui xẻo tiếp theo của tôi: Tôi bỏ quên máy tính ở nhà rồi.

Ngủ gật quá mà, ngồi cô lập thế này, cách một dãy bàn với đám người kia, tôi phải mượn ai bây giờ? Tất nhiên đành bình thường hóa quan hệ, chìa tay xin xỏ kẻ bên rồi.

“Cho tui mượn máy tính đi.”

Nó dừng bấm, quay qua nhìn tôi: “Không thấy tui đang bấm hả?”

“Thì lát bấm xong cho tui mượn.”

Thế là, tôi tiếp tục ngồi chờ nó bấm xong. Ái chà, người cao có khác, ngón tay của nó còn thon dài hơn tay con gái luôn. Bộ dạng không tệ nha. Nếu mà nó ráng siêng năng chăm chút bản thân một chút, nhiều khi còn nổi hơn cả Duy nữa. Nhắc tới Duy mới nhớ, này giờ tôi tự dưng quên bèn đi nam chính trong lòng tôi là ai.

Dời tầm mắt nhìn về phía Duy, tôi phát hiện, khoảng cách giữa Duy và con nhỏ kể bên dường như không có gì là quá thân mật hết. Hai người bọn họ đang cùng nhau giải toán thì phải, về mặt lúc này đang rất chuyên chú vào trang vở.

Đang nhìn Duy say mê, đột nhiên cái tên kẻ bên lác lác tôi một cái. Bên phải, quay. Tôi nhìn thấy cái máy tính trong tay nó đang chìa ra, hí hửng định giật lấy. Nhưng mà, cái tôi giật được chỉ là không khí mà thôi.

“Làm gì vậy? Sao không cho tui mượn?” – Tôi cảm giác uất ức, nhìn cái tên mà sau này nhớ lại, thấy bộ dạng của nó có gì đó giống với Robert Pattinson. Đúng là anh hùng không gặp thời mà. Nếu nó sinh muộn mười năm, với cái xì tai bù xù của nó, chắc nó cũng trở thành một của quý trong trường rồi.

“Bạn mượn cũng được, cho tui mượn viết bi của bạn xài nha.”

“Tại sao? Bạn đang cầm viết mà, hết mực rồi hả?”

“Chưa nghe qua câu “Tiền trao cháo múc” hả? Cái gì cũng có cái giá của nó.”

Một tiếng “keng” phát ra từ trong đầu tôi. Trời ạ, tôi đụng hàng rồi. Trên đời này có kẻ giống tôi tới vậy sao? Mặc dù tôi biết nó cao thâm hơn tôi nhiều, nhưng sao hữu duyên thế này, có mấy khi hai kẻ cùng lý tưởng gặp nhau đâu chứ. Nhưng mà không được, tôi nhất định không được mừng. Kẻ giống mình thì sẽ hiểu mình. Mà hiểu mình thì rất khó để bịt miệng, đối phó không lại, cứ phải ôm cái ước muốn giết người diệt khẩu, hủy thi diệt tích thì sao sống yên ổn, yên tâm cho được chứ.

Thôi, phải tránh xa nó ra, nhất định phải tránh xa nó mới được.

Tôi bèn đưa viết cho nó xài, cầm lấy máy tính của nó. Tôi đoán không sai mà, nó quả thực khá là hiểu tôi.

“Nhìn Duy hả? Ừm ánh mắt bạn không tệ nha. Duy nổi nhất trường mà. Tiếc là có bạn gái mất rồi. Haiz.” – Nó nép đầu sát với đầu tôi, xém chút nữa là vai nó tựa lên vai tôi rồi. Nó rảnh quá, đi mà thở dài tiếc nuối. Nó tiếc nuối cho ai đây?

Tôi bèn thử đùa với nó một chút: “Ha ha thiệt không ngờ mà. Duy không chỉ thu hút con gái, thì ra còn có một thằng con trai thở dài vì Duy nữa. Đúng là chuyện gì trên đời này cũng có hết. Sức hút của Duy thiệt vô biên mà.”

Nó bèn mặt không biểu cảm nhìn tôi: “Tui tiếc cho bạn thôi. Thấy bạn nhìn Duy như mèo thấy mỡ mà không ăn được, ức chế lắm phải không?”

Tôi đành nuốt tiếp một cục tức to đang đang ngày càng phình lớn trong lòng.

“Hai đứa ngồi dưới chót tập trung chút đi. Muốn tâm sự gì về nhà dạy nhau. Hậu, lên đây giải bài cho thầy!” – Thầy phăng ánh mắt hơi khó chịu về phía hai đứa đang đấu võ mồm tụi tôi, ném một viên phấn trúng ngay đầu Hậu. Cả lớp cười lớn.

Thế là, bạn Hậu nhà ta bèn lên bảng giải toán. Vì ngồi tám nãy giờ, cho nên, hậu quả là, bài toán vẫn chưa bấm máy tính xong. Máy tính vốn nằm trong tay tôi nãy giờ mà.

Thế là, công tử Hậu đậu nhà ta đành phải quay người xuống, nháy mắt với tôi. Ánh mắt phức tạp hiện đủ mọi trạng thái: cầu xin có, trừng có, đe dọa cũng có.

Tôi cứ ngồi trơ ra mà cười lẩn cười bò trong lòng. Muốn ta lên đưa người máy tính hả? Còn khuya.

Một đứa bạn ngồi bàn nhất có hảo tâm chìa ra máy tính đưa cho Hậu. Nhưng công tử Hậu sĩ diện hảo vô cùng, là máy tính của mình thì mới xài, nhất quyết lê tấm thân ngàn vàng xuống bàn tư, giật lấy cái máy tính trong tay tôi.

Một cảnh tượng giành giật máy tính trong im lặng diễn ra hết sức sống động. Cái máy tính không chịu nổi, trong phút kích động bị vung cao lên trời, rơi xuống đất.

Thường thì máy tính Casio vốn dĩ nổi tiếng với độ bền chắc từ trước tới nay, nhiều lúc bị tôi làm rớt lên rớt xuống cũng không hề hấn gì. Vậy mà chỉ trong phút giây tôi với Hậu giành giật có chút xiu, cái máy tính tự dưng rớt rồi lại bị vỡ ra, hư luôn. Hóa ra máy tính cũng biết làm phản.

Hậu trừng mắt nhìn tôi. Mặt nó bắt đầu chuyển đỏ, xong lại chuyển thành trắng xanh. Tôi biết nó chắc là đang rất tức giận. Bị nó trừng như thế, tôi cảm thấy chẳng có gì lạ. Nó không trừng thì tôi mới sợ. Người như nó tôi hiểu quá mà, yêu tiền hơn mạng luôn rồi. Vốn dĩ hay bị que kem trừng nhiều, ta đây đã có kháng thể, còn sợ gì ánh mắt của nó nữa.

“Chúc mừng hai đứa, tài sản chung của hai đứa hư rồi, đỡ phải chia nhau rồi đó.” – Thầy thêm vô một câu thật làm cho người ta có cảm giác như thêm dầu vô lửa thì phải.

Thế là, cuối buổi học ngày hôm đó, Hậu đậu dang hai tay nắm hai góc bàn, chặn mất đường về của tôi.

“Tránh ra, người ta về hết rồi kìa. Bạn làm gì vậy? Bỏ tay ra.” – Tôi ghì tay Hậu, ngắt chéo cho Hậu buông ra.

“Mua đèn cho tui cái máy tính khác đi.” – Hậu lên tiếng yêu cầu tôi thẳng thừng luôn.

“Không mua, tui sao phải mua cho bạn chứ? Là bạn tự đứng chạy xuống giành giật nên nó mới rớt hư đó chứ, liên quan gì tới tui.”

“Còn dám nói không liên quan, nó là máy tính của tui mà, là bạn tự đứng giành giật, không trả lại cho tui. Nếu bạn đưa trả cho tui thì tui đi giành với bạn làm gì. Là bạn sai mà còn chối nữa hả?”

“Bạn không thấy là tui với bạn giành giật nhau sau? Là cả hai làm nó rớt hư chứ không phải tại tui à nha.”

“Tui không biết, bạn phải đền cho tui. Bạn không đền cho tui thì đừng hòng đi về nhà.”

“Cứu mạng, có người bắt cóc, quấy rối a!!!!!!”

“Kêu đi, chủ nhật học nâng cao toán chỉ có lớp này thôi. Tụi nó về hết rồi, cứ thoải mái mà kêu, giảm xì trét hiệu quả lắm đó.”

Nó quả thật biết tính toán mà. Đúng là hiện tại hình như chỉ còn tôi với nó. Thầy Triển là chuyên gia rút lui nhanh nhất. Học sinh chưa ra khỏi lớp thì thầy đã ra bãi giữ xe. Tại thầy thường hay ghi một đồng bài tập về nhà bắt tụi tôi chép, còn mình thì bỏ của chạy lấy người. Thôi tiêu rồi. Tôi đang ở thế bí. Nếu nó có muốn giết người thì chắc tôi cũng khó lòng thoát nạn. Cho nên bây giờ tôi đành phải thương lượng với nó thôi.

“Bạn không nghe thầy nói nó là tài sản chung sao? Tụi mình chia năm năm đi.” – Tôi ráng nặn nụ cười trừu mến nhìn nó.

“Tài sản chung gì chứ? Nó là máy tính của tui bị bạn làm hư, bạn mau đền coi. Bạn không biết khi nào thì người ta mới chia tài sản chung hả?”

“Khi nào vậy, tui không biết, tui không biết à nha. Ha ha.” – Tôi cố gắng giả nai, làm lơ một chút.

Hậu nó dường như đang tức đến độ nóng ran cả người hay sao đó. Đứng gần nó, tôi cảm giác hơi thở của nó đang gấp gáp, nặng nề, nóng hừng hực luôn.

“Bạn giỏi lắm, giả nai chứ gì. Được rồi, nếu bạn là người có quan hệ gì đó với tui thì mới được coi là tài sản chung. Nếu bạn đồng ý làm người yêu của tui thì coi như nó là của chung, chia năm năm. Mà bạn làm người yêu của tui rồi thì coi chừng hết mà biện minh với Dục của bạn đó nha.” – Nó đắc ý nhìn tôi. Tôi giật mình nhìn nó.

“Sợ chứ gì? Mau đưa tui hai trăm ngàn mua máy tính mới mau. Nếu chưa có thì thế chấp tập vở, với lại cái đồng hồ trên tay bạn đó. Buổi sau đưa cũng được.” – Nó liếc nhìn cái đồng hồ yêu dấu trên tay tôi.

Tôi trầm suy nghĩ trong lòng: Tiền và Dục, tiền và Dục, cái nào quan trọng hơn.

Cuối cùng, tiền chiến thắng.

“Được. Tui sợ cái gì chứ. Được rồi, chơi trò làm người yêu thì làm người yêu. Chị đây chơi với cưng”.

Tôi thầm xin lỗi Dục. Thôi kệ, bỏ Dục thì cũng còn nhiều người đẹp khác chờ tôi cơ mà. Thế là, tôi nhanh chóng ký tên vô bản cam kết làm người yêu của thằng Hậu, sau đó lôi từ trong túi cái tờ một trăm ngàn yêu dấu, chưa xót đóng dấu một cái bộp lên mặt Hậu, tiện thể cho nó hưởng tát luôn. Tiền trao cháo múc hả, muốn lấy tiền của chị là có cái giá của nó nha cưng.

Ngày hôm đó, lúc ra về, tôi quyết tâm để ý cái xe đạp của Hậu là chiếc xe nào. Tôi đây nhất định phải báo thù.

Sang ngày thứ hai, con Thấm từ lớp tám sáu đem một đồng giấy xếp sao tổng qua cho tôi. Nó bắt tôi nội trong ba ngày phải xếp cho được ba trăm ngôi sao. Khi hỏi nó vì sao không tự mình xếp đi, nó nói nó xếp được năm trăm rồi, còn năm trăm nữa chưa xếp xong, nhờ tôi ba trăm. Nó đứng trước cửa lớp tôi mà đau

lòng than thở, rằng nó thích một thằng con trai mới nổi trong trường. Mà thằng con trai này kêu là, muốn tỏ tình với nó, phải xếp cho nó một ngàn ngôi sao, kèm từ một trăm ngàn để kèm vô cái lọ, thì nó mới suy nghĩ cho người ta cơ hội. Tôi lắng nghe mà tức điên lên. Cái tên nào mà chảnh như con cá cảnh thế kia. Có cần viết ba chữ “Tôi yêu tiền” lên mặt luôn không? Sau đó, tôi đứng mà chửi con Thắm một trận.

“Sao bà ngu vậy hả? Sao lại đưa tiền cho trai ăn vậy hả? Bà không biết là trai có thể phản bà, nhưng tiền thì không thể phản bà. Trai quan trọng hơn tiền sao hả?”

“Cả trường có nhiều đứa con gái từ năm lớp bảy là có người yêu rồi. Bà nhìn đi, hai đứa mình ế kinh khủng chưa hả? Bà bà lâu lắm mới vừa mắt một người. Bà có phải bạn tui không hả? Bà phải ủng hộ tui chứ. Hồi đó tui ủng hộ bà theo đuổi Duy, tui dầm mưa dãi nắng theo bà coi đá banh, hu hu hu giờ bà không giúp bạn chứ gì, được rồi, tui không cần bà giúp nữa.”

Thế là, vì tình bạn bè sống chết có nhau, tôi đành phải ôm một đồng giấy gấp sao vô lớp. Tôi huy động mọi lực lượng bạn bè, que kem, Quang, Thuận, Thúy, ngồi xếp sao từ tiết này qua tiết khác. Tôi nói dối với tui nó rằng tôi tặng quà sinh nhật cho nhỏ em họ nhà tôi. Tất nhiên tui chỉ có thể giấu tay vô hộc bàn, lén lút hành sự.

Qua ba ngày sau, tôi tức điên lên, rụng rời khi biết ý trung nhân của con Thắm chính là Hậu đậu. Yêu tiền như mạng, tui tình mà còn phải nhờ tiền trao đổi, sao tui lại không nghĩ ra là nó cơ chứ?

Thế là, tôi kể cho con Thắm nghe bản chất thật sự của bạn Hậu. Tôi ráng cố gắng nhấn mạnh bộ mặt dày, mất lịch sự, hậu đậu, tự sướng nặng cùng cái chứng yêu tiền của Hậu. Thế nhưng, tôi thật không ngờ.

“Nó hậu đậu, mất lịch sự thì không bị nhiều đứa con gái khác theo đuổi. Nó biết quý trọng đồng tiền mà bà. Người thực tế như vậy mới là chỗ dựa tốt ỉnh, không giả tạo. Nó tự sướng gì chứ, tự sướng cũng là một tính tốt mà, tạo ỉnh trạng thái lạc quan. Nó là con trai mà, không học đòi người ta ăn diện nên bộ dạng hơi lồi thoi chút xíu. Bà không thấy Sở Khanh là “Mày râu nhẵn nhụi áo quần bảnh bao” sao?”

Tôi nghe Thắm nói, chỉ có thể bất đắc dĩ thở dài, đúng là trong mắt người yêu thì Chung Vô Diệm cũng thành Tây Thi mà.

Hỏi con Thắm thật rõ ràng về quá trình Fall in love của nó, tôi mới té ngửa. Hóa ra con Thắm kết thằng Hậu vì một lần thằng Hậu thấy nó bị hư xe dọc đường, bạn Hậu nhà ta đã dẫn con bạn khờ khạo của tôi tới một tiệm sửa xe nọ, rồi nhiệt tình giúp đỡ, tư vấn luôn cho con Thắm, thay cái xe đạp của con nhỏ từ vỏ xe tới xích xe.

Giờ mà tôi có nói rằng, cái tiệm sửa xe đó thế nào cũng có chia hoa hồng với bạn Hậu kia, thì con Thắm cũng chẳng tin. Tôi từng mờ mắt vì tình yêu bao nhiêu thì con Thắm càng mù mắt bấy nhiêu.

Hậu đậu quả là biết dụ dỗ con gái nhà lành mà. Nó mà làm trai bao thì tuyệt đối là sát thủ, bà cô nào chịu nổi được nó chứ.

Thế là, tôi tiếp tục bị con Thắm xài chiêu tình bạn vào sinh ra tử đả kích, không cam lòng mà giúp nó chọn lọ, chọn thiệp, bỏ sao vô lọ. Nhưng con Thắm đúng là được nước làm tới mà. Vì sợ người ta phát hiện, nói cái gì mà giữ thể diện lớp phó, nó bắt tôi phải giúp nó, bỏ cái lọ sao vào rổ xe thằng Hậu.

Tôi thâm chử nó trong lòng, tôi cũng có sĩ diện lớp phó của tôi chứ bộ. Có gan đi tỏ tình, vậy mà không có gan đi đưa một cái lọ cón con, bắt bạn mình ra chịu trận nữa chứ. Ấy chết, thôi tiêu rồi. Tôi quên kể với con Thắm nghe cái trò chơi người yêu của tôi với thằng Hậu. Nếu nó mà biết được, chắc tình bạn này die luôn quá. Ôi thôi, giờ tôi phải làm kẻ thập thò, giấu giếm gian tình rồi hay sao? Hậu đậu, ta muốn giết người.

Để tránh bị người ta biết rõ gian tình, tôi đành kêu Thắm chờ đợi. Chủ nhật tuần này khi đi học nâng cao, tôi sẽ đưa lọ đựng tiền với sao, tấm thiệp bày tỏ của con nhỏ vào rổ xe thằng Hậu. Lúc cả lớp đang làm Toán, tôi sẽ giả vờ đi vệ sinh, ra khỏi lớp, lúc đó chắc chẳng ai thấy đâu. Chủ nhật chỉ có mình lớp Toán nâng cao thôi mà.

Thế nhưng, đau lòng là, lớp Tiếng Anh cũng bắt đầu buổi học nâng cao đầu tiên vào ngày Chủ nhật hôm đó.

Sáng hôm đó, tôi ôm hy vọng mong manh tới bàn Duy ngồi, khi đó chỉ có mình Duy, xin Duy cho tôi ngồi kè. Thế nhưng tôi biết, câu trả lời trăm phần trăm mà Duy sẽ nói ra chính là: “Chỗ này có người ngồi rồi Thảo ơi”. Người nào? Con nhỏ hôm trước chứ ai. Qua một tuần điều tra, tôi mới tức tối biết được, nhỏ đó chính là bạn thân của Yến.

Nàng Yến quả là cao thâm, giữ người yêu như giữ cửa mả. Trong lớp Toán mà cũng ráng cài tay trong vô. Phen này đời Duy hết mong ăn chả. Thật tội cho Duy quá. Chuẩn bị tinh thần ăn cơm dài dài đi.

Biết chắc Duy sẽ trả lời như thế, tôi chẳng còn buồn đau nữa, giữ sức mà chơi với cái tên Hậu đậu kia tới cùng. Để tôi không mất mặt trông chờ, bạn Hậu nhanh chóng chạy tới bên tôi.

“Vợ chồng mình phải có thể giới riêng chứ Thảo. Hi Duy, Hậu dắt honey của Hậu về chỗ đây.” – Hậu đậu lấy tay lôi kéo tôi trong ánh mắt kinh ngạc đờ người của Duy.

Tôi chẳng thèm để ý Duy nữa hết, mọi hy vọng của tôi về Duy bây giờ hình như xuống vực nước thấp nhất rồi, như cái hồ thủy điện hết nước vậy. Tôi quả thực nổi da gà trước cái từ “Honey” đó, nhưng cũng ráng chơi trò đối đáp Hậu, cho Duy đỡ thêm đỡ luôn:

“Hi honey, anh thích thì em chiều, chúng ta về thôi.” – Tôi giật lấy tay Hậu, nhéo một cái thật mạnh, xong túm lấy cổ áo của Hậu xách về bàn tư, mặc cho nó kêu rên á á. Tiếp tục phải ngồi gần nó, tôi miễn cưỡng nhịn nhục vì đại cuộc.

Như kế hoạch định sẵn, tôi giả vờ đau bụng giữa buổi học, ôm cái lọ sao kia chạy nhanh ra bãi giữ xe. Ngay khi đặt lọ sao vô rổ xe Hậu, tôi chưa xót nhìn tờ một trăm ngàn sáng chói trong lọ rời khỏi tay tôi. Thế là, tôi muốn lấy lại một trăm lăm lăm. Không được, đây không phải là tiền của mày, phải bỏ tay ra ngay. Tôi đau lòng nhìn nội tâm giằng xé.

Khi tôi đủ can đảm và quyết tâm để cái lọ chứa tờ một trăm rời xa mình, một tiếng ho hụ hụ phía sau lưng tôi làm tôi giật mình. Khi quay lại, tôi chết đứng.

Hậu đậu đang mỉm cười xinh tươi, nhìn chăm chăm vô cái lọ, rồi nhìn tôi. Đây là nụ cười gì đây? Cười đắc ý hay cười mỉa vậy hả?

“Tui không ngờ bạn thích tui từ lâu, hóa ra bạn nhờ Thẩm hỏi mấy điều kiện của tui. À quên, honey à, em thích anh thì cứ nói thẳng ra, tiền của anh bây giờ cũng là tiền của em mà, em cần chi bày vẽ nhiều trò như vậy chứ hả?” – Nói xong, nó nháy mắt với tôi lia lịa. Lúc đó, tôi chỉ có một cảm giác duy nhất, muốn ói.

Tôi nhanh chóng giải thích: “Không phải, cái này là của con Thẩm nhờ tui đưa dùm, con Thẩm mới thích bạn. À, đúng rồi, nó có viết thiệp nữa nè.”

Quay xuống nhìn rổ xe, cái thiệp không có trong đó. Thôi chết, tôi đã bỏ quên cái thiệp ở nhà mất rồi.

Tôi rớt cục đá chính thức bị hàm oan, nỗi oan không thể chối cãi được nữa.

“À, thì ra em sợ người ta thấy nên mới giả vờ ra đây đưa tặng cho anh. Hồi nãy anh thấy cái lọ này dưới học bàn, anh đã nghi ngờ lắm rồi. Honey à, mình về lớp thôi.”

Thế là, tôi bị Hậu đậu nhanh chóng lôi về lớp, trong tiếng kêu la kèm giải thích vang dội khắp trường của tôi. Cái lọ đầy sao bị nó cầm chặt trong tay. Khi về lớp, nó ngồi ngẩn ngía cái lọ không rời mắt. Còn tôi, tôi chưa bao giờ thấy cái lọ nào chứng mất như thế.

Giờ nghỉ giải lao, từ bên lớp tiếng Anh, que kem chạy qua lớp Toán. Que kem nhìn chăm chăm vào tôi với Hậu, nhìn chăm chăm vào cái lọ sao mà Hậu đậu cứ năm phút là vuốt vuốt lau lau, chỉ thiếu nước phun nước miếng vô mà chà chà cho sáng bóng. Que kem bỗng dừng nhìn tôi như muốn ăn tươi nuốt sống. Tôi cảm thấy cái tình huống này quen quen. Bất gian tại giường thật sự tới rồi sao?

Trong phút giây không nói nên lời, que kem xoay người bỏ đi. Có phải nó giận tôi rồi không? Mà tôi có làm gì nó giận đâu chứ? Tôi có làm gì đâu? Mặc dù chẳng cảm thấy có lỗi, nhưng que kem tự dưng như thế, khiến tôi cảm thấy có một cảm giác khó chịu vô cùng.

Cũng tại cái tên kẻ bên hãm hại tôi cả. Trả thù, nhất định phải tiếp tục trả thù. Nhưng còn một chuyện nữa, tôi làm sao ăn nói với con Thẩm đây?

Theo kế hoạch đã định, tôi giả vờ ra khỏi lớp lần hai, lần này, tôi lấy dính, chọc cho thùng bánh xe cái tên này.

Khi kết thúc buổi học, chuẩn bị ra về, chuẩn bị liếc liếc xem kịch hay từ cái tên ngồi kế bên khi phát hiện bánh xe đi đời, tôi liền bị một cái nắm tay thật mạnh giật lấy.

Que kem kéo tôi vào phòng học Tiếng Anh nâng cao của lớp nó, lúc này chỉ còn tôi với nó.

Nó nhìn tôi thật lâu thật lâu, nhìn đến mức tôi phát sợ. Cái ánh mắt nó nhìn tôi chứa đựng nhiều thứ như đau đớn, thất vọng, phẫn nộ, còn có cả cái sắc thái như muốn chém người ta thành trăm mảnh vậy. Tôi nhìn nó, bắt đầu đổ mồ hôi, run rẩy trong lòng.

“Bạn kéo tui vô đây làm, à... làm gì vậy?” – Sao tôi nói chuyện như chính mình là người gây lỗi vậy chứ.

“Bạn nghĩ là làm chuyện gì?”

Thấy tôi im lìm, nó tiếp tục: “Bạn với Hậu là như thế nào?”

Tôi run run: “Thế nào là thế nào, thì là thế nào, nghĩa là... thế nào?” – Tôi bắt đầu lúng túng. Trời ạ, tôi rõ ràng đâu có lỗi gì đâu, sao tự dưng lúng túng vậy nè.

Thành thử một hơi thật mạnh, tiếp tục những cái nhìn sấm soi. Tôi bắt đầu cảm thấy khó chịu, bực tức trong lòng. Cũng may, từng giây từng giây cũng chậm chạp trôi qua, rốt cục que kem cũng chịu mở miệng.

“Tại sao tặng lọ sao đó cho Hậu? Bạn thích Hậu phải không?” – Giọng nói que kem cũng run run thì phải. Hình như nó không muốn hỏi câu đó, có thứ cảm giác bất đắc dĩ phải cất lời toát ra từ giọng nói đó của que kem. Mà ở ngay tình huống đó, tôi thật sự không biết bất đắc dĩ đó là gì.

“Trời ơi sao tui thích cái thằng Hậu đậu đó được, bạn hiểu lắm rồi.” – Tôi sốt sáng lên tiếng. Nói xong câu đó, tôi nhận ra que kem đang nhìn tôi thật sâu, ánh mắt dịu đi, còn có chút kỳ vọng cùng mong đợi.

Rồi tôi kể cho que kem nghe toàn bộ sự việc, cái hoàn cảnh vì một trăm ngàn nên phải hy sinh cơ hội với Duy, mà thực ra cũng chẳng có cơ hội nào nữa rồi. Tôi kể luôn trường hợp Fall in love của con Thẩm, kèm công tác giúp bạn tận tình của tôi, nên giờ tôi đã hóa thành người bị hiểu lầm, tiếp tục chịu tiếng oan.

Nghe xong, những tưởng que kem sẽ vô cùng đồng cảm cùng thấu hiểu tôi, tưởng rằng nó sẽ khóc rùng om lấy tôi mà nói: “Bạn thực sự quá tốt Thảo à!”. Nào ngờ nó bỗng dưng nổi khùng. Nó dùng hai tay ghì chặt lấy hai vai tôi, nhìn thật sâu vào mắt tôi:

“Tại sao không nói cho tui biết? Chỉ vì một trăm ngàn mà bạn đồng ý làm bạn gái người ta sao? Vậy năm trăm ngàn bạn có thể bán mình luôn hả? Nếu bạn cần tiền vậy sao bạn không nói với tui? Hai trăm, năm trăm, hay một triệu tui cũng có thể cho bạn. Tại sao? Tại sao chứ? Tại sao bạn cứ vô tình như vậy hả?”

Que kem không thể tiếp tục phát biểu linh tinh nữa. Bởi vì, lẽ đương nhiên, trong tình huống này, thường thì nữ chính sẽ lấy tay tát nam chính một cái.

Nhưng hai vai tôi đã bị kim tới đau thì làm sao mà tát được? Thế là tôi lấy chân, một phát đá tới, cú sau đập tới.

Đá không phải là đá vô chỗ quan trọng mềm yếu nhất của que kem đâu, mọi người đừng lo. Tôi chỉ đá vô chân, giẫm lên bàn chân que kem thôi.

Ngay khi que kem buông tôi ra, tôi hoảng hồn nhìn thấy que kem cúi người ôm lấy chân mình. Tôi quay người bỏ chạy, bỗng nhiên phát hiện mắt tôi mờ dần, mũi tôi nóng lên. Tôi khóc rồi sao? Tôi khóc vì cái gì thế này? Que kem tại sao lại nói tôi như thế? Nó là cái thá gì cơ chứ? Dám nói những lời như vậy với tôi sao? Nó quá đáng lắm rồi.

Chạy đến bãi đỗ xe, lấy xe ra về, tôi tự nhủ với lòng mình rằng, nhất định không được khóc nữa. Không thể để người ta thấy mình khóc.

Nhìn về phía xa xa, một góc nào đó nơi ven đường, tôi rốt cục cũng có cái để cười. Cái tên Hậu đậu kia rốt cục cũng gặp báo ứng. Nó đang lê lét dắt xe trên đường. Công cuộc phá hoại người khác của tôi rốt cục cũng tu thành chính quả.

Tôi bèn đạp xe chạy ngang qua Hậu đậu, dừng lại một chút, nhìn nó tươi cười: “Honey à anh bị hư xe rồi hả? Anh có cần em chở anh về nhà không? Đường xa như thế này. Trời thì nắng nóng nữa. Chắc anh mệt lắm phải không?”

Hậu đậu nhìn tôi nghi ngờ. Thấy vậy, tôi bèn tiếp tục: “Mà em biết anh rất là thương em, sợ em chở anh nặng. Thôi thì còn vài trăm mét nữa hình như là có chỗ sửa xe rồi đó. Anh cố gắng lên nha. Bye bye anh!” – Tôi mỉm cười với Hậu thật tươi, nhanh chóng phóng xe, bỏ trốn mất dạng. Để lại sau lưng một người đang đứng trơ ra, hưởng thụ cảm giác tắm nắng nóng bỏng.

Một ngày nào đó về sau.

“Que kem, ngày đó có phải anh rất tức em không?”

Que kem bắn ánh mắt “Còn phải hỏi nữa hả?” về phía tôi.

“Người ta nói càng giận càng yêu đó nha. Lúc đó chắc chắn anh đang ghen, ha ha ha.”

“Không phải anh ghen đâu.” – Anh xà từ tốn trả lời.

“Anh nói dối vừa thôi, lúc đó rõ ràng anh đang ghen mà. Anh đúng là sĩ diện, có vậy mà cũng không chịu thừa nhận.”

“Em muốn nghe anh nói sao? Vậy anh nói rồi thì không được đánh anh đó.”

Tôi gật đầu lia lịa.

Thấy vậy, anh xà từ tốn trả lời: “Lúc đó anh không phải ghen, mà là giận vì đồ của mình bị mất giá quá. Chỉ một trăm ngàn mà có đứa mua đứt được em rồi. Hóa ra anh đầu tư vô đồ đang đại hạ giá. Vả lại anh lỗ vốn như vậy ròng rã hai năm mà không dụ dỗ được em miếng nào, trong khi mới có một đứa ra giá một trăm là em liền ký giấy. Đồ của mình nuôi nấng suốt hai năm bị bán rẻ như vậy, nếu là em, em có tức không?”

Nghe que kem tâm sự xong, tôi quyết tâm áp dụng phương thức chiến tranh lạnh để thực hiện phản đối cách biến người thành đồ vật của que kem. Que kem quá vô nhân đạo mà.

14. Chương 14: Kem Và Kẹo Bông, Cảm Giác Rất Yo Most!

Qua ngày chủ nhật hắc ám đó, tôi với que kem giận nhau rồi. Chúng tôi lại tiếp tục chiến tranh lạnh. Cái thứ chiến tranh không đổ máu nhưng đổ rất nhiều nơ – ron thần kinh, cảm giác vô cùng nặng nề khi que kem chẳng nói lời nào với tôi suốt cả buổi học. Mặc dù giận que kem, nhưng không hiểu sao tôi hết giận rất nhanh. Ngẫm lại thì, que kem cũng nói đúng. Nó thực chất tức tối cũng bởi vì nó lo lắng cho tôi thôi.

Không được, đứa dám sỉ nhục tôi như thế thì tôi sao có thể tha cho nó một cách nhanh chóng như vậy cơ chứ. Như vậy thì còn gì là nguyên tắc có thù phải trả của tôi nữa.

Vào thứ ba, điều mà tôi không mong muốn rốt cục cũng tới. Con Thảm từ lớp tám sáu rốt cục cũng chạy sang khóc lóc với tôi. Nó kể lại cho tôi nghe sự việc tối hôm qua khi nó sang nhà Hậu đậu, vốn cách nhà nó có mấy phút đi bộ, để thăm dò tin tức. Nó nói Hậu đã hoàn toàn từ chối nó, nhưng lại không trả lại cho nó một trăm ngàn cùng với cái lọ sao.

“Bạn đãi người ta đi ăn, sau khi tỏ tình thất bại thì bạn sẽ bắt người ta ói ra đồ ăn sao?” – Hậu đậu triết lý phân tích một cách vô cùng logic.

“Ừ”

“Vậy ói ra trước cho tui coi cái đi”

Ngoài ra, bạn Hậu nhà ta còn hào phóng khuyến mãi với con Thảm một câu rằng, người nó thích là tôi.

Lừa đảo, lừa đảo thật rồi. Dám bịa đặt một cái chuyện không có thật một cách trắng trợn như thế, nó không chỉ mặt dày mà còn mặt ngu nữa. Từ chối người ta có nhiều cách, nó không biết xài cách cổ điển:

“Mình chỉ xem bạn như em gái thôi” hay sao? Mặc dù tình trạng vài ông anh nuôi chuyển sang thịt em gái nuôi của mình cũng không phải là ít ỏi, nhưng cách đó cũng hiệu quả lắm mà.

Thế là, tôi choáng váng đầu óc khi nghe Thẩm đau lòng khóc lóc. Nó nói nó đã buồn như thế nào, đau lòng nhiều bao nhiêu. Nó còn nói một câu khiến tôi mát cả lòng, vô cùng xúc động. Chỉ là câu nói này, khúc đầu thì mạnh mẽ như tượng nữ thần tự do vậy, còn khúc sau thì như gió lay tượng đổ:

“Bà nói đúng. Tiền với trai thì tiền quan trọng hơn. Cho nên bạn với trai cũng vậy. Bạn bè quan trọng hơn trai đẹp. Cho nên, hu hu hu, nếu Hậu nó thích bà, bà cũng thích nó, thì tui vô cùng thành tâm chúc phúc cho hai người. Chỉ cần hai người đi đâu chơi chung đừng rủ tui, chừng nào đám cưới nhớ lờ tui đi, đừng mời tui nha.”

“Bà yên tâm đi, tui không có thích nó đâu.”

Thế là, tôi cũng hí hửng kể lại toàn bộ sự việc cho con Thẩm nghe. Nghe xong, Thẩm nó phán: “Hóa ra nó bắt bà ký giấy, vì một trăm ngàn mà ép buộc bà như vậy sao? Không ngờ nó là người như vậy. Hu hu người như vậy mà tui còn không cưa được thì mai mốt ai dốt tui đây.”

“Yên tâm, nếu không ai dốt bà thì tui sẽ dốt bà.” – Tôi vỗ ngực cam đoan.

Thẩm nghe vậy liền long lanh nhìn tôi: “Vậy nếu sau này bà có chồng thì tui ở với ai?”

Tôi mệt quá, làm mẹ đỡ con, chị đỡ em thật không dễ chút nào mà: “Yên tâm, thì tui cho bà dọn vô sống chung luôn với vợ chồng tui luôn, được chưa?”

“Yeah yêu bà nhiều!”

Thẩm nói xong, tôi thở phào nhẹ nhõm. Né tránh mấy cái hôn gió của nó, cuối cùng cũng đóng cửa tiền khách được rồi.

Đang chuẩn bị vào lớp, bất chợt trong đầu tôi hiện lên một cảnh tượng mãn nhãn: tôi đang hưởng tuần trăng mật với một anh giai dễ thương, chuẩn men nào đó chưa thấy mặt, ngay phút quan trọng chưa kịp hưởng thụ thì con Thẩm nhảy lên giường nằm chen giữa hai tụi tôi. Tôi chợt rùng mình. A có rồi. Tới lúc đó chỉ cần vung tiền mướn Hậu an ủi con Thẩm là được chứ gì. Chắc tiền đưa tới tận họng nó còn chê chưa kịp nuốt cho nhanh chứ chả có chuyện từ chối đâu.

Sau này, trong kỳ hưởng tuần trăng mật của tôi với que kem, tôi phải đau lòng mà che giấu địa điểm. Thế nhưng cuối cùng, trong tất cả các ảnh chụp kỳ trăng mật của tụi tôi, vẫn có bóng dáng một nhỏ con gái nhảy nhót hoặc lén lút theo dõi từ phía xa xa, thành một chấm đen trong ảnh. Mà thực ra không chỉ một, tới hai chấm đen luôn, một kẻ nhảy nhót, kẻ kia ngồi tằm nằng. Kẻ kia là ai? Chính là người dốt cô Thẩm nhà tôi chứ còn ai vô đây nữa. Nhìn ảnh chụp của mình, tôi rất đau lòng nhưng không dám xài photoshop cà cà mấy chấm đen đó cho nó mất đi. Bởi nó mà mất, tôi chắc cũng tiêu tùng theo nó luôn. Cũng may, nhờ có kẻ kia, cái chấm đen cũng chỉ là chấm đen, nếu không thành cục thịt bự luôn rồi.

Tháng mười hai cũng tới, mùa thi tới, cả lớp nâng cao toán rủ nhau đi chơi Noel đêm hai mươi bốn. Kỳ này, trò chơi bạn gái lại được dịp khai màn. Tôi quyết tâm phải ráng đây dọa Hậu đậu tới cùng.

Vì thỉnh thoảng mới có vài dịp đi chơi, tất nhiên phải lo sửa soạn cho kỹ lưỡng rồi. Nghĩ vậy, tôi bèn nhờ mẹ thất bím hai lọn nhỏ hai bên, sau đó buộc lại ra đằng sau. Tôi lại lấy ra cái áo thun đỏ cổ viền ren, quần jean xanh, trên tóc lại kẹp một chiếc kẹp màu xanh lá, mang đôi giày cao gót màu đen. Nhìn vào gương, tôi cảm thấy rất hài lòng. Ôi mình thật là dễ thương.

“Mẹ có anh nào ở trước cửa nhà mình nè!”

“Anh nào, anh rể tương lai của con chứ ai. Á!” – Mẹ tôi cốc đầu thẳng em, sau đó giật mình khi nhìn thấy thẳng con trai lạ mặt đang gật đầu chào mình.

Khi đi ra khỏi cửa, mẹ và thẳng em đều nhìn tôi một cách đầy nghi ngờ cùng sững sờ.

“Kỳ này chị con chết chắc rồi”

“Con cũng thấy vậy”

Kỳ lạ, sao hai người đằng sau lại to nhỏ như thế cơ chứ. Tôi thật tò mò trong lòng. Cũng may chỉ trong vài giây ngắn ngủi tôi đã kịp hiểu ra. Tôi bị trật chân vấp té ngay khi bước khỏi sân nhà mình. Sau này nghĩ lại tình huống trật chân mất mặt khi đó, tôi liền mừng thầm trong lòng. Ha ha ha rốt cục cũng có một lần đầu tiên của tôi không cho que kem nhìn thấy: lần đầu tiên trật chân do giày cao gót. Còn nếu coi như đây lần đầu tiên đi chơi với bạn trai thì hoàn toàn không đúng. Hậu đậu cùng lắm chỉ là phương tiện đi trả nợ của tôi mà thôi, nói trắng ra, là con ngựa trong truyện Lọ Lem, là con voi trong truyện Tấm Cám đó mà (voi la lên: ta là voi của vua à nha, Tấm làm gì có tiền mua voi mà cười hả?).

Mặc dù đã coi nó như phương tiện, nhưng khi bắt gặp Hậu đậu nhìn tôi trân trân, vẻ mặt ngạc nhiên như là không thể tin được, tôi đột nhiên không dám nhìn nó, chỉ dám nhìn xuống chân mình. Sao tôi lại thẹn thùng được nhỉ? Chắc tại tôi mới vấp té nên hơi ngượng. Nhìn xuống chân thì khỏi sợ vấp té nữa, chữa ngượng với đề phòng, một công hai việc luôn. Thế là tôi liền cắm đầu xuống đất vừa đi vừa nhìn chân, hướng về phía Hậu thẳng tiến. Cho nên, vấp té lần hai xảy ra, tôi đụng đầu vô xương sườn Hậu.

“Xương sườn bạn làm bằng thép hả? Đau quá đi. Về nhà ráng ăn cơm nhiều mỡ chút nha. Xương sườn bạn không êm chút nào hết. Bực cái mình.” – Tôi vừa nói vừa lấy tay xoa xoa đầu.

Xoa một hồi, tôi phát hiện mình hình như lơ lửng mất rồi. Tuy vậy, dù đang ngượng đỏ mặt nhưng tôi vẫn ráng ngước lên nhìn nó, phát hiện hôm nay nó gọn gàng vô cùng, mặt mũi sáng sủa hẳn ra, cái vẻ hơi hơi đẹp trai như bừng bừng tỏa sáng. Tất nhiên, tôi thấy mắt nó tràn ngập ý cười, miệng nó mím chặt, vô cùng chịu đựng. Cũng may nó biết thời thế hơn Thành. Nếu nó mà cười, tôi sẽ xài chiêu thức nặng gấp đôi so với những lần áp dụng với que kem, cho nó biết mùi một chút. Nhưng thôi, nhìn nó cười nhiều khi tôi xiêu lòng lại không nỡ đánh nó mất. Lên ngựa thôi, trễ hội mất rồi, nhìn nó hoài cũng không được việc gì.

Để kiểm nghiệm lại cảm giác đụng đầu vừa rồi, nhân lúc Hậu thắng xe, tôi bèn giả vờ bị mất thăng bằng vịn tay vô xương sườn Hậu. Ừm thì ra cũng có thật, lúc này mình nói hơi quá rồi.

“Sờ đủ chưa Honey, thấy anh cũng có thịt phải không? Haiz anh mà không có vóc dáng cân đối thì còn ai là cân đối nữa. Em yên tâm đi, vì em anh sẽ hy sinh một chút, ăn nhiều vô, để lần sau em nép trong lòng anh nhất định có cảm giác êm ái.”

Tôi giật mình. Nãy giờ quên mất, cứ nắn nắn sờ sờ. Ôi thôi, tôi mất mặt thật rồi.

“À, hơ hơ, em thấy anh đúng là đủ thịt, vậy em yên tâm rồi, nhiều thịt vậy chắc anh sẽ không đau lắm đâu. Honey à, thương cho roi cho vọt, em thương anh nha.” – Tôi bắt đầu vỗ vỗ hai bên sườn Hậu đậu, đánh là yêu này, nhéo là thương này.

Sau một hồi đập vòng vòng, rốt cục tôi với Hậu cũng tìm ra được vị trí tụi lớp nâng cao toán đang tụ tập. Nhìn vào nhóm tụi nó, tôi phát hiện, hình như tụi nó đi chơi đều có đôi có cặp, đều dẫn mấy đứa bạn gái của tụi nó đi theo. Kể nào? Là kẻ nào dám nói với tôi là chỉ hẹn nội bộ nhóm toán? Sao lại có Yến đứng kế bên Duy, có nhỏ nào đó đứng kế bên Nam Sơn thế này? Nhóm toán nam nhiều nữ ít, cứ tưởng tôi sẽ thành hoa lạc giữa rừng gươm, được tụi con trai nâng như nâng trứng chứ. Bây giờ một đồng lứa con gái ở đâu tự dưng xuất hiện, khiến kỳ vọng của tôi tan tành. Tụi nó ăn diện còn đẹp hơn cả tôi, xinh hơn cả tôi. Bực bội thật, nếu không phải vì trò chơi với Hậu, nghe lời nó nói, thì tôi đâu phải vác xác đi chơi đêm cơ chứ.

“Nhìn anh cái gì, mình đi chơi thôi.” – Sau khi gửi xe xong xuôi, Hậu nó lôi kéo tôi như kéo xe, ép tôi phải đi dạo cùng nó. Nhóm toán tụi tôi tản ra đâu đó hết trơn, mới một thoáng chẳng còn thấy ai hết nữa. Sao cái này giống đi chơi riêng vậy nè. Tôi có cảm giác mình vừa bị gạt thì phải. Ôi thôi, mỗi chân quá rồi, hèn gì người ta nói đi giày cao gót không tốt cho sức khỏe, tôi đau chân quá.

Hậu cứ ráng quàng tay qua vai tôi. Tôi bực bội hất ra.

“Ở đây không có ai, không chơi nữa, bỏ tay ra coi.”

“Trên giấy trắng mực đen đâu có nói chúng ta khi không có ai thì không chơi đâu. Honey ơi, bên kia bán đồ ăn kìa, em muốn ăn không anh đi mua.” – Hậu lấy tay đẩy đẩy, cười tươi chờ đợi tôi.

“Không ăn” – Tôi liếc Hậu một cái.

“Không phải em thích ăn kẹo bông gòn lắm sao? Nhìn đi, bên đó bán kìa, kẹo vừa trắng vừa mềm, nuốt vào tan chảy trong miệng, em không thích sao?” – Hậu vừa nói vừa chớp mắt nhìn tôi cười cười, nụ cười ngây

thơ hồn nhiên, trong sáng như thiên thần vậy. Đạo này chẳng hiểu sao Hậu thay đổi hẳn ra, không còn bộ dạng ăn mày nữa, mà sạch sẽ nhẵn nhụi như Sở Khanh luôn rồi, khiến một đồng lứa con gái trường tôi dường như chao đảo. Cũng may đã biết mặt thật của nó, dù nó có cười thế nào tôi cũng chẳng bị hớp hồn. Với lại, kẹo bông gòn của tôi, giắc mơ trong phim của tôi đang hiện ra trước mắt đây mà.

Nhắc tới giấc mơ mới nhớ, hình như cái chuyện tôi thích kẹo bông gòn, từ thời một chị nữ chính trong phim Mối tình đầu của Hàn nuốt kẹo ngẫu nhiên trên truyền hình, tôi đâu bao giờ nói ai biết tôi thích nó đâu, trừ con Thẩm ra.

Tôi điên đảo trong lòng, người mà ta không ngờ tới nhất, người mà ta tin tưởng nhất, lại đập ta một cú đau như thế ư? Hu hu tôi như thế này mà lại có nội gián bên người. Không được, nhất định phải về tính sổ con Thẩm, còn bây giờ, phải ăn trước cái đã. Có thực mới vực được đạo mà, ăn xong mới có sức làm võ sĩ đạo được.

Nghĩ vậy, tôi bèn nhìn Hậu: “Còn không đi mua sao?”

“Chúng ta cùng đi mua đi”

“Không, tui ngồi đây đợi, bạn đi mua đi.”

“Chỉ có vài bước chân thôi mà. Không phải em hay nói nam nữ bình đẳng sao?”

“Làm sao bạn biết tui hay nói như vậy?” – Lại là con Thẩm tiết lộ đây mà.

“Chuyện của Honey anh thì anh phải tìm hiểu chứ sao”

“Được rồi, bình đẳng thì bình đẳng” – Tôi bèn khó chịu đi theo Hậu.

Chợt tôi phát hiện ra, oan gia ngõ hẹp, kế bên anh bán kẹo, tuy đã đội mũ lưỡi trai, che đi gần nửa gương mặt, nhưng chỉ cần đưa mắt một cái ở cự ly gần, tôi đã nhận ra ngay que kem. Thôi chết rồi, tôi liếc mắt trừng Hậu, nó cố ý đây mà.

“Hi Thành, trùng hợp ghê ta, Thành bán kem hả? Nãy giờ bán được không?” – Hậu lên tiếng chào Thành, kể đó cố tình nắm lấy tay tôi. Tôi không dám nhìn que kem, chỉ cố gắng lắc lắc tay, vùng ra khỏi tay Hậu.

Đột nhiên ngẩng lại, tôi cảm thấy có gì đó không đúng. Người tôi đang giận là que kem cơ mà. Việc gì tôi phải bày ra bộ mặt có tật giật mình cho thiên hạ thấy chứ. Không được, phải ưỡn ngực cao đầu, nhìn chăm chăm Thành mới được, nhìn đến khi nào nó chột dạ thì thôi.

Thế nhưng, tôi không ngờ là, nó cũng nhìn chăm chăm tôi. Đến lúc này, tôi mới sực nhớ ra, có một lần nọ, nó từng nói với tôi:

“Nếu bạn ghét ai đó, tốt nhất cứ nhìn chăm chăm vô họ, nhìn cho tới khi nào họ sợ luôn, không dám nhìn mình nữa”

Que kem, nó đang ghét tôi ư? Tim tự dưng nhói nhói một cái nữa rồi. Ngoài mặt dù ráng đấu nhau, nhưng lòng thì lại đau. Tôi bị bệnh thật rồi.

Một cái kẹo bông gòn to đùng đột nhiên chắn giữa hai chúng tôi, không phải, là hai cây, một trắng một hồng.

“Thảo, em đưa tiền đây, anh trả người ta, anh với em chia đôi, đưa anh ba ngàn”

Tôi giật mình, sững sờ nhìn Hậu. Nó đúng là thói ham tiền với kẹo kéo nhiễm vô máu thật rồi. Tôi nghiêng rặng rồi nhìn chăm chăm vào nó: “Bạn không biết ga lăng là gì sao hả? Bộ chưa từng đi chơi với bạn gái sao?”

Tự dưng nó đỏ mặt, nhìn tôi đăm đũa: “Anh có bao giờ đi chơi với ai đâu, chỉ có em là người đầu tiên đó. A, em thừa nhận là bạn gái của anh rồi hả?” – Nó mừng rỡ như chó nhặt được xương.

Tất nhiên, tôi lấy tay lụi nó một đòn. Cũng may cho nó, chị đây chưa học võ, nếu không nó vô viện tù lâu rồi.

“Bạn không phải là đàn ông sao hả? Đàn ông đi với phụ nữ không để phụ nữ tính tiền, có cái quy tắc nhỏ xíu mà cũng không biết. Đồ không đáng mặt đàn ông!” – Tôi thét thẳng vô mặt Hậu.

“Anh vẫn còn là con trai, chưa được em chạm vào thì làm sao là đàn ông được. Yên tâm đi Honey, chỉ cần trở thành đàn ông, là người của em rồi, anh nhất định đưa em tất cả, bao em tất cả, được không?” – Nó dịu dàng đưa tôi cái kẹo bông, rồi móc tiền từ trong túi đưa cho anh bán kẹo.

“Đồ điên” – Tôi thẳng thừng.

Đang chuẩn bị nhâm nhi món ruột, đột nhiên từ kế bên, Thành giật lấy cây kẹo của tôi. Tôi lập tức ai oán nhìn nó.

“Ăn kẹo bông chán lắm, nhìn to, ngon vậy thôi, chứ khi bỏ vô miệng rồi thì chỉ còn lại một miếng có chút xíu. Kẹo bông nhiều đường hóa học, lại có phẩm màu độc hại nữa, không tốt cho sức khỏe đâu. Thảo, ăn kem của Thành đi” – Sau khi phát ngôn một tràng dài, que kem đưa tôi cây kem. Ôi, kem sô cô la, món yêu thích của tôi đây mà.

Lịch sử lặp lại, trong khi đang há miệng chuẩn bị cắn một cái, cây kem đã không cánh mà bay. Bị Hậu giật kem, tôi bực tức vô cùng. Bởi vậy, người ta nói có sai đâu. Ăn một miếng từ tụi con trai còn khó hơn lên trời. Các bạn gái nhớ nhé, ăn của con trai thì toàn phải trả giá hết, mà coi chừng là cái giá rất đắt nữa đó.

“Rốt cục hai người có cho tui ăn không?”

“Em ăn kẹo bông của anh đi”

“Thảo ăn kem của Thành đi”

Tôi nhúc nhích đầu quá: “Xì tốp! Được rồi, đưa cả hai đây, tui ăn cả hai, được chưa?”

“Không được!” – Thành và Hậu đồng thanh la lên – “Chỉ được chọn một!”

Tôi căm thù nhìn Thành và Hậu. Tình hình hiện tại có khác gì câu cá mà không bỏ xuống nước cho cá ăn, mỡ có độc khiến mèo không dám nuốt đầu chứ.

“Được rồi, tui đi ăn ya ua!”

Chưa đi được hai bước, hai tay đã bị lực kéo hai bên giữ lại.

“Em còn muốn ăn ya ua nữa sao? Không được, mau chọn đi”

“Tui nói rồi, một là ăn cả hai, hai là không ăn cái nào hết, đi ăn ya ua. Hai người mới phải chọn đó” – Quyền ân sủng ai là của vua mà, đến lượt phi tần hai đứa nó dám phản kháng tôi sao.

Tất nhiên, tụi nó đen mặt nhìn tôi cầm lấy hai thứ, trộn chung lại với nhau ăn. Chà chà, một cảm giác thật Yo most. Nữ quyền chiến thắng rồi.

Sau khi nhâm nhi xong hai món ruột, tôi bèn sực nhớ ra, mình còn thù oán nhỏ với Thành, thù oán lớn với Hậu. Nay giờ, mình lỡ ăn của tụi nó, đồng nghĩa với việc hòa giải rồi. Ôi thôi, tôi đã bị cắn câu, đúng là cái miệng hại cái thân mà.

Không sao, tôi phải phát huy trí tuệ, xỏ tụi nó một chút mới được.

“Hậu, kẹo bông của Hậu quả thật nhỏ thật đó, ăn vô không có miếng hương vị nào hết.”

“Que kem à, sau này có đi bán gì cũng đừng bán kem nha. Rao bán bản thân là không tốt đâu. Đừng để mình mất giá như vậy. Hôm trước còn nói tui mất giá. Nhìn lại thân mình đi nha, ai cao giá hơn ai hả?”

Nói xong, tôi ù bỏ trốn khỏi hiện trường, đi dạo phố đêm Noel. Cũng may, lúc trở về chỗ hẹn với tụi lớp Toán, tôi bày trò đổi xe, quyết tâm không để Hậu chở tôi về. Dù hết hi vọng vào Duy, nhưng cảm giác ngồi xe của Duy cũng không tệ nha. Ừm, như là một kiểu hoài niệm quá khứ vậy, nhớ lại những gì mong ước nhưng chưa bao giờ thành sự thật của tôi. Ha ha thực ra thì, cho Yến tức chết chơi. Ngồi trên xe của Hậu, tôi biết, Yến đang nhìn tôi bằng ánh mắt sắc như dao găm. Cảm giác giật bổ người ta một lúc, cũng thật là Yo most.

15. Chương 15: Trò Chơi Kết Thúc

Từ buổi tối chơi Noel đặc ý đặt dào đó, tôi quên mất chuyện xử đẹp em Thắm nhà tôi. Minh vui thì tha người ta một con đường sống mà, chừng nào buồn buồn mới lôi chuyện cũ ra nói.

Ngoài ra, cũng kể từ cái hôm ăn kem trộn kẹo bông đó, tôi bắt đầu mơ tưởng tới kẹo bông. Bởi mỗi lần chỉ ăn kem không thôi, tôi không thể nào cảm thấy thỏa mãn được. Hương vị cực kỳ ngọt ngào như Yomost đó cứ khiến tôi thèm thuồng. Thế là tôi bắt đầu kiếm chỗ nào có bán kẹo bông để mua. Đáng buồn là ở quê tôi lúc đó, kiếm được một cây kẹo bông còn khó hơn lên trời, trừ những dịp đặc biệt. Thôi thì đành tạm ăn kem không thôi. Hu hu, nhưng điều đó không có nghĩa là tôi muốn ăn kem cả đời đâu à nha.

Mỗi lần than thở với con Thắm cái vấn đề kẹo bông và kem này, nó đều cốc đầu tôi. Trên đời này trừ que kem với cha mẹ tôi ra, nó là người bạn duy nhất được phép cốc đầu tôi. Quyền lực trong tay nó lớn quá rồi chứ gì nữa. Tất nhiên, câu nói của nó sau khi cốc đầu tôi xong sẽ là:

“Rốt cục bà đang nói tới cái gì? Bà đang nói tới ăn kem đơn thuần theo nghĩa đen, hay nói tới cái vụ đời bà bị que kem nó quản lý, hay bà đang buồn vì mình không ăn được gì khác ngoài kem, cả nghĩa đen lẫn nghĩa bóng?”

Tôi trừng mắt nhìn nó. Bạn bà ý tại ngôn ngoại, nói năng cao thâm, bà nghe thì tự biết mà hiểu lấy chứ, sao dám nói toẹt ra, đụng vô nỗi đau cả đời của bạn bà thế này.

“Bà yên tâm, bà muốn ăn gì đó ngoài kem thì cứ liên hệ bạn bà. Bạn bà sẵn sàng tìm kẹo bông giúp bà, đen hay bóng gì đều được.”

Thấy chưa? Tôi biết ngay mà. Đầu tư vào đâu thì còn có rủi ro, chứ đầu tư vào em Thắm nhà tôi thì chỉ được thêm khuyến mãi, vừa có đen mà vừa có bóng nữa kia.

Tính ra, thu hoạch của ngày Noel hôm đó không tệ một chút nào. Mình được vui vẻ, chọc tức được ai kia, làm ai kia tức tối nhưng không dám mở miệng, lại bình thường hóa quan hệ với que kem mát lạnh, khi que kem rốt cục cũng chịu mở miệng làm hòa với tôi, mặc dù tôi với que kem còn lâu mới tiến tới cấp độ thân hết chỗ nói.

Đó là một ngày đẹp trời, khi tôi tung tấn vô lớp vào một buổi trưa, khi que kem tự động chìa tay ra trước mắt tôi một cây kem sầu riêng ngọt ngào.

“Kem nè, ăn không?” – Que kem xòe cây kem mát lạnh mới mua ra.

“Ha, bạn biết tặng quà, mua kem hối lộ tui rồi hả? Trẻ nhỏ dễ dạy nha, thiệt là có tương lai.” – Vừa nói tôi vừa xoa xoa đầu que kem, mặc kệ gương mặt nó đang nhăn nhó lườm lườm nhìn tôi.

“Thích ăn kem không?”

“Phí lời, tất nhiên là tui thích rồi” – Nói xong, tôi cắn phập một cái.

“Vậy nếu ngày nào tui cũng mua một cây kem cho bạn thì sao?”

Nghe que kem nói vậy, mắt tôi liền sáng rỡ, theo bản năng gật đầu lia lịa.

“Ngày nào cũng ăn kem như vậy bạn cũng sẽ không thấy ngán sao?” – Nghe que kem nói vậy, tôi lại gật gù tiếp. Kem ngon mà, có ai được ăn mỗi ngày mà không thích chứ.

“Vậy bạn chỉ ăn kem thôi nha, không ăn món gì khác hết” – Tôi theo bản năng gật đầu lần ba. Nào đâu biết rằng...

“Bạn Nguyễn Thị Thu Thảo, quyền ăn kẹo bông gòn hay bất cứ món nào khác của bạn bị hạn chế kể từ hôm nay”

Nghe xong câu đó, tôi liền bị sặc kem. Trong tình huống đang ngậm đầy kem như vậy, Thành lại đi phán một câu khiến tôi giật mình như thế, thì chỉ có thể nói là, nó tự làm tự chịu.

Lần đầu tiên tôi phát hiện nước kem chảy ra, dính trên da người mình đang ghét thật là đẹp vô cùng, nhất là người “Giữ gìn vệ sinh thật tốt” như que kem đây.

Sau khi trả lại cả vốn lẫn lời cho Thành (thực ra cũng lỗ chút ít vì tôi không thể nào ói ra được), tôi liền tục tặng Thành hai chữ vàng: “Đồ điên đồ điên đồ điên !!!!!”

Chẳng ngờ là nó cũng biết tức giận với tôi. Nó nhìn tôi rồi nói: “Được rồi, tui điên!”. Tự nhận mình điên, hình như không giống phong cách của mấy người điên cho lắm. Có người điên nào tự nhận mình điên đâu nhỉ?

Thế là từ đó, tôi học được thêm một tình huống của câu nói “Bằng mặt không bằng lòng”. Bởi lẽ tuy không còn chiến tranh lạnh nữa, vẫn nói chuyện bình thường với nhau, nhưng giữa que kem với tôi, dường như có một khoảng cách nào đó, đẩy chúng tôi ra xa. Nhìn nhau nói chuyện, nhưng cảm giác lại dần sượng sùng và gượng gạo.

Tháng ba, bên Trung Quốc có câu “Yên hoa tam nguyệt há Dương Châu”, nghĩa là mùa hoa khói tháng ba, ôi thật là lãng mạn (Lý Bạch: Ta nói vậy vì đó là mùa nhang khói Tiết Thanh Minh đó con). Còn ở quê tôi, tháng ba là mùa của tụi trẻ con đi khoe điều.

Đó là cái tháng mà đồng cỏ khô hạn nứt nẻ đang chờ mưa xuống, lại gặp mùa gió chướng thổi mạnh, khiến tụi trẻ con không cầm lòng nổi phải cố gắng nài nỉ cha mẹ mua điều, đua nhau thả trên cánh đồng khô cằn nên chẳng sợ dính miếng bùn nào hết.

Thế là mỗi ngày khi đi học về, nhìn thấy tụi điều đuổi bắt nhau trên trời, tôi liền đua đòi lôi kéo con Thắm đi thả điều. Chỉ tiếc là tôi đã quên mất một sự việc vô cùng nghiêm trọng: Tôi không biết thả điều.

“Hai người muốn đi thả điều sao?” – Thành lạnh lùng nhìn gương mặt long lanh thiết tha chờ mong của tôi.

“Được, phí dạy thả điều là một tiếng mười ngàn.”

“Cái gì? Bạn dám tính tiền với tui nữa hả?” – Tôi bực bội.

“Không phải bạn thích tiền lắm sao? Tui học tập bạn thôi. Nghĩ kỹ đi, bạn mà nhờ Honey của bạn, không chừng nó còn tính giá gấp ba.”

“Tui đã nói rồi, tui với nó chỉ chơi trò chơi thôi. Nó là Honey của tui hồi nào.”

Nói đến đây, Thành bèn quay sang nhìn tôi: “Chỉ là trò chơi thôi sao?”

Tôi gật đầu lia lịa.

“Chuyện người yêu mà bạn cũng đem ra đùa giỡn, vậy còn kết hôn thì sao? Chẳng lẽ ngày kết hôn bạn cũng vui vẻ chơi trò mất tích cho chú rể ngồi khóc như mưa sao?”

“Ha ha ha tui không có gạt đầu lần hai. Tui có kháng thể rồi. Chiêu dụ dỗ này của bạn hết hiệu quả rồi nha que kem. Ha ha ha”

Nó lắc đầu nhìn tôi rồi thở dài. Thở dài cái gì. Hâm mộ trình độ chuyển đề tài của chị chưa chưa?

Một ngày rất lâu về sau.

“Anh tới đây làm gì, em phải tổ chức tiệc độc thân mà. Mấy bà đâu, kéo ổng đi khỏi chỗ này cho tui.”

“Không được. Tiệc độc thân này của em phải có anh ở đây trông chừng.”

“Em nhắc lại lần nữa, em với anh ký giấy rồi. Em không có bỏ trốn đâu. Khách khứa mời hết rồi, em mà trốn thì còn gì là sĩ diện của em nữa. Anh mau ra ngoài đi.”

“Tin em mới là đồ ngu.”

“Được rồi, anh mà không ra, ngày mai hủy bỏ, em không kết hôn nữa.”

“Giấy chứng nhận nè, cho dù em không kết hôn ngày mai thì em cũng đã là bà kem rồi. Em đừng hòng phải bỏ trách nhiệm của em.”

“Trách nhiệm mỗi ngày đều phải ở bên cạnh anh, phải ăn kem của anh, không được ăn bất cứ thứ gì khác.”

“Trách nhiệm gì chứ. Bà Thắm ơi cứu tui, tui ngán kem lắm rồi, tui không muốn kết hôn nữa!!!!!!!!!!”

Cả đám bạn thân đổ dồn ánh mắt về phía tôi, có kẻ cũng chưa kịp nhìn, bởi còn đang sặc nước.

Thôi, tập trung vào đề tài. Cái ngày trước kết hôn đắm nước mắt nước mũi nước miếng đó, không nên nhớ tới thì hơn.

Mặc dù không phải xuất thân danh môn quý tộc, không phải hot girl người người mê say, nhưng tôi cũng xin vỗ ngực cam đoan với bạn rằng, hề tôi đi đến đâu là thu hút được biết bao ong bướm đến đấy. Điển hình như buổi thả diều hôm đó, vì có tôi, que kem cũng đi, Thấm cũng đi, Hậu đậu cũng đi, Duy với Yến cũng có mặt góp vui.

(Thành: tất nhiên là góp vui rồi, người ta đến để xem kịch vui của em mà.

Thấm gật gật: đúng là bà thu hút ong bướm thật, cả nghĩa đen lẫn nghĩa bóng.

Tôi: Ý bà là sao?

Thấm: hơ hơ, thì ý tui là bà giống phim Hoàn Châu cách cách đó mà.

Tôi: Tui giống Hàm Hương sao bà? Ha ha ha.

Thấm: Không, giống Hoàn Châu cách cách!)

Hôm đó, khi cùng que kem, lôi thêm con Thấm đạp xe tới cánh đồng, chúng tôi nhanh chóng dựng xe ngay bờ đê kế con đường quốc lộ, mắt sáng rực nhìn đám diều lượn lơ uồn éo trên trời.

“Bà coi kìa, con cá mập đó thả cao ghê, hăm mộ quá đi. Con bướm nữa kìa!”

Một bướm một cá mập, Duy với Yến vậy mà cũng gọi là cặp tình nhân nữa sao? Một con dưới nước một con trên trời, nhìn thôi là thấy trật lất rồi.

Nhìn chằm chằm vào con diều bướm bướm kia, tôi bắt đầu mở con diều hình chim yến của mình ra. Tại sao tôi lại mua con diều hình chim yến ư? Được rồi, tôi thừa nhận, thứ nhất tôi cuồng phim Tiểu Yến Tử, tôi muốn làm chim yến bay thật cao trên bầu trời. Thứ hai là ý tại ngôn ngoại, thả Yến lên cao, nắm Yến trong tay, lắc qua lắc lại. Thứ ba là, chim yến ăn gì?

“Chim yến ăn côn trùng với sâu bọ, không ăn bướm.” – Que kem tự dưng đọc được suy nghĩ của tôi, khiến tôi hoảng hốt nhìn nó trân trân.

“Bướm cũng từ sâu bọ mà thành mà, chim yến tất nhiên cũng ăn bướm chứ?”

“Chim yến ăn mấy con côn trùng bay cao hà, bướm bay thấp lè tè, bạn nghĩ chim yến rảnh rỗi sà xuống thấp, đi ngậm mấy con bướm cho tốn sức sao? Với lại, bạn có thấy con chim yến nào đi vạch lá tìm sâu chưa?”

Hừ, được rồi, lần sau tôi nhất định mua diều hình con chim sẻ.

Qua cả tiếng đồng hồ đổ mồ hôi, sôi nước mắt, Thành rốt cục nhìn tôi thở dài: “Thật là dốt đặc cán mai mà”.

Ngu ngốc, ngay cả thành ngữ cũng không biết xài. Tôi dốt đâu mà dốt chứ. Nó không thấy trừ mấy môn thể thao với thả diều ra, môn học nào tôi học cũng giỏi hay sao.

Loay hoay cả buổi không thả diều bay được, tôi bắt đầu nghi ngờ, hay là tại con diều này có vấn đề. Tất nhiên là, mỗi khi tôi nắm nắm diều kéo kéo, Thành luôn chạy sát bên tôi, ra về chỉ dẫn cho tôi. Để tỏ ra tận tình, nó còn nắm lấy tay tôi cùng nhau kéo kéo diều. Lúc đó, lưng tôi vô tình chạm phải ngực que kem, hơi thở que kem tự dưng có lúc phà phà vô gây tôi, khi thì vô tai tôi, khiến tôi đột nhiên đứng người.

Cũng may là, người cứng nhưng chân chưa cứng, tôi ra sức giẫm một cái.

Để tránh tình trạng bị ai kia lợi dụng miễn phí, tôi bèn để que kem thả diều dùm tôi luôn. Đến khi diều bay cao rồi, tôi đến hưởng lợi là xong chứ gì, không cần thả chỉ cho cực khổ. Nghĩ vậy, tôi bèn không nhân nhượng giao diều cho que kem. Tôi chạy ra ven đường ngồi uống nước, ngồi kể em Thấm nhà tôi đang say sưa ngắm diều cả tiếng đồng hồ. Thả chỉ ết, ngồi nhìn sướng hơn, bây giờ tôi mới thấy phương châm của nó chuẩn không cần chỉnh.

Đến điều cũng biết mê trai, chim yến kia, tại sao vô tay que kem mây lại bay cao thế hả? Tôi vừa liếc điều, vừa nhìn cặp đôi chường mắt đang say mê thả điều phía xa xa. Đột nhiên tôi phát hiện, ở góc bên trái, kẻ chơi trò chơi tình yêu với tôi cũng xuất hiện. Đúng là oan gia tương phùng mà.

Khi điều đã lên cao, que kem liền ngược mắt nhìn tôi đang ngồi nhai nước đá. Tôi bèn tiếc nuối bỏ dở ly nước cạn của mình, chạy ra cầm lấy điều. Được que kem chỉ dẫn hồi nãy, tôi cố sức nắm điều thật chắc, nhưng tay tôi vẫn cứ run run, cả người dường như đầm mồ hôi. Hóa ra mọi việc đều không giống như người ta tưởng tượng, cầm điều trên tay rồi, nơm nớp lo điều bay mất, chứ có tí cảm xúc thưởng thức hay sáng khoái gì đâu.

“Thảo, thả lỏng ra một chút, đừng căng thẳng quá, gió bây giờ chưa mạnh, điều không khó điều khiển, không bay mất đâu.” – Một giọng nói quen thuộc lọt vào tai tôi, không phải là que kem. Đúng rồi, chính là Hậu đậu.

Tạm thời lơ đãng nhìn qua bên trái mình, tôi phát hiện, Hậu đậu đang cầm sợi dây điều trong tay, thông thả dong đưa, bàn tay thon dài, cảm giác vô cùng đẹp mắt. Trời ạ, chẳng lẽ kiếp trước tôi là một đứa biển thái thích tay hay sao? Mà không phải chỉ có tay, nụ cười Hậu đậu khi thấy tôi nhìn qua, đột nhiên cũng làm tôi mất hồn.

Thời điểm này, tôi chỉ có thể oán rằng: Hóc môn, ta hận người!

Ngay khi lý trí kịp quay trở lại, tôi bỗng phát hiện, điều của tôi đang loạng choạng trên không, như con chim yến gãy cánh vậy. Gió mỗi lúc mỗi mạnh. Chết thật, tôi mới lơ là có một phút thôi mà.

Tôi bèn chạy theo hướng gió, chạy theo điều của mình. Mắt mất thật luôn, nhưng biết làm sao giờ, dù lực kéo điều không mạnh, nhưng sao nó cứ không theo ý tôi thế này. Chạy mãi chạy mãi, chỉ lo nhìn lên trời, chăm chú theo điều, tôi không nghe lọt nổi tiếng Hậu đậu hay que kem đang nói gì đó với tôi. Đột nhiên gió ngừng, ông trời trêu người, chim yến của tôi đậu trên nhánh cây cao, phía lùm cây bên phải, cách cánh đồng lúa không xa. Thôi rồi, chim yến bị cúm gia cầm rồi.

Sau khi cuốn dây được một lúc, điều của tôi bị kẹt, tôi đành vào sâu trong lùm cây, giật giật dây điều, hy vọng điều mau chóng rơi xuống.

Tình cảnh Tiểu Yến Tử của tôi rốt cục cũng đến. Tôi bỗng phát hiện trán tôi đột nhiên rất đau, có tiếng gì đó vo ve bên tai. Tôi hoảng hốt thét lớn. Đúng là tôi dụ dỗ ong bướm tới rồi. Không làm được Hàm Hương, đành làm Tiểu Yến Tử vậy.

Cơn đau nhức ập tới, tôi cảm giác vô cùng sợ hãi. Ngay lúc đó, một cái áo trắng trùm lấy đầu tôi. Có ai đó lôi tôi đi, thì thầm vào tai tôi: “Đừng sợ”.

Ngày hôm đó, trong lúc hoảng sợ, tôi không còn nhớ gì nhiều, chỉ nhớ rằng, khi chiếc áo được lấy khỏi đầu tôi, tôi chợt nhìn thấy que kem đang cỏi trần, trên mặt cũng sưng đỏ lên vài chỗ. Thì ra là que kem, hèn gì tôi cảm giác được khi nãy người ôm tôi thật gầy.

Cùng là nạn nhân của đám ong, Thành đành bị mọi người xung quanh kêu bỏ tôi ra, chân tôi nhũn đi, dường như không đứng vững. Ngay lúc đó, Hậu đỗ lấy tôi.

Giao phó hai chiếc xe đạp cho con Thẩm, vốn đang mặt mày xanh mét từ nãy tới giờ, tôi được lệnh phải tới trạm y tế gần đó.

Hậu bế tôi lên, hướng về phía trạm y tế. Thành đi theo phía sau. Lần đầu tiên, tôi phát hiện chúng tôi hóa ra cũng có lúc cùng chung số phận tới vậy. Lần trước té xe, lần này bị ong cắn. Hóa ra que kem cũng có ngày mang cái về mặt sợ hãi và lo lắng như thế. Chẳng lẽ que kem thật sự coi tôi là người bạn thân thiết rồi sao? Nghĩ tới đây, đột nhiên tôi trở nên vui vẻ, nhìn que kem mỉm cười thật tươi, dù cảm giác đau đớn đang lan dần, lan dần. Thấy tôi cười, mặt que kem đột nhiên dần ra, rồi lại nhăn nhó vì đau. Vừa được ôm anh A, vừa được ngắm vẻ mặt thú vị của anh B, vừa bị đau đớn nhưng lại hưởng thụ hạnh phúc, cảm giác thật khó tả vô cùng, đúng là trong khổ có vui mà.

Tới trạm y tế cũng chẳng làm được gì, bởi sau một hồi khóc lóc nhốn nháo lên vì đau, tôi với que kem được đặt lên hai cái giường bệnh, cách nhau một lối đi. Vì đã được tiêm thuốc, mấy đốt đỏ trên trán tôi đã bớt đau hơn nhiều. Trong lúc tôi đang định chớp mắt, tôi chợt nhớ ra một chuyện, phải đuổi tên ôn thần Hậu

đậu này về nhà thôi, không thì que kem giết tôi mất. Ánh mắt nó bắn qua đây thực sự khiến tôi rùng mình. Bởi lẽ nửa tiếng qua, khi tôi vào trạm y tế, Hậu đậu bắt đầu lải nhải, không rời tôi nửa bước.

“Thảo ráng chịu một chút, kim coi vậy chứ không có lớn đâu.” – Hậu đậu bắt đầu nịnh nọt.

“Thảo đừng sợ mà, không đau đâu.” – Lại giả vờ lên tiếng quan tâm.

“Nếu đau thì nắm lấy tay Hậu nha.” – Lại tiếp tục sến hơn con hến.

“Ai nói tui sợ đau chứ, tui không có sợ!”

“Vậy mặt ai đang tái xanh vậy?” – Que kem đang cời trần xem kịch bên kia, ngồi tịch mịch không chịu nổi nên cũng phụ họa.

“Có sao? Làm gì có chứ. Mặt bạn có vấn đề rồi. Chị ơi khám mắt cho nó trước đi chị! Lát chị hãy chích em nha chị”.

Cũng may là, tình cảnh đau đớn lần muốn ói đó rốt cục cũng qua. Giờ phút này, tay của Hậu đậu vẫn tiếp tục thần nhiên đặt trên vai tôi, vỗ vỗ tôi. Vỡ vỡ thật, nó coi tôi là trẻ con sao? Sao không mở miệng hát ru luôn đi.

Tôi bực bội trừng mắt với nó, liếc nó, cái đồ hại tôi bị người ta trừng mắt này, tôi phải cho nó thưởng thức một chút chứ. Nhưng thật là đáng buồn, tôi càng trừng nó, nó lại càng vui vẻ nhìn tôi cười tươi, khi thì mang bộ mặt ngây thơ, khi thì vẻ mặt vô tội, khi thì vẻ mặt yêu chiều. Thật là mệt mỏi quá đi, người bệnh như tôi sao thất bại vậy, một chút tác động tới Hậu thôi mà cũng không làm được.

Chưa biết phải giải quyết như thế nào, thì ở bên kia, que kem rốt cục cũng sốt ruột dìm tôi. Không chịu nổi tôi với Hậu đậu đang tình chàng ý thiếp (nhưng trong đó có một người vô tội à nha), que kem đứng dậy tiến tới, đến gần bên tôi, tách cái tay của Hậu ra khỏi vai tôi. Yeah! Bạn kem cuối cùng cũng chịu hy sinh, biến thành cục đá ngáng đường dìm tôi rồi.

“Thảo, trả tui cái áo.”

Tôi hoảng hốt giật mình, cái áo trắng của Thành, hiện tại vẫn còn đang nhăn nhúm trong tay tôi. Thôi chết rồi, nó có bắt tôi bồi thường cái mới cho nó không?

“Hậu, xe bạn vẫn còn ngoài đồng đó, bạn ra ngoài đó lấy xe đi, ở đây có tui được rồi, cha mẹ Thảo chắc cũng sắp tới.”

Tôi nghe được câu này, hùa theo Thành gật đầu lia lịa.

“Không được, tui phải ở đây với Thảo một lát. Xe tui gửi chỗ quán nước rồi.” – Vừa nói, Hậu vừa nhìn tôi đắm đuối. Rùng rợn chính là cảm giác của tôi khi đó.

“Hậu, ở đây không phải trong trường, bạn đừng chơi trò tình cảm nữa được không? Ở trong trường thì mình còn là Honey với nhau, nhưng bây giờ thì tui muốn ngủ một lát, bạn về đi có được không?”

“Em cứ ngủ đi, anh canh chừng em ngủ” – Tiếp tục chuyển qua anh anh em em rồi sao? Thôi rồi, tôi đành phải tuyệt tình.

“Tui không ngủ được, bạn về đi mà.” – Tôi nài nỉ.

Sau khi nghe tôi năn nỉ như vậy, Hậu nhìn tôi thật lâu, thật sâu, sau đó lại nhìn qua Thành. Ánh mắt Hậu khi đó dần thay đổi, như một người đang uất ức, cảm phẫn, nhưng lại còn có gì đó đáng thương như đang bị bỏ rơi. Thấy Hậu nhìn tôi như thế, tôi thầm nhủ trong lòng, mình không được để ánh mắt đó dụ dỗ được. Không được, mình nhất định phải tuyệt tình. Trong ti vi không phải đang rất thịnh hành bài hát “Đau một lần rồi thôi” đó sao. Đau ngắn hơn đau dài, tuyệt tình hơn kéo dài lê thê mà.

“Chúng ta không phải là bạn trai bạn gái, không phải là đang quen nhau sao? Rõ ràng bạn đã ký giấy với tui rồi mà Thảo.” – Giọng nói của Hậu bỗng dưng khác lạ. Thời khắc đó, tôi đột nhiên cảm thấy mình như kẻ gây tội vậy, tôi thực sự đang từng chút mềm lòng.

Nhưng tôi còn chưa kịp mềm lòng, cục đá ngáng đường đã bắt đầu phát huy hiệu quả, làm người ta đau đớn:

“Trên đời này không có giấy tờ nào là giấy xác nhận quan hệ người yêu hết. Hậu, giấy đó cơ bản chỉ là trò đùa của Thảo với bạn thôi. Nếu bạn đem giấy đó ra trước mặt tui hiện giờ, tui sẽ xé nó ngay”

Tôi nhéo Thành một cái. Đồ lỗi qua cho tôi, đúng là cái đồ nham hiểm mà. Trò đùa gì chứ, nếu không vì đồng tiền bát gạo, tôi làm sao hy sinh lớn như vậy chứ.

Tuy nhiên, tôi không quên gạt đầu, công nhận thật nhiệt tình lời nói hết sức có lý của que kem.

Ngay sau đó, Hậu nhìn tôi, lại nhìn Thành, nhìn thật lâu, tựa như muốn khắc sâu chúng tôi vào trí nhớ, sau đó Hậu quay lưng lại với tôi, từng bước đi ra ngoài, rời khỏi trạm y tế.

Thời điểm đó, tôi cảm thấy mất mát, cảm thấy một thứ nào đó đã mất đi, nhưng mãi không đoán ra thứ mà mình mất mát là gì.

Kể từ ngày hôm đó, Hậu chính thức lạnh nhạt với tôi. Hết năm lớp tám, Hậu chuyển trường. Một ngày mùa hè năm đó, khi tôi đi chơi nhà con Thẩm về, đột nhiên thấy Hậu đứng trước cửa nhà tôi.

“Tui tới đưa bạn cái này” – Hậu chìa tay ra, đưa một tờ gì đó vào tay tôi. Thì ra là một tờ hai trăm đồng, một tờ giấy đã cũ nhưng được xếp phẳng, y như tờ giấy mới, hoặc như được ép trong một cuốn tập nào đó trong một khoảng thời gian rất dài.

“Tui phải đi thành phố sống rồi, bạn phải nhớ tới tui mỗi ngày nha, giữ kỹ tờ tiền này, sau này gặp lại nếu tui biết nó bị nhăn nhéo, tui sẽ đòi lại đó” – Giọng Hậu bỗng trở nên ngọt ngào như đường, khiến tôi thấy sờ sợ quá chừng.

“Vô duyên, vậy thôi bạn giữ đi, đưa tui làm gì? Phải giữ kỹ vậy tui không giữ đâu” – Tôi liền trả ngay tờ tiền cho Hậu. Sợ bị gán ột cái trách nhiệm nào đó luôn làm tôi lo lắng.

“Bạn không nhớ một chút gì sao?” – Hậu tự dưng hỏi tôi.

“Nhớ gì chứ?” – Tôi ngạc nhiên.

Hậu nhìn tôi, rồi lại nhìn tờ tiền, sau đó lấy xe chuẩn bị rời đi.

“Chủ nhân của mày không chịu nhận lại mày, mày đành ở với tao vậy.”

Nhìn bóng Hậu rời đi, tôi chợt nhớ mình còn quên nói với Hậu một câu, tôi bèn hét lớn lên:

“Hậu! Nhớ giữ gìn sức khỏe nha! Lên thành phố học thật tốt nha! Tui nhất định nhớ tới bạn mà! Yên tâm đi!”

Hậu quay lại nhìn tôi, trời chiều, nó lại đi về phía tây, bóng đổ dài trên mặt đất, nhìn thật chói mắt, thật đẹp, lại thật đau thương.

Sau này, khi tôi với que kem kết hôn đã được vài năm, một chiều chủ nhật, khi đi vào một trung tâm thương mại để mua đồ với con Thẩm, tôi bất gặp Hậu đang đứng chờ ai đó trước một shop quần áo. Chúng tôi nhanh chóng bắt gặp nhau, nhìn nhau, hỏi thăm nhau vài câu. Len lét nhìn vào trong shop, tôi phát hiện một cô gái đang chọn quần áo, như đã nhìn thấy tôi, cô gái ấy gạt đầu mỉm cười.

“Bạn gái Hậu dễ thương thật nha” – Tôi nhanh chóng cất lời, khen ngợi cô gái đó một câu. Hậu có chút giật mình khi nghe tôi nói câu đó, nhưng lại không nói gì, như đang thăm khảng định. Ngay khi chào Hậu bước đi, Thẩm đột nhiên kéo tôi nói nhỏ: “Hình như người đó quen quen. Đúng rồi, là chị của nó mà bà”.

Tôi mỉm cười, lẳng lặng không nói. Tôi biết chứ, chỉ là đã không dám nói ra.

Một ngày rất lâu sau khi là bà kem.

“Anh có biết yêu anh, cưới anh, em đã phải phá vỡ nguyên tắc của chính bản thân mình nhiều như thế nào không?” – Tôi lên giọng.

“Anh làm sao biết được, em nói đi” – Que kem đang tỏ ra không quan tâm. Hừ, anh giỏi lắm.

“Hồi đó em quan niệm, bạn bè là nhất, trai đẹp là nhì. Cưới anh rồi, em đành phải bỏ nguyên tắc đó của em, cho anh với bạn bè ngang hàng nhau.”

Nghe xong tôi nói, anh bỏ cái máy tính đang gõ lạch cạch ra, quay sang lườm tôi.

“Anh với bạn bè em ngang hàng sao?” – Bắt đầu nổi giận rồi.

“Ừ, tất nhiên rồi.” – Tôi ngây thơ gật gù.

“Vậy em sang nhà con Thắm ngủ đi, anh với nó ngang hàng mà, vậy bao lâu nay nó cũng nên ngủ chung với em số ngày bằng với ngày em ngủ chung với anh chứ, phải không?”

“Ông xã, đừng mà!” – Que kem lấy gối với chặn mền quăng cho tôi, tiễn tôi ra cửa.

“Đừng cái gì? Mau nói anh là nhất, không thì em đừng mong vô nhà!” – Que kem đang bày ra bộ dạng ghen tức đây mà.

“Đừng mà ông xã, anh cho em đổi mền với gối thành gối ôm hình cây kem của em đi, không có nó em ngủ không được, nhà con Thắm có sẵn mền với gối rồi.”

Thế là que kem giận xanh mặt tổng tôi ra khỏi cửa, còn không quên gọi điện cho con Thắm tới nhận người.

Ở nhà con Thắm.

“Yeah bà mau đưa kẹo bông gòn đây, chiêu của bà thật hiệu quả nha. Hu hu từ ngày lấy chồng, một miếng kẹo bông cũng không được ăn, tui đau lòng quá” – Tôi trèo lên giường con Thắm ngồi ngấu nghiến kẹo bông.

“Đây nè, ăn thoải mái đi bà. Từ từ, còn nhiều lắm đó”

Nửa tiếng sau, chuông cửa nhà con Thắm reo.

“Chết rồi, que kem nhà bà tới!”

“Trốn mau lên, bà đưa kẹo bông đây. Á bà đừng nhét kẹo bông vô mền, kiến cắn tui chết luôn!”

“Bà muốn kiến cắn bà hay que kem xử đẹp tui hả? Muốn thấy bạn bà chết sao?”

“Hu hu hu, mền yêu của mẹ! Que kem, cái đồ độc tài, tui hận ông!”

You are my sunshine, my only sunshine

You make me happy, when skies are grey...

16. Chương 16: Ngày Tháng Cuối Cấp Hai

Hai tháng hè bình bình thường thường lại kết thúc, chúng tôi oanh oanh liệt liệt bước vào năm cuối cấp. Ôi thôi, tôi sắp phải rời xa ngôi trường yêu dấu rồi sao? Tôi sợ hãi quá đi.

Năm lớp chín, vì là năm cuối, mọi thứ đều trở nên nghiêm túc và căng thẳng.

Ví dụ như, con Thắm lo lắng chẳng biết mình sẽ đậu lớp mười hay không, mình sẽ thi trường Chuyên hay không? Thi Chuyên chắc bị người ta cười chết mất, còn không thi thì đánh mất cơ hội. Cho nên, tâm trạng cô đơn lẻ loi single mười mấy năm trời mà nó hay ca thán bây giờ biến đâu mất tiêu. Bù lại là, cái mặt ầu sầu vì mọi áp lực sắp tới đang đè nặng lên trán nó, khiến cho cái trán nó mới tí tuổi đầu đã có nếp nhăn.

“Bà, xoa dùm tui nhanh lên coi” – Nó bực bội nhìn tôi, bắt tôi xoa xoa trán giúp nó.

“Từ từ, bà đừng có bực bội, căng thẳng, bà càng bực bội, nếp nhăn càng nhiều đó” – Tôi đe dọa nó.

“Hả? Hic hic, được rồi, tui không nhăn nữa, không bực bội nữa, bình tĩnh bình tĩnh. Hít vào, thở ra, hít vào, thở ra.”

“Cô nương, phiền cô khi hít vào thở ra quay mặt đi chỗ khác được không?” – Tôi nhăn mặt nhìn nó.

“Ế bà không được nhăn, không được nhăn, bình tĩnh lại nào.” – Nó lấy tay xoa xoa mặt tôi.

Học kỳ một năm lớp chín, chúng tôi đi thi học sinh giỏi vòng tỉnh. Tất nhiên là trước đó, tôi đã oanh liệt qua được vòng huyện.

Thế nhưng, kết quả là, tôi vẫn rớt học sinh giỏi Toán vòng tỉnh một cái rụp. Trong trường tôi, hai kẻ không phải người, đậu được vòng tỉnh, một là Duy, hai là Que kem.

Lúc biết được kết quả thi, tôi đau lòng khóc lóc, mất cân bằng giới tính rồi, sao hai thằng con trai lại giành hết phần rồi vậy? Một đứa môn Toán bên tự nhiên, một đứa môn Tiếng Anh bên xã hội, thật là không công bằng mà.

Ngoài ra, từ vụ thi trượt này, tôi bắt đầu nghi ngờ bản thân, bắt đầu tự kỷ, tự đặt câu hỏi ình: Tôi giỏi Toán thật sao? Nếu giỏi Toán, sao có một kỳ thi cón con tôi cũng không đậu nổi. Tôi vô dụng, vô dụng quá đi thôi.

Biết tôi đau lòng, ngồi kế bên tôi, Thành lẳng lặng im lìm với tôi suốt mấy ngày liền. Cũng tội cho nó, vui mà chẳng dám vui ra mặt, lại phải nhẫn nại nhìn vui, nhìn nhìn sắc mặt âu sầu của tôi mà sống nốt quãng thời gian một năm còn lại. Mà nó phải vậy thôi, nó dám cười toe toét sao? Bà đây sẽ xử tử nó ngay.

Qua học kỳ hai, nhân dịp Hai sáu tháng ba, trường tôi quyết tâm làm ăn ra trò, bày thêm cuộc thi mới. Lý lo là, tổ Văn trường tôi, điển hình là cô Nga, trong một cuộc họp, đã đau lòng than thở:

“Tại sao vậy? Tại sao Văn mấy năm nay không đoạt được một giải gì? Em không tin là học sinh trường ta không có năng khiếu Văn học, em muốn tổ chức một cuộc thi, để học sinh trường mình bộc lộ tài năng!”

Thế là, từ nỗi đau bị thân yếu thể cô, đau đớn bị mấy môn tự nhiên giẫm đạp dưới chân của cô Nga, một cuộc thi đóng kịch dựa theo tác phẩm văn học bừng bừng khí thế ra đời.

Đang lo lắng vì là năm cuối cấp, chúng tôi bèn ngậm đắng nuốt cay, lặng lẽ ráng thi sao cho chóng rút.

Dưới sự giám sát của cô Nga, cũng là cô giáo dạy Văn lớp tôi, chúng tôi được lệnh là, mỗi tổ phải diễn một vở kịch ngắn, mỗi lớp cô sẽ chọn một vở, để đi diễn và tranh giải với các lớp khác.

Thế là, với tình hình nam nhiều nữ ít, tư tưởng càng rớt càng vui, tôi bèn hí hửng bày binh bố trận.

Tác phẩm văn học mà chúng tôi chọn, chính là Quan Âm Thị Kính.

Thị Kính là ai? Chính là cái cô gái ngây thơ ngu ngốc số khổ, lấy chồng bị chồng vu oan, bị mẹ chồng sỉ vả, có nhà không thể về, đành phải lên chùa ở ẩn. Đã vậy, nào ngờ, ngay khi lên chùa, vì sắc đẹp trêu người, lại dính ngay bạn đĩa đối đeo bám là Thị Mầu, rồi lại phải chịu nhục mà nuôi con cho người ta, cho đến khi sức cùng lực kiệt, chết xong mới giải được oan tình. Một câu chuyện bi phần như vậy, nữ quyền, nhân quyền bị chà đạp như vậy, nữ chính nhu nhược như vậy, tôi quyết tâm hùng hực: ta phải cải biên!

Thuận theo sự sắp xếp của tôi, thuận theo mục đích cao cả ban đầu đã được đặt ra của nhóm, Que kem mặt mày xám xịt nhận vai Thị Kính.

Nhìn thấy gương mặt nhợt nhạt lạnh tanh không cam lòng sau khi thoa một lớp kem trắng trắng của Que kem, tôi hài lòng cười nắc nẻ: “Hợp vai hợp vai! Chưa gì đã thấy Thị Kính khổ sở, cơm không ăn đủ no nên gây tong gây teo, mặt mày nhợt nhạt ẩn chứa số phận bi thảm rồi! Mình quả là thiên tài mà!”. Nghĩ vậy, tôi bèn ngẩng mặt cao đầu đi làm đạo diễn for the first time kiêm luôn diễn viên chính: mẹ chồng độc ác, mama của anh nam chính.

Kịch bản cải biên của tôi đại khái là như thế này: Sau khi Thị Kính bị hàm oan, bị chồng đuổi, mẹ chồng mắng, không còn nhà để về (thì bạn Kính phải thăm trước sướng sau mà), cô được một tú bà lâu xanh dụ dỗ, nhưng sau khi nghe số phận bi thảm của cô, tú bà đem cô về, dạy cô tuyệt chiêu bán nghệ không bán thân, sao cho thật là cao giá. Nào ngờ một ngày nọ cô gặp lại chồng, chồng cô thấy cô đẹp ra thì tiếc quá chừng, chuộc thân cô về. Lúc bấy giờ, cô mắng lại mẹ chồng, chửi lại chồng, thuốc chết chồng (tất nhiên không ai biết được cô hạ độc thủ), đem gia sản của chồng bán đi, sau đó vì giả vờ lương thiện, vợ yêu thương mẹ chồng cô bèn tìm gia đình ẹ chồng tái hôn, nhưng lại là một gia đình sắp phá sản. Cuối cùng, cô đi ngao du khắp nơi, tiêu ngạo giang hồ, làm nữ hiệp cướp của người giàu chia cho người nghèo, được người đời ca tụng.

Kịch bản hoàn mỹ đầy sáng tạo như vậy, nào ngờ chưa gì đã bị gãy gánh giữa đường. Nghĩ lại buổi diễn xuất ngày hôm đó, tôi âm thầm tiếc nuối: Ta không cam tâm!

Que kem: “Sao không cam tâm, rốt cục là tại ai?”

Tôi: “Hừ, tại anh chứ tại ai?”

Chúng tôi đổ lỗi cho nhau như vậy, là vì ngày hôm đó, ngay lúc tôi đang đóng phân đoạn mẹ chồng độc ác chửi mắng con dâu yếu đuối.

Thành: “Giời ơi! Oan cho con lắm mẹ ơi!”

Tôi cười ha hả trong lòng đẩy Que kem xuống đất, nào ngờ Que kem đụng đầu vô bàn học một cái rồ đau. Tôi hơi cao hứng mà, đáng lẽ ra không có đoạn mắng nhiếc thậm tệ như vậy trong kịch bản. Hừm, nhưng mà, tôi chỉ muốn mượn việc công báo thù một tí cũng không được sao? Từ nhỏ tới lớn, đây là lần đầu tiên tôi được mắng người sáng khoái như vậy chứ bộ.

Đột nhiên, diễn viên phản đạo diễn, chó nhà cắn chủ, Que kem bị đẩy một cái đau điếng, liếc nhìn tôi thật lâu, kể đó cười lạnh, bắt ngờ ôm lấy chân tôi:

“Mẹ ơi xin mẹ đừng đuổi con, xin mẹ đừng đuổi con!”

“Chàng ơi xin chàng đừng đuổi thiếp, thiếp không còn nơi nào để về!” – Thành quay qua ôm chân thẳng Quang.

“Mẹ ơi xin mẹ đừng đuổi con!” – Tiếp tục quay qua ôm chân tôi, cả lớp cười rầm rộ.

“Bỏ ra, mau bỏ ra, được rồi, không đuổi thì không đuổi, con mau bỏ mẹ ra!!!”

Thế là, vở kịch hoàn mỹ của tôi bỗng chốc phá sản.

Thành tiếp tục được nước làm tới, đứng dậy ôm chầm thẳng Quang khóc lóc: “Chàng ơi chàng ơi, mẹ không đuổi thiếp đi nữa rồi!!!”

Tất nhiên, từ bi kịch thành hài kịch, tổ tôi bị cô phán: Các em đã lạc đề, dù cho các em đã vô cùng sáng tạo.

Tối hôm đó, tôi nằm mơ, mơ thấy Que kem và thẳng Quang ôm nhau, mơ thấy tụi nó yêu nhau say đắm.

Qua ngày hôm sau, có một con nhỏ nhìn hai thẳng kể bên cười ngất ngây. Cứ nhìn tụi nó rồi lại cười, tụi nó bèn nhìn tôi đầy thắc mắc, kể đó phán:

“Phản ứng quá chậm, hôm qua không cười, hôm nay lại cười!” – Thành nói xong, vờ như không quan tâm, quay mặt đi chỗ khác.

“Đừng cười nữa, bạn quá đáng lắm rồi nha Thảo!” – thẳng Quang cũng không chịu nổi.

Ừm, thẳng Quang mạnh mẽ, khí thế xã hội đen như vậy, Que kem của tôi gầy gò ốm yếu, mặt hoa da phấn, tất nhiên là vai vợ rồi, ha ha ha.

Cuối tháng tư, lúc phượng nở, chúng tôi tiếp tục âu sầu.

Nghe được trường Chuyên mở khóa dạy luyện thi, chúng tôi hí hửng ghi danh. Tôi lôi kéo cả con Thắm, phân tích với nó nào là tương lai sáng lạn này nọ, ép buộc con nhỏ đi đóng tiền, rồi đi học chung với tôi.

Thế là, đi học luyện thi trường Chuyên có cả đám tinh anh của trường tôi, từ Thu, Loan, Nam Sơn cho tới Thành, tôi và con Thắm. Duy thì thôi khỏi phải nói, bạn ấy đã có thầy cô kèm riêng luyện thi Chuyên từ hai năm trước rồi.

Năm đó, bạn được nhiều sự lựa chọn, thi trường Chuyên tháng sáu, sau đó thi trường điểm tháng bảy, nếu rớt cả hai thì số phận mới lạc loài vô trường loại hai. Ngoài ra, nếu thi Chuyên, bạn được phép thi tới hai môn. Cho nên, tôi bèn hí hửng đăng ký Toán với Văn.

Tại sao tôi lại đăng ký thi hai cái môn trật rơ như vậy? Cái gì cũng có nguyên nhân của nó à nha.

Muốn biết nguyên nhân, mời bạn đến với lớp học luyện thi Chuyên, nơi tôi gặp được một mục tiêu sẵn lòng trai đẹp mới, chỉ tiếc là tôi cả thềm chóng chán, chỉ rảnh theo đuổi có một thời gian.

Chàng ấy tên là Hoàng Kim Thái, nghe tên là biết người đẹp rồi.

Que kem: “Hừ, tên y như con gái”

Tôi: “Vô duyên, tên người ta đẹp như vậy mà anh lại chê. Tên anh có gì đẹp đâu, Trần Văn Thành. He he, bên Trung Quốc đời Đường có một cô công chúa tên là Văn Thành đó nha!” – Nói xong, tôi xấn tới bên cạnh ông xã nhà mình, giả vờ làm đạo tặc hái hoa, sờ sờ vuốt vuốt gương mặt càng ngày càng trắng của Que kem: “Công chúa, nàng theo ta đi!”.

Trở lại năm đó, ngày đầu tiên vào lớp luyện thi, hình như là lớp Toán nâng cao, có một thằng con trai chẳng không cần chỉnh liên tục gơ tay lên giải bài.

“Thái, em giải đúng rồi!” – Cô sung sướng, mừng rỡ như bắt được vàng.

“Cô ơi, em giải cách hai nha cô”

“Ừm, em giải để mọi người cùng xem đi”

Ánh mắt bà cô nhìn Hoàng Kim Thái, giọng nói ngọt hơn đường của cô, làm tôi tưởng tượng đến một cảnh tượng: Hoàng Kim Thái đến bên cô giáo, dịu dàng lên tiếng: “Cô cô!”

“Thái Nhi! Dương Thái!”

Tôi rùng mình, chàng trai dễ thương như vậy, nhìn thôi là tim bạn sắp rụng rồi, sao có thể sa vào câu chuyện tình bi thảm kinh điển như vậy cơ chứ, tóc bạc trắng mới được bên nhau, mười sáu năm chờ đợi. Hừ, tôi, Thu Thảo, nhất định phải cải biên!

(Thành: “Em bệnh thật rồi, tôi ngày đòi cải biên”

Thấm gật gật

Tôi: “Hai người mau xê nhau ra!!!”)

Với tinh thần chính nghĩa như vậy, tôi bắt đầu bước đầu tiên mà mình đã có kinh nghiệm từ thời của Duy bất thành: làm quen. Tính ra, nhờ Duy, kinh nghiệm tình trường của tôi đã tăng lên được một bậc, thật sự là đáng mừng mà.

Sau khi làm quen với Thái, tất nhiên, theo kinh nghiệm, tôi cứ lòi cái gì dính tới Toán ra mà nói, thế là bạn Thái sa lưới.

Đau lòng là, bạn Thái cứ nói liên miên, nói huyền thuyên, cả một cơ hội cũng không cho tôi nói, không tạo được miếng không khí lãng mạn nào, hoặc chừa chỗ cho tôi thổ lộ chân tình.

Cuồng nhiệt tới mức, khi bàn về thầy cô nào dạy Toán hay, bạn Thái nhanh chóng chuyển qua: Thầy cô nào dạy Lý hay, ai dạy Văn hay, ai là người luyện thi Văn giỏi nhất!

Cuối cùng, tôi vì ngậy đại, đỡ dẫn sau một buổi nói chuyện, đã gật đầu cái rụp, cùng bạn Thái tới học tại lớp Văn nâng cao, cái lớp mà người cô giáo đáng kính bạn ấy hợp rơ, bạn ấy nói chuyện ăn ý, đang truyền thụ kiến thức cho thế hệ tương lai.

“Thảo, em làm Văn hay lắm!”

“Thảo, em không thi Chuyên Văn thì thật là đáng tiếc!”

“Thảo, em đăng ký thi Chuyên Văn chưa? Cô rất ủng hộ em!”

Thế là, hu hu, tôi, một người dễ bị người ta làm ầm lòng, đành run run lén lút giấu giếm bạn bè mà thi Chuyên Văn, bên cạnh sở trường Chuyên Toán.

Từ yêu thành hận, còn tôi, từ yêu thành sợ, tôi đành né né Kim Thái, thấy nó thì cố gắng làm lơ.

Thế nhưng, ông trời trêu ngươi, tôi cứ bị Thái bám theo để tám như đĩa xôi. Giờ ra chơi, giờ học, nào ngờ ngay cả giờ về, tôi cũng bị bám theo.

Cũng may là tình cờ, trong lần đeo bám sau giờ học đầu tiên, Thành đang đợi tôi với con Thấm ra về, thấy tôi tám bên cạnh Kim Thái, nó anh dũng chạy tới giải vây cho tôi. Lúc đó, từ sau lưng Thành, tôi thấy mờ mờ hai đôi cánh thiên sứ xòe ra, bảo hộ, che chở tôi. Tôi đúng là không nhìn lầm nó mà, nó tốt với tôi quá đi, tôi cảm động chết mất thôi, hu hu hu.

Kể từ đó, Thái không kiếm tôi để nói chuyện nữa, nhưng lại kiếm Que kem, ngoài ra còn thân với một đứa con gái nào đó nữa trong lớp, tại Que kem có học chung với tôi môn nào đâu, nó bên Tiếng Anh mà, chỉ được Hoàng Kim Thái ân sủng ngoài giờ thôi. Tôi hơi tức tối, dù sao cái gì chiếm không được, bị người khác chiếm mất, mình tất nhiên là thấy tức rồi.

Thế là, tôi bèn tính kế tìm cách lôi kéo Que kem sang lớp Toán của tôi, tất nhiên là, Que kem coi như cũng là người nhà của tôi, phe của tôi, dùng nó đi câu Kim Thái, chí ít, tôi được ngồi gần, mãi mãi nhìn Kim Thái. Tụi nó mà trở thành một cặp luôn thì chẳng phải là tôi được nhìn mỹ nam thường xuyên sao, ha ha ha. À mà Que kem với Kim Thái, ai cũng nhìn có vẻ yếu đuối cả, vậy thì ai là chồng, ai là vợ nhỉ?

(Một bạn hủ nữ chạy tới chỉnh: “Hự, sai rồi sai rồi, phải là: Ai là công, ai là thụ nhỉ?”)

Tôi: “Chị hồi đó chưa đọc truyện mà cứng”)

Đang suy nghĩ vấn đề, chưa kịp rủ rê, Que kem đã lén lút chui vào học ké, thỉnh thoảng xuất hiện kế bên tôi, trong lớp Toán.

“Sao bạn lại vô đây?” – Tôi mừng rỡ.

“Canh chừng bạn vượt tường”

“Cái gì? Tường của trường này cao ngất, tui sao vượt được mà vượt?”

“Ngu ngốc!”

Thế là, nhờ có Thành, tôi được ngắm mỹ nam mãi mãi.

Thế là, sau kỳ thi năm đó, Thành với Kim Thái thân nhau luôn, buồn là tụi nó không thành một cặp, hút hút. Mà tụi nó có thành một cặp hay không thì tôi cũng không biết, vì Kim Thái sau này học Chuyên, hai đứa nó chỉ tám qua Yahoo, và rồi từ từ tôi biến mất khỏi cuộc đời Kim Thái. Chẳng biết Que kem đã làm sao, mà ngay cả một lần gặp nhau giữa tôi và Kim Thái, cũng không hề có. Đúng là đau lòng mà.

Nói đến đây, chắc mọi người cũng đoán được là, tôi đã không học trường Chuyên.

Ngày biết kết quả thi Chuyên, cả trường tôi, tụi thi Chuyên, sững sờ nhìn tên tôi được in trên bảng vàng, bên mé Vắn, bởi lẽ, tôi đậu Vắn, còn là hạng ba từ trên đếm xuống, chứ không phải từ dưới đếm lên.

Ông trời thực sự biết cách trêu đùa con người mà. Môn Toán mà tôi kỳ vọng, ắp ử, lại không đậu. Ngược lại, cái môn thi đại, thi cho có, thì lại oanh liệt vượt vũ môn. Tụi bên tự nhiên thì nhìn tôi khinh thường, tụi bên xã hội thì nhìn tôi ganh tị. Lúc đó, tôi đau lòng nằm lì trong nhà, cắn gối cắn chăn, mắt sưng một cục. Tôi lại trở thành trò cười nữa rồi.

Tại sao không cho tôi rớt luôn cho rồi, kiểu này thì, tôi biết chọn thế nào đây?

Con Thấm rớt Chuyên, học trường điểm là chắc chắn. Que kem đậu Chuyên Anh, học Chuyên là chắc chắn. Còn tôi, tôi biết lựa sao bây giờ?

Một ngày nọ, Que kem tới thăm hỏi đôi mắt cú vọ của tôi.

“Rốt cục bạn chọn học trường nào?”

“Tui không biết! Hu hu hu!”

“Bây giờ không phải là lúc bạn nói không biết! Bạn thích cái gì thì nên chọn cái đó, hiểu không?”

“Nhưng tui không biết chọn sao? Chọn trường Chuyên thì mất Thấm, chọn trường kia thì mất bạn, hu hu hu!”

Que kem thở dài.

“Vẫn với Toán, bạn thích môn nào hơn?” – Que kem hỏi tôi, lựa chọn yes no đây mà.

“Toán!”

“Tui và Thắm, ai quan trọng hơn?” – Que kem lại mở miệng.

Tôi im lặng.

“Nói thật đi Thảo, bằng không chọn một!” – Que kem tiếp tục bắt ép tôi.

“Thắm!”

Nghe xong, Thành im lặng, dường như nó đang nhịn thở một hơi dài.

Sau khi thở ra, nó quay qua nhìn tôi: “Vậy thì bỏ Chuyên đi!”

Trước khi rời khỏi phòng tôi, nó còn nói vọng thêm một câu: “Tui nói bạn chọn ai vậy thôi, chứ bạn thích học gì mới là quan trọng, dù là bạn thích tui hơn Thắm, thì bạn đã không thích Văn, vẫn không nên học Chuyên, hiểu chưa? Dù ang tiếng học Chuyên có oai cỡ nào đi chăng nữa. Hiểu không?”

Tôi thầm gật đầu cái rụp.

Thế là, mùa hè năm đó, tôi chuẩn bị vào trường điểm cùng con Thắm, lại cùng lớp với nó luôn. Những người khác, cũng có số phận cho riêng mình. Thu không học chung trường điểm với tui, mà là trường điểm ở huyện, tại tui tôi học trường điểm bên thị xã mà. Loan học chung trường với tôi và con Thắm, Nam Sơn lên thành phố học, Duy thì học chuyên rồi, từ nay đành đoạn tình. Chỉ riêng một người khiến tôi bất ngờ nhất: ông xã nhà tôi chứ ai.

Ngày nhập học, tôi rất bất ngờ. Que kem, không ngờ nó cũng thích chơi trội, cũng bỏ Chuyên vô trường điểm, cũng trúng phốc học cùng lớp với tôi. Ngày đó, nhìn Que kem, mắt tôi cứ nhòe dần. Vậy mà Que kem còn nhìn tôi cười cười, ngu ngơ, giả vờ vô tội. Đồ đáng ghét, hại tôi đau lòng cả mùa hè, cứ tưởng mất đi cây kem gây gò này rồi. Nào ngờ... Đang lúc bức bối, tôi mặc kệ tất cả, quay qua đập vô đầu Que kem một cái. Cho đáng đời, dám hại chị đau lòng nha cưng.

Những năm cấp ba, những năm của chúng tôi, lại bắt đầu. Chúng tôi, lại dần dần gần nhau, có lẽ đến mức chẳng thể xa nhau.

Một ngày đẹp trời sau vụ Chán kem thêm kẹo, ăn vụng kẹo bắt thành.

Que kem: “Anh hỏi em, rốt cục anh là nhất hay con Thắm bạn em là nhất?” – Que kem đang xoay người, giam tôi ở một góc giường, ra vẻ nghiêm trọng. Hụ hụ, địa điểm tất nhiên là... trên giường rồi.

Tôi: “Em đã nói rồi, anh với nó ngang hàng mà, ha ha ha, anh ... anh... không phải ngày mai... đi làm sớm sao? Ngủ đi anh, anh trở lại chỗ cũ đi.” – Tôi đẩy đẩy que kem một chút, sau lại vỗ vỗ tay anh, không được lại chuyển sang xoa xoa. Ôi thôi, tình huống nguy hiểm chực chờ đây mà, tôi sắp sửa rớt một đồng mớ hôi rồi đây.

Que kem: “Sao lại ngang hàng? Anh vẫn biết có chuyện anh làm được, nhưng con Thắm bạn em... không làm được.” – Que kem nhìn tôi, ánh mắt sao mà mờ ám quá.

Tôi: “Chuyện... chuyện gì chứ?” – Cầu trời đừng đúng với những gì tôi đang không cần tồn miếng nơ ron nào cũng nghĩ ra nha.

Que kem: “Anh có thể... make baby, baby-making với em, con Thắm... có thể sao?” – Rằm một cái, kỳ vọng sụp đổ. Thôi rồi, là phúc không phải họa, là họa không thể tránh khỏi mà. Được, phải dừng cảm đối mặt.

Né hơi thở mờ mờ ám ám của que kem, tôi vùng lên: “Chuyện đó không tính, mình chưa có con mà anh, không tính không tính.” – Tôi lắc đầu liên tục, ôi thôi, có ai cứu tôi với, hu hu hu.

Que kem: “Được, vậy nếu như em kiên trì không chịu nói anh là nhất trong lòng em, anh đành phải... giam em, cho tới khi nào có baby thì thôi. Mau nói anh là nhất, không thì...” – Que kem cười nham nhở, bắt đầu tiến hành các bước mà ai cũng biết là bước gì rồi đây.

Bị que kem xài độc chiêu, tôi đành đau lòng rơi lệ mà liên tục ráng chiều ý que kem, làm trái lòng mình: “Được rồi, anh là nhất, anh là nhất trong lòng em. Ông xã, anh đừng giam em tới khi có baby, từ lúc make baby tới lúc có baby chắc ít nhất chín tháng mười ngày, chưa kể có khi make baby hụt thì phải bù thêm thời gian. Em không muốn, em không muốn bị giam trong phòng suốt một năm đâu, hu hu hu”. Sau khi khóc lóc, tôi gơ tay lên ra vẻ thề thốt: “Em khẳng định, anh là nhất, anh là nhất, là ánh dương soi sáng cuộc đời đau khổ của em, là ngọn đèn đã soi đường cho em từ hồi đi học cho tới bây giờ, hút hút hút”.

Nghe tôi nói xong, que kem thỏa mãn xoa xoa đầu tôi: “Vây mới ngoan”.

Sau khi nghe que kem nói xong câu đó, tôi mới giật mình. Có cảm giác hình như chúng tôi đang đóng cảnh ông chú dụ dỗ cô bé mười sáu vị thành niên vậy. Ôi thôi, Que kem, cậu bé trong sáng của tôi đã biến chất từ lúc nào thế này? Đau lòng quá đi!

Ngày hôm sau, tại nhà con Thấm.

“Cái gì? Que kem, nó thật quá đáng, hừ, tui ghét nhất cái loại đàn ông dùng biện pháp đó mà uy hiếp phụ nữ, nó đang bạo hành gia đình, bà có hiểu không? Bạo hành đó! Thảo, bà phải vùng lên!” – Con Thấm kích động tột độ sau khi nghe tôi khóc lóc nỉ non với nó.

“Vùng lên thế nào?” – Tôi u sầu nhìn nó.

“Bà phải nói với nó rằng, em có thể tìm người đàn ông khác make baby, không nhất thiết là chỉ mình anh làm được, anh tuyệt đối không phải là nhất!”

“Vậy bà có biết nếu tui nói câu đó, hậu quả là gì không?”

“Hậu quả là gì?”

“Là bạn bà sẽ sống không bằng chết, trở thành cỗ máy make baby!!!”

Rosie: Chương này bạn mình thấy không hay bằng các chương khác, chắc tại mình ham hồ viết quá nhanh, nên sau chương này chắc mình lại lặn một thời gian đây.

17. Chương 17: Những Điều Mới Mẻ

Năm lớp mười, trường mới, mọi thứ với tôi thật là bỡ ngỡ.

Ví dụ như, dùng một cái, tôi phát hiện lớp tôi đang học là lớp chọn.

“Hồi thi xong bà không nhìn bảng điểm sao? Bà có thấy có cái lớp nào bình thường mà toàn quy tụ những đứa ưu tú điểm cao không?” – Con Thấm bắt đầu ra vẻ hiểu biết.

“Bà mà cũng gọi là ưu tú sao?” – Tôi khinh thường nhìn nó.

“Hừ, bà được lắm, dám sỉ nhục bạn bà như vậy!” – Nó dùng dùng ngoảnh mặt không thèm nhìn tôi. Hờ, vậy mà cũng giận, nó mới thay đổi tâm sinh lý tuổi dậy thì, hay là hội chứng tiền mãn kinh đây?

Nói tới thay đổi tâm sinh lý, càng ngày tôi càng thấy, Que kem có cái gì đó đang thay đổi.

Ngày xưa cao hơn tôi một cái đầu, bây giờ cao hơn tôi gần một chắm rưỡi cái đầu. Tội nghiệp, con trai dậy thì muộn mà, giờ mới chịu cao lên.

Nhưng mà, nó cao lên rồi, làm sao tôi đánh vào đầu nó nữa đây? Chẳng lẽ phải bắt ghế lên à? Mất tiêu một quyền lợi miễn phí nữa rồi.

Lên lớp mười, hiển nhiên là con gái thì phải mặc áo dài.

Lần đầu tiên mặc áo dài, cảm xúc thật là khó tả, nhất là cái đoạn nhìn ngắm mình trong gương, phát hiện ra mình ra dáng con gái từ lúc nào.

Kia kìa, vòng eo mơ ước mà hồi bé mình từng thấy mấy cô người mẫu ẹo qua ẹo lại trên ti vi, giờ cũng xuất hiện trên người mình.

Ôi chào, mình cũng có đường cong rồi, thật là xúc động, cuối cùng sau bao năm ngóng đợi ta cũng được nhìn thấy mi rồi.

Eo mình thon thon, dáng mình xinh xinh, ngực mình...

(“Dừng lại! Em đừng tả nữa!” – Que kem kháng nghị.)

“Ồ, anh dám cản con đường làm hot girl của em sao? Xê ra, anh tốt nhất đừng cản em, em đang trên con đường nghệ thuật vinh quang, bắt chước bạn hot girl A, hi sinh thân mình vì nghệ thuật.”)

Sau khi tự khen mình xong, năm phút ọ tới ọ lui trước gương của tôi bắt đầu. Tới khi thỏa mãn, tôi quay người lại, phát hiện Que kem đang nhìn mình trân trân, khóe môi nó giật giật, không biết đang cười hay đang sợ hãi. Số là thường ngày mỗi khi tới trường, tôi đều đi chung với Thắm và Que kem. Thôi chết rồi, tôi bắt đầu cười trừ chữa ngượng, ôi thôi, thể diện của tôi.

“Ha ha ha!”

Chó con chết tiệt, Mỹ Mỹ chết tiệt, sao mày lại thân với Que kem rồi, sao mày không lên tiếng báo động giúp tao.

Hừ, lần sau nhất định phải kéo gương từ nhà trên vô phòng ngủ, phải huấn luyện Mỹ Mỹ nhà mình gặp Que kem là phải gâu gâu, nhất định phải tìm cách gây thù chia rẽ tình cảm giữa hai người chó bọn họ.

Nhắc tới Mỹ Mỹ, tôi chợt nhớ đến một giảng viên đại học của tôi, cũng tên là Mỹ, Nguyễn Văn Mỹ, nhóm tôi gọi thầy là Mỹ Mỹ.

Mỗi lần nhìn thấy thầy, tôi lại nhớ đến Mỹ Mỹ của tôi. Vì thế cho nên, mỗi lần gặp thầy, tôi lại nhìn thầy tha thiết.

“Sao em nhìn thầy dữ vậy Thảo?” – Thầy bắt đầu thắc mắc.

“Thầy rất giống Mỹ Mỹ”

“Mỹ Mỹ là ai? Trùng tên với thầy hả?”

“Mỹ Mỹ là con, à là con gái nuôi của em. Em rất nhớ nó.” – Tôi sụt sùi, thầy cảm động.

Số là khi tôi lên đại học, Mỹ Mỹ của tôi đã không còn.

Kể từ đó, thầy Mỹ và tôi vô cùng thân thiết, thầy trở thành giảng viên ruột của tôi, tôi trở thành sinh viên sùng bái mọi tiết giảng của thầy.

“Thì ra em thích thầy Mỹ vì con chó năm đó tên là Mỹ Mỹ sao?” – Que kem ngạc nhiên.

Tôi: “Anh thân với Mỹ Mỹ nhà em như vậy mà anh không biết tên của nó sao? Hu hu, Mỹ Mỹ của chị à, em thật đáng thương mà, còn gì đau khổ bằng người em yêu ngay cả tên của em cũng không thêm biết.”

Trở lại chủ đề ngày hôm đó, khi cùng con Thắm với Que kem đi tới trường, thấy con Thắm mặc áo dài, tôi lại xúc động lần hai.

“Hu hu bà, bà mặc áo dài kìa, hu hu, bà lớn rồi, lớn thật rồi!”

“...”

“Tui sắp phải gả bà rồi sao? Hu hu hu, qua hai năm sau chúng ta mười bảy cộng là phải gả đi rồi!”

Mặc dù tự sướng với nhau như vậy, nhưng khi nhìn thấy dáng nó đi đi lại lại trong tà áo dài phất phơ, tôi mới phát hiện con đường được uống rượu mừng của mình chắc rất gian nan, vì nó hiện tại, là con quạ trong lớp áo con công, là con chim sẻ trong lột phượng hoàng, dù có mặc cái áo con công, người ta vẫn nhận ra nó là con gì.

Vì bám lấy nhau không buông trong buổi xếp lớp đầu tiên, tôi với con Thắm tất nhiên ngồi cạnh nhau trong cái bàn hai người. Kỳ này là bàn ba, không ngồi bàn chót nữa.

Vì để Que kem không rơi vào vòng tay kẻ lạ, tôi với con Thắm tất nhiên lôi kéo Que kem ngồi ở bàn bên dưới bàn của tôi. Ha ha, đồ của mình thì phải giữ kỹ mới được.

Ngồi cùng bàn với Que kem là một thằng con trai cũng khá cao ráo và đẹp trai, mỗi tội nổi mụn.

Điểm đặc biệt của bạn trai có cái tên gợi nhớ người xưa này là, khi bạn ấy nói chuyện, đi đứng, mọi đứa con gái trong lớp không còn một chút hy vọng gì nữa hết.

Chàng tên là: Phan Kim Quý.

Cái tên gợi nhớ tới ba người, một là Phan Kim Liên oai danh khắp hai nước, hai là Kim Thái mỹ nam trong lòng tôi, ba là thần Kim Quy ngày xưa.

Thật đáng buồn là, dù khá mê mẩn cái vẻ cao ráo và đẹp trai của bạn ấy, tôi vẫn không thể nào có bản lĩnh bề cong thành thẳng được, đành ráng bắt chước chuyện xưa với Kim Thái, lòng dặn lòng: Nam nhan họa thủy, chỉ được nhìn, không được đụng.

Lửa gần rơm lâu ngày cũng bén, tôi càng ngày càng thân với Quý, đặc biệt trong lĩnh vực nói chuyện và ăn uống. Mọi cái món nào nổi tiếng khắp thị xã, Quý đều dẫn tôi tới ăn ít nhất một lần. Những lần như vậy, có khi có Que kem và Thắm, có khi chỉ có hai chúng tôi.

Cũng may, là người có tỷ lệ thẳng vô cùng thấp như bạn Rùa này, tôi đi đâu cũng không lo bị người đời đồn thổi, tại nhìn nó thôi là người ta cũng có chuyện để bàn rồi. Đi bên cạnh Quý, tôi như đi bên cạnh một nam ca sĩ nào đó, đặc biệt khác người, hào quang của nó chói lọi, lấn át hết phong thái trời sinh của tôi.

Nhưng thôi kệ, được ăn ngon, được tám hết đủ thứ trên trời dưới đất, bị át hết không còn một chút gì thì cũng đáng mà. Vả lại, mỗi khi đi chung với Quý, tôi được thêm một cái lợi, đó là rèn luyện định lực, chống chọi lại nam sắc. Thế là mỗi lần nhìn Quý – Rùa cong của tôi, sau đó từ từ là mỗi lần nhìn những thằng con trai mặt hoa da phấn khác, tôi đều tự nhủ thầm:

“Nhìn đi nhìn đi, đẹp trai chưa hẳn là con trai.”

“Da trắng hơn con gái như vậy, tỷ lệ cong là vô cùng lớn.”

“Ta phải kiên định ta phải kiên định!”

Chính từ sự kiên định này, mà về sau này, tôi vô cùng dị ứng với rất nhiều hình ảnh mỹ nam.

“Bà ơi nam diễn viên Hàn Quốc X sang Việt Nam kìa, đi coi đi bà, ảnh đẹp trai lắm đó!” – Con Thắm rủ rê.

Tôi nhìn sang: “Hừ, trắng như vậy, còn lấy tay vuốt tóc nữa, nhất định là gay. Không đi!”

“Bà ơi, nam ca sĩ Y này, đẹp trai không?”

Tôi khinh bỉ nhìn nó: “Nhìn giống gay thế này mà bà cho là đẹp sao? Tui linh cảm, anh này nhất định là gay.”

Ngày anh ca sĩ Y cưới vợ, con Thắm ùng ùng chỉnh tôi: “Bà nhìn đi, anh Y của tui không phải là gay!!!”

Tôi phản pháo: “Lấy vợ chưa chắc không phải là gay, nhiều khi anh ta dùng vợ ra để che giấu việc mình là gay đó, bà biết không hả?”

Con Thắm không còn gì để nói.

Năm lớp mười là cái năm cực kỳ khó nuốt. Học Lý muốn điên đầu, học Toán cũng khá khó. Thêm nữa là vụ muốn bằng chị bằng anh, tìm cho bằng được một chỗ học thêm.

“Bà không lo kiếm chỗ học thêm ở nhà cô Lý dạy mình là bị cô đi đó” – Quý thân ái chỉ dạy tôi khôn khéo, móc nối đường dây tìm chỗ học.

Kết quả là, một đứa nhát gan như tôi, rốt cục đã bị hù chết.

Một môn tôi nhất định phải học hai người, một là thầy cô dạy môn đó của mình, để tránh bị đi, hai là thầy cô nào đó bên ngoài mà mình ưng ý. Kết quả là, tôi gánh trên mình tới tám chỗ học thêm.

Nhìn đi nhìn đi, ngay cả Que kem, người tiếc tiền, mất tiền như đứt từng khúc ruột, vậy mà cũng cắn răng đóng tiền học thêm tới ba môn, huổng chi là tôi.

“Bạn bỏ bớt vài môn đi Thảo, từ nhà mình đạp xe qua đây học tới ba mươi phút là đã cực rồi, bạn học cho cố như vậy, muốn chết sao?” – Que kem tự dừng rảnh rồi không có việc gì làm, gõ gõ vai tôi, nhướn người lên tám chuyện.

“Nhưng mà tui không biết bỏ cua nào”

“Bỏ thầy A đi”

“Nhưng thầy dạy mình mà, không học bị đi đó”

“Vậy bỏ cô B đi”

“Nhưng cô B dạy hay”

“Vậy bỏ môn tiếng Anh đi, tui dạy kèm cho bạn.”

“Không được, tiếng Anh là vô cùng quan trọng, không bỏ được!”

“Bạn học như vậy, tới chín giờ mới về tới nhà, bạn không sợ đường xá nguy hiểm nhưng tui sợ!”

“Cái gì? Tui không sợ mà bạn sợ là sao?”

“...”

“Nếu vậy, ha ha, bạn học chung với tui luôn đi cho vui, mình đi về chung cho đỡ sợ.” – Tôi chớp chớp mắt nhìn Que kem.

Que kem thất bại đành ngồi lại vị trí cũ.

Từ đó, bị tôi rủ rê, Que kem đều về chung với tôi lúc chín giờ, nhưng Que kem lại không học thêm nhiều như tôi, bởi vì nó tìm được một công việc ưng ý mới: bán hàng chợ đêm.

Một lần, vì để thể hiện tinh thần bạn bè, tôi tới giúp Que kem bán hàng, tất nhiên, đó là một ngày chủ nhật, khi tôi không có lịch học thêm nào.

Ngày hôm đó, nhìn nó cặm cụi bán hàng, đêm tối se lạnh mà mồ hôi nhễ nhại, tôi mới phát hiện, hóa ra mình là đứa hạnh phúc hơn người khác gấp nhiều lần.

Hạnh phúc nhất là cái đoạn nó bán xong, mình chỉ việc ngồi đó đếm tiền, dù tiền không phải là của mình. Nhìn thấy mớ tiền kha khá đó, tôi thầm tính toán, hèn gì nó nhào đầu vô bán hàng như bán mạng, mùi tiền thật quá hấp dẫn mà, polime cầm vào tay quả là rất mát.

“Que kem, bạn chia tui một chút đi. Năm năm đi, nãy giờ tui ngồi đồng cam cộng khổ với bạn, cực nhọc từ nãy giờ luôn đó.”

Que kem liếc nhìn tôi đầy khinh thường: “Nãy giờ bạn ngồi chơi thôi mà, có lên tiếng bán được miếng nào đâu.”

“Nhưng không phải nhờ tui ngồi đây ủng hộ thầm lặng, bạn mới có tinh thần buôn bán hay sao? Đi mà, không chia năm năm, chia sáu bốn cũng được”

Nó lại liếc tôi.

“Bấy ba!” – Tôi lại cò kè.

“...”

“Được rồi, chín một!”

“...”

“Chứ bạn không cho tui miếng nào sao? Hu hu hu!” – Tôi bắt đầu khóc lóc.

“Được rồi! Đừng khóc nữa!” – Nó rốt cục không chịu được nữa, đành phải thỏa hiệp.

“Bạn thích năm năm sao? Có nhớ cái vụ Hậu đậu không?” – Nói xong, nó tiến gần tới bên tôi, kề đầu nó sát đầu tôi.

“Làm bạn gái mình đi, không chỉ năm năm, mình cho bạn hết số tiền hôm nay luôn.”

Nghe nó nói xong câu này, bộp một cái, tôi lấy tay tát nó.

Hừ, lại dám lòi chuyện cũ ra xỏ xiên tôi. Chì đây đáng giá nghìn vàng, không đại hạ giá nữa đâu cưng.

Kể từ cái hôm đếm tiền đó, ước mơ của tôi tăng lên một cái, vì tôi bỗng phát hiện ra mình khá là thích tiền. Ngoài những ước mơ cao cả ra, tôi còn ước mơ thêm một ước mơ nhỏ nhoi nữa: Nếu mà mình không có gì, vậy lấy đại gia cũng không tệ. Tất nhiên là tuy lấy đại gia nhưng mình phải là vợ cả, nắm quyền thừa kế trong tay.

Đương nhiên là sau này, tôi mới biết được, hóa ra mình thích tiền, không phải là đơn giản thích tiền, mà là thích tiền từ tay Que kem đưa cho tôi, thích thứ tiền mà Que kem kiếm được.

Khi phát hiện ra sự thật đau lòng này, tôi chỉ biết thầm ai oán. Kiểu này nếu hôn nhân giữa tôi và Que kem tan vỡ, tôi biết sống thế nào đây, tôi nghiện tiền của Que kem mất rồi.

Thấm: “Không sao không sao, bà cứ ly hôn, mỗi tháng tới nhà mượn ví của nó một lần. Với lại nếu ly hôn với bà thì nó phải trợ cấp tổn thất tình cảm lẫn sức khỏe cho bà, bà sẽ được nhận tiền mỗi tháng của nó mà.”

Tôi: “Ừ nhỉ!”

Que kem: *lườm con Thấm* “Anh nhất định không đưa tiền trợ cấp cho em, không bao giờ! Nếu em muốn anh đưa hết tiền cho em, thì em tốt nhất yên vị bà kem cả đời cho anh!”

Tôi chạy lại, ôm chầm lấy Que kem: “Ông xã, nãy giờ em chỉ chờ có câu này, đâu, tiền đâu, anh đưa hết cho em đi! Em hứa tuyệt đối sẽ làm bà kem suốt đời, tiền còn thì em còn, tiền mất thì em mới chui đi mất!” – Tôi chớp mắt mê ly nhìn anh đờ ra vì mắc bẫy, không, đúng hơn là, mê ly nhìn ví tiền, thẻ tiền, chìa khóa tủ tiền của anh từ từ rơi vào lòng bàn tay tôi.

Người ta nói không sai mà, đối phó một người, độc ác nhất, chính là dùng cả đời để đối phó, từng bước cướp đoạt tất cả những thứ mà người đó có.

Năm lớp mười một, thấy cả lớp có vài cặp yêu nhau, lòng tôi nóng như lửa đốt. Tôi tự hỏi lòng mình, tại sao mấy cái tình huống trộm viết thư tình bỏ học bàn, yêu đương ngây thơ trong sáng không xuất hiện trên người tôi. Tại sao tôi nhìn quanh chẳng thấy một người nào đeo đuổi mình?

(Thấm: “Nếu một ngôi nhà tranh vách lá xập xệ mà lại có một chó sói giữ cửa 24/24 sẵn sàng cắn bà, bà có dám vô không?”)

Thôi kệ, sự nghiệp làm trọng, học thức làm trọng. Vì đại nghĩa diệt thân, tôi phải hy sinh tình cảm riêng tư, phấn đấu cho học tập.

Nhưng mà không được, nhìn vài cặp trong lớp lãng mạn như thế, tôi không kìm chế được, ánh mắt tỏa ra ánh sáng ngưỡng mộ, ganh tị, ánh mắt “Tôi muốn là cô ấy” cứ từ đôi mắt của tôi lan tỏa đi khắp nơi, kèm theo đó là ánh mắt quyến rũ, ánh mắt xẹt điện, ánh mắt long lanh. Thế mà vẫn cứ không câu được ánh mắt nào nhìn lại mới đau.

Cũng phải thôi, tôi quá xinh, quá dễ thương, quá nổi bật, lại học giỏi nữa, người ta không dám quen mấy người như tôi mà.

Thôi kệ, lấy học tập làm cố, ta không thêm quan tâm mấy trò yêu đương vớ vẩn kia. Trong lớp này, trong trường này không ai xứng với ta cả. Hừ, nhất định là vậy rồi.

Cái tâm tình mâu thuẫn đó càng ngày càng khiến tôi trở thành cô gái tính tình nóng nảy, trở thành một cô gái thay đổi tâm sinh lý tuổi dậy thì điển hình, mặc dù cái tuổi cần thay đổi hình như đã qua cũng khá lâu.

Ví dụ như khi nhìn thấy con Thấm đang rề rề lại hỏi bài Que kem: “Que kem, cái chỗ này điền từ gì, thì gì?”

“Bà mau xê ra, Que kem là một mình tui gọi thôi, bà không được gọi!!!” – Tôi lấy tay xách con Thấm đang kê sát Que kem trở về bàn mình.

Năm đó, phim Thơ ngây vô cùng hot, nóng tới độ có đứa con gái còn buộc tóc nghiêng sang một bên kiểu từng từng như bạn Tương Cầm.

Xem xong phim đó, tôi rút ra định lý, hóa ra con trai thông minh thích con gái ngu ngốc, con gái thông minh sẽ thích con trai khờ khạo. Chẳng phải Hermione cũng thích Ron chứ chẳng thích Harry là gì. Vậy tôi thuộc dạng nào? Thông minh, tôi chẳng còn nghĩ mình thông minh nữa, kể từ hồi thi gì rớt đó năm lớp chín, còn ngu ngốc, tôi cũng chẳng phải ngu ngốc. Như vậy, loại dở dở ương ương như tôi sẽ gặp phải cái người cũng dở dở ương ương sao?

Cũng may, Que kem chính là cái thứ dở dở ương ương mà tôi còn chịu đựng được.

Xem xong phim đó, nhất là cái cảnh hôn nhau lần đầu tiên giữa hai nhân vật chính, tôi bắt đầu mơ mộng, ước rằng mình cũng có được một người hôn mình như thế, cuồng nhiệt, ngọt ngào hôn môi mình. Cảnh tượng khi có ai đó mạnh mẽ cưỡng hôn tôi, sau đó yêu nhau luôn, thật là vừa gay cấn vừa lãng mạn, vô cùng hấp dẫn trong mắt tôi. Nếu có ai đó đối với tôi như thế, chắc tôi sẽ đổ nhào cái rụp.

Trực Thụ của em đâu, anh còn không mau tới kiss em đi!

Que kem: “Không phải năm lớp bảy anh từng cưỡng hôn em sao? Sao em không chịu đổ?”

“Cái đó mà cũng gọi là hôn sao? Anh nói vậy không thấy sỉ nhục em, sỉ nhục anh, sỉ nhục cả thế giới sao?”

“Nghĩa là sao?” – Que kem đờ ra.

“Nếu cái môi phớt môi chưa tới một giây đó được gọi là hôn thì nghĩa là sức hấp dẫn của em quá kém, khả năng của anh quá yếu, nghệ thuật hôn của cả thế giới biết bao nhiêu năm nay là đồ bỏ đi rồi.”

“À! Nghĩa là chúng ta phải cố gắng, vì để không hổ thẹn với bản thân, để không có lỗi với nghệ thuật của cả thế giới mà ngày đêm luyện tập kỹ thuật, em nói có phải không?” – Que kem bắt đầu nhìn tôi với ánh mắt sáng rõ, từ rử rẻ sang ép buộc tôi hy sinh vì nghệ thuật của nhân loại, mặc cho tôi vất vả chống cự, sau cùng thì đành giả vờ kháng nghị đánh đấm mấy cái rồi từ từ hưởng thụ.

Lớp mười một năm đó, trường tôi tổ chức cắm trại. Trường tôi vốn keo kiệt, cắm trại mà cũng đặt ra quy định vớ vẩn, đó là hai năm mới tổ chức cắm một lần. Điều này khiến tôi vô cùng phẫn nộ. Ba năm trời học tại đây, cắm trại lại rơi trúng ngay năm mười một, vậy chẳng phải nguyên một thế hệ khối mười một của tụi tôi chỉ hưởng thụ được có một lần cắm trại duy nhất thôi sao? Hu hu, quả là tôi đi đâu cũng gặp phải bất công mà.

Lần cắm trại duy nhất lần này, đã khiến tôi sáng mắt ra, hóa ra trên đời này cái gì cũng có thể.

Cắm trại trong rừng là lệ thường sách vở, trường tôi lại cắm trại trong sân trường.

Ngay khi tôi tò mò không biết sân trường không có đất thì làm sao mà cắm, tụi con trai lớp tôi chẳng hiểu làm sao đã dựng được một cái lều hình tam giác trên nền sân xi măng, khiến tôi trở mắt ra. Trời ơi tụi nó quả là super men trong lòng tôi mà! Phút chốc trong lòng tôi, toàn bộ tụi nó, lùn có, mặt mụn có, đen có, trắng có, gầy có, mập có, toàn bộ đều trở thành mỹ nam, ngay cả Rùa con của tôi cũng toát lên vẻ quyến rũ vô hạn.

Thế là, tôi và con Thấm nhanh chóng sà vào lều tranh lớp tôi dựng nên mà thụ hưởng thành quả. Lần đầu tiên cắm trại, cảm giác thật là sung sướng. Thế là tôi nhanh chóng nằm xuống lớp vải bạt, lăn qua lăn lại, nằm tới nằm lui, lòng âm thầm khẳng định: Lăn nhanh lên lăn thoải mái vào, giờ mà không lăn một lát tụi nó tràn vô bốn mươi đứa chạt hết cái lều là hết lăn, lại còn dơ nữa, mình phải mau mau hưởng trước mới được.

Ngày hôm đó, trường tôi ngoài cắm trại ra, còn tổ chức nấu nướng, bán món ăn.

Lớp tôi là lớp gì? Tất nhiên là lớp chọn học nhiều hành ít, học cao hiểu rộng, nắm vững nguyên tắc tiết kiệm chi phí, cho nên quyết tâm bán nước uống.

Sau khi cùng với Quý thân ái của tôi đi nếm thử cá viên chiên tầm thường bên tụi mười một bốn, món shu shi cuốn gì đó ăn là muốn ối của mấy anh chị mười hai ba, gỏi cuốn thiếu đủ thứ vị của lớp mười hai một, tôi với Quý nhận thấy rằng, món nước nha đam của lớp tôi là ngon nhất.

Lúc nấu nước nha đam, Rùa cong cẩn thận tỉ mỉ, như cô dâu nhỏ mới về nhà chồng.

Công thức là x cân nha đam nấu với x cân đường, thế là bạn Rùa cong cẩn thận tỉ mỉ bắt lớp tôi gọt vỏ nha đam, sau đó lại chẻ lớp tôi gọt không sạch, tự mình gọt lại. Khi đóng đường, nhất định phải dùng cân để đóng cho chính xác, khi khuấy nổi, nhất định phải khuấy cùng chiều kim đồng hồ, động tác phải khoan thai, nhẹ nhàng chậm rãi. Nhìn Rùa cong nấu nước nha đam, tôi có cảm giác nó như một bà phù thủy đang chậm rãi từng chút một cẩn thận khuấy nổi bên đồng lửa, bởi vì nếu cầu thả, công thức không đúng, thuốc độc mình nấu rất có nguy cơ trở thành thuốc bổ.

“Á, ngọt quá, thêm nước!” – Nghe giọng nói lạnh lạnh của Rùa, tôi vội vàng thêm nước.

“Chết rồi, nhạt quá, thêm đường!” – Tôi lật đật thêm đường.

“Á! Tại sao bạn không đóng đường trước khi thêm! Nước đâu!”

“Á! Không phải nước này, là nước tinh khiết kia!” – Tôi hoảng loạn nhận lại chai Coca.

“Á! Lỏng quá, nha đam đâu rồi!” – Quý lật đật kiểm nha đam.

Tất nhiên, nhờ sự tỉ mỉ của Quý, từ dự kiến một nồi ban đầu, hai nồi, rồi ba nồi nước từ từ xuất hiện. Lúc nấu xong, tôi xúc động tới mức khóc không ra nước mắt.

Là người phụ trách nấu và bán nước, Quý đưa ra mức giá năm ngàn một ly.

Một giờ sau, vì quá ế ẩm, Rùa cong quyết tâm tăng giá trị sản phẩm, từ nước nha đam bình thường tự động lột xác thành nước nha đam đường phèn, tám ngàn một ly.

Một giờ sau, chúng tôi trúng lớn.

Chiêu thức của chúng tôi chính là: Lôi kéo bạn thân ở lớp kế bên mua một ly, sau đó kêu bạn thân lôi kéo bạn thân tới mua một ly, sau đó lại kéo bạn thân của bạn thân của bạn thân tới ủng hộ một ly. Bạn nào không chịu, mặc kệ bạn ấy khóc lóc gào thét van xin thế nào, đều giam giữ trong lều ngay lập tức, kêu bạn khác tới chuộc thân. Túp lều mà lớp tôi xây dựng nhờ vậy mà tăng giá trị đột ngột, từ túp lều lẩn qua lẩn lại của tụi tôi đột nhiên trở thành Hắc Sơn Trại. Đây chính là tiền thân của bán hàng đa cấp kết hợp với xã hội đen trong tương lai đó nha. Rùa cong của tôi quả là tài năng vô hạn, thủ đoạn vô biên mà.

“Hu hu tui không mua!” – Một bạn nữ xinh đẹp A lên tiếng kháng nghị.

“Em gái, mua đi cưng, nước nha đam đẹp da mà!” – Tôi vuốt vuốt mặt bạn A.

“Không mua!” – Bạn A chống cự.

“Tụi bây đâu, mau bắt lại!” – Rùa cong lên tiếng.

“Á! Đừng mà Quý, nể tình hôm qua tui chỉ đề toán cho ông, ông tha cho tui đi.”

“Hừ, hôm qua cô toán đổi đề!”

“Còn nữa, nể tình hôm kia tui chỉ đề tiếng Anh cho ông đi, ông làm được mười điểm luôn mà!” – Bạn A giật giật áo Rùa.

“Trong kinh doanh là không có tình thân, tình nghĩa gì hết! Tụi bây chết đâu hết rồi, mau bắt người đẹp lại cho tao!”

Ngày hôm đó, tôi với Rùa cong vô cùng ăn ý với nhau, chúng tôi trở thành kẻ hát người hò, kẻ làm thủ lĩnh kẻ làm đàn em, trở thành anh hùng một cõi, khiến cho Que kem và con Thẩm cùng đồng bọn lớp tôi phải trở mặt ra.

Nếu không có sự việc năm lớp mười hai năm đó, có lẽ giờ này Rùa cong với tôi đã thân nhau lắm lắm. Hừ, nam nhan họa thủy, Que kem, em hận anh!

Một ngày nọ khi cả hai chưa dám ngủ. Ngay khi tôi nhắm mắt, Que kem lại trừng mắt nhìn tôi.

“Anh làm gì trừng mắt nhìn em hoài vậy. Anh còn không mau ngủ đi.” – Tôi khó chịu.

“Anh hỏi em một chuyện nha.” – Que kem tỏ vẻ nghiêm túc tâm sự.

“Có gì thì cứ nói, phí lời.” – Tôi cầu nhàu.

“Rất cục em yêu anh, hay yêu tiền của anh?” – Que kem nói xong câu đó, ra vẻ trầm tư, khó chịu, u sầu.

Hừ, lại dám nói câu đó với tôi, anh tưởng anh có tiền cỡ đại gia chắc.

“Ha ha ha, thế anh còn nhớ phương châm ngày xưa của em là gì?”

“...”

Tôi tiếp tục: “Tiền là nhất, trai đẹp là nhì, tất nhiên em yêu tiền của anh rồi.”

Que kem u sầu, tức giận ngoảnh mặt, quay lưng về phía tôi mà ngủ.

Lại phải dỗ cây kem lớn này, tôi đành giả vờ ngoan hiền ôm lấy Que kem, nói mấy lời ngọt ngào muốn ói: “Anh đúng là nãi tử, em thích tiền của anh, chỉ là tiền của anh thì em mới thích, chứ không phải tiền của người khác, hiểu không?”

Que kem quay qua, vẻ mặt như ăn được kẹo ngọt, sau đó nham hiểm nhìn tôi say đắm. Thôi rồi, linh cảm không may ủa tới.

“Em biết sau khi em nói câu đó xong, trong đầu anh hiện ra câu gì không?”

Tôi lắc lắc đầu.

“Em tiêu rồi!” – Que kem nhìn tôi, mắt anh sáng ra.

“Là sao?” – Tôi ngỡ ngàng.

“Là sáng mai em sẽ không còn sức lực để rời giường!” – Que kem nhào tới cắn nuốt tôi.

Thế là số phận bị sói nhai nuốt chửng thương của tôi bắt đầu. Bài học rút ra đó là: Đừng bao giờ nói lời ngọt ngào với Que kem của tôi nữa.

Hừ, Que kem, từ nay em sẽ ngược anh, ngược, ngược nữa, ngược mãi!

Mình viết chương này trong những lúc bí ý, nên mình cứ có cảm giác nó dở, bạn mình thì lại khen là được đó, đăng đi. Mình càng ngày càng lạc nhịp với con bạn mình.

Mặc dù có cảm giác nó dở, nhưng bạn mình cứ hối thúc mình post, mình ham hố liền post.

Cái tên chương 17 này là đặt đại cho có, vì tui mình cũng không biết đặt tên chương này là gì.

Mong nhận được nhận xét của mọi người, có thể ỉnh biết là chương này dở hơn chương trước phải không?... Cảm ơn mọi người đã đọc tới đây.

18. Chương 18: Chính Thức Bị Ép Buộc (15+)

Năm lớp mười một, vì để thể hiện sự thân thiết gần bó giữa tôi và Que kem, tôi quyết định mình không thể nào phân biệt đối xử với Que kem được. Cho nên, do đã ông ông bà bà với Rùa con, tôi quyết định cũng phải xưng hô với Que kem y chang như thế.

Nhưng mà, đáng lẽ ra một cây kem bóp là phải chảy nước như Que kem nhà tôi đây, thì phải dễ sai dễ bảo, đằng này, người xưng hô ông ông bà bà chỉ có một mình tôi. Que kem là kem cái gì chứ, nó đáng lẽ ra phải gọi là Que củi mới đúng, là một cây củi mục không thể chạm trổ.

“Que kem, ông mau kêu tui là bà đi, đừng kêu bạn bạn tui tui nữa.”

“Tại sao tui phải kêu bạn là bà? Tại sao bạn phải kêu tui là ông? Không thấy như vậy nghe già lắm sao?” Que kem thắc mắc.

“Nhưng như vậy mới cho thấy chúng ta là bạn bè thân thiết.” Tôi giải thích.

“Tui chưa từng muốn làm bạn bè thân thiết với bạn.” Que kem lí nhí trong miệng.

“Ông không muốn làm bạn của tui sao? Ông đang nói nhảm cái gì đó. Đừng nói là ông ghét bỏ tui rồi nha.” Tôi ra vẻ lo sợ, ôm lấy ngực mình ra vẻ đau tim.

“Không phải! Nói tóm lại là, tui không muốn làm bạn thân của bạn. Tui muốn làm cái khác kìa! Bạn muốn gọi tui là gì thì... cứ tự nhiên gọi. Tóm lại, tui không thay đổi xưng hô, trừ khi...”

“Trừ khi cái gì?” Tôi tò mò.

“Trừ khi đằng sau chữ ông với chữ bà được gọi kèm thêm một chữ nữa.” Nói xong câu đó, Que kem quay mặt đi chỗ khác, ra vẻ ngượng ngùng.

Lúc đó, người chai mặt và dở dãn là tôi lại chẳng hiểu nó đang nói cái gì.

Haiz, đúng là bạn Thảo ngày xưa thật là ngây thơ mà. Ôi thời đi học ngu ngơ đáng yêu của tôi.

Hự hự, thật ra là, người có chỉ số IQ cao như tôi thì làm sao mà không hiểu, chỉ là, tôi giả vờ không hiểu mà thôi. Nếu không hiểu, thì làm sao tôi còn nhớ tới giờ này, ngồi đây mà đem chuyện nhà ra tám ngoài đầu hẻm với mọi người cơ chứ.

Hu hu, không được, kể đến đây, tôi lại nổi máu sắc nữ nữa rồi, ông xã à, chàng thiếu niên trong sáng của em, em muốn ôm anh, em muốn sàm sờ anh!

Bắt đầu từ năm mười một, làn sóng tội điện thoại di động tràn về trường tôi. Thế là phân nửa lớp tôi, ai nấy đều cặp kè bên người một em mỏng mỏng xinh xinh, ngay cả tôi cũng đòi mẹ mua một cái, ngay cả Que kem cũng sàm một cái.

Tất nhiên, tụi tôi đều là con nhà nghèo, chưa có tiền mà sàm đủ thứ, đổi đủ thứ như bây giờ. Trong lớp tôi, chỉ có vài đứa là sàm đồ xịn như cảm ứng này nọ mà thôi.

Nhìn bàn tay mỏng mỏng thon thon của Rùa con khi đang lướt cảm ứng, tôi cảm thấy thật gợi cảm. Thế là, tôi giành giật cái cảm ứng với Rùa, mặc cho nó đau đớn kháng nghị. Tất nhiên, vì đem điện thoại vào lớp là điều cấm kỵ trong trường, nên nó chẳng dám lớn tiếng khi giành giật với tôi.

Đau lòng là, bàn tay cụt ngắn của tôi làm cách nào cũng không gợi cảm được như nó.

Haiz, tại sao vậy? Tại sao người tốt đẹp như nó lại không phải là con trai? Trai đẹp đã hiếm, tại sao tụi nó lại còn yêu nhau?

(Thẩm: “Tại vì Việt Nam đang mất cân bằng giới tính bà ơi. Nam ngày càng nhiều, nữ ngày một ít, tụi nó không còn ai để yêu nên đành phải yêu nhau chứ sao.”)

Tôi: “Thế hai chúng ta còn ế mốc ế meo nghĩa là thế nào?”

Thẩm: “Thì vẫn có một nửa còn lại của chúng ta cũng đang ế như chúng ta. Trust me, các anh ấy vẫn đang mòn mỏi tìm chúng ta mà chưa tìm ra đó. Biển người lênh đênh, thiếp vẫn mãi đợi chàng.”

Tôi: “Ồ, bà cứ ngồi đó mà chờ ờn đừng quần luôn đi cưng.”)

Hè năm đó, cũng nhờ điện thoại di động mà tôi với Que kem dễ dàng liên lạc nhau hơn. Những lúc rảnh rỗi, tôi liền đu theo nó ra chợ chơi. Khi nó đang bán hàng, tôi có thể vui vẻ tung tãn mà đi chơi khắp chợ, mặc cho nó cứ bấm phone kiểm tôi liên tục.

Tôi mặc kệ, nó cứ tìm trẻ lặc mặc nó, tôi đây chơi cứ chơi.

Năm lớp mười hai năm đó, trong lúc cả lớp tôi đứa nào cũng bù đầu học và học, chỉ mong sẽ được mài đũa quần tại một trường đại học danh tiếng nào đó, thì sự kiện khiến tôi và Que kem gần nhau lại bắt đầu.

Một ngày nọ, khi đang vô tư ngồi tại bàn tư của Que kem và Rùa cong, tôi sung sướng ép Rùa cong thành đòn bánh, ngồi giật lấy cái cảm ứng của nó, say sưa mà lả lướt, lúc đang lướt, tôi phát hiện trong hộc bàn của Rùa có một bức thư, chính xác là thư tình!

Đùng một cái, tôi giật mình kinh hãi.

Dù Rùa cong có đau lòng chống cự, thì với ánh mắt bén như cú, tinh như cáo của tôi vẫn nhìn ra được nội dung và chữ viết, tổ cáo chủ nhân sáng tác của bức thư trên, không, chính xác thì nó chỉ có một dòng.

“Bạn à, mình thích bạn, chúng ta quen nhau được không?”

Tôi quay mặt nhìn Rùa cong trân trân, khoe môi tôi giật giật. Tôi nhìn qua Que kem, cảm động: “Que kem, giờ tui đã hiểu những lần ông nhìn tui trân trân, môi giật giật là sao rồi!”

Kể đó, Rùa cong nhìn tôi chăm chú, vẻ mặt hỗn tạp đủ thứ: đau lòng vì bí mật bị phơi bày, tức giận vì bị người ta xâm phạm đời tư, sợ hãi tôi sẽ bắt nó khai ra bí mật, sau đó là ánh mắt đề phòng, có cả mừng mừng vui vui trong đó nữa.

Thấy nó thế, tôi bụm môi, nén cười. Nó bắt đầu đỏ mặt. Con trai mà đỏ mặt thì thật là gọi cảm!

“Yên tâm yên tâm, tui không cười ông đâu! Dù tui rất muốn cười.”

“Ha ha ha!”

“Chết rồi, tui mới cười phải không, hơ hơ, ngại quá.”

“Rùa, ông nói tui biết đi, người ông thích, là nam hay nữ?”

“À quên, còn có dạng ở giữa nữa, là gay, hay là... les?” Tôi xúc động nhìn nó. Có cảm giác, tôi đang như bà mẹ điều tra tình cảm của con gái để mà lo chung thân đại sự cho nó, thật là quá cảm động mà.

“Rùa, ông thật can đảm, tui thật nể ông quá đi! Hu hu! Tui lập tức bắt chước ông, viết cái thư cho Khang!”

Vừa nói xong, Que kem lật đật xách tôi về chỗ ngồi, trước gương mặt đơ ra của Rùa.

Khang là ai, bạn không cần quan tâm, vì nó chỉ là một tên mỹ nam mà tôi hay giả vờ chạy qua lớp kế bên mà xin phấn, ngắm nghía được vài lần.

Khi bị xách về bàn, tôi nhanh chóng quay xuống.

“Nói tui nghe đi, người đó là ai?”

Rùa im lặng.

“Ông nói đi mà, nói đi tui làm mai cho. Bạn ông mà ra tay, đứa nào cũng phải gật đầu. Tui nó không gật, chúng ta bắt về làm áp trại phu quân cho ông, tiện thể cho tui ngắm nữa. Ha ha ha! Ông hãy tin tưởng khả năng mai mối se tơ của tui đây!”

Rùa lại im lặng, liếc liếc Que kem.

“Ông quay qua nhìn nó cái gì, nó có giúp gì được cho ông đâu. Tui nè, kinh nghiệm của trai đây mình, đảm bảo nhất định thành công. Ông mau kể tui nghe đi.” Tôi càng ngày càng hưng phấn.

Ép buộc mãi, Rùa cong vẫn câm như hến. Sau khi thất bại chiến dịch thẩm vấn thông tin mật từ Rùa, tôi đành phải bỏ cuộc.

“Thôi được rồi, ông không nói cũng được, nhưng tui đảm bảo, dù người ông thích là ai đi chăng nữa, dù là thẳng hay cong, dù là gay hay les, bạn ông cũng sẽ ủng hộ ông, giúp đỡ cho ông! Không thành công không cần ông hậu tạ.” Tôi vỗ ngực, sẵn sàng tinh thần hy sinh thân mình vì tình bạn muôn năm.

“Thảo, bạn không nói, không ai nói bạn câm đâu!” Que kem kháng nghị.

Cái đồ độc miệng kia, ta quan tâm Rùa của ta thì mắc mớ gì người.

Bắt ta im lặng, được, ta không nói nữa, viết thư thôi.

“Ngày buồn thán nhớ năm thương,

Khang yêu dấu!

Từ ngày bắt gặp nụ cười ngây thơ của bạn, nhìn cái răng khểnh xinh xinh tựa như thiên sứ hạ phàm của bạn, nước da trắng hơn lòng trắng trứng của bạn, à, là lòng trắng trứng được chiên chín của bạn, mình đã không thể kiềm lòng.

Bạn là mỹ nhân trong lòng mình, là bụi rậm giúp con thỏ ẩn náu, là dòng nước mát tưới ướt sa mạc khô cằn.

Khang, mình rất thích bạn, bạn có thích mình không?”

Viết xong lá thư, tôi sung sướng hạnh phúc, ôi chao, có khi nào lịch sử lặp lại, tôi trở thành Tương Cầm ngoài đời thật không ta? Kệ nó, vì mục tiêu tìm kiếm Trục Thụ hay đại thụ gì đấy, mình phải mạo hiểm, mình nhất định phải can đảm lên!

Nào ngờ, chớp mắt một cái, lá thư không cánh mà bay.

Xoẹt một cái, lá thư biến thành từng mảnh nhỏ.

Dưới bàn tư, một giọng nói lạnh lạnh vang lên: “Thu Thảo, bạn viết một lá, mình xé một lá, bạn viết hai lá, mình nghiền nát hai lá!”

Tôi quay người nhìn Que kem: “Thế viết ba lá thì sao?” Nếu viết ba lá, nó sẽ bằm hay chiên giòn đây ta?

(Thẩm: “Bà đang thêm cái gì chiên giòn thế? Mau dẫn bạn bà đi ăn coi!”)

Que kem trừng mắt nhìn tôi: “Bạn có cơ hội viết ba lá sao?”

Cái cách nó nhìn tôi, khiến tôi phải nuốt nước miếng.

Thật là tức mà, nước miếng của tôi, là nước miếng vô cùng giàu enzym, chỉ để dành nuốt khi ngắm mỹ nam, chứ không phải để nuốt khi sợ nó. Thật là tức chết đi được!

Nhưng mà, vì để dành nước miếng cho tương lai tươi sáng, thôi thì tôi không viết nữa.

Khang à, thôi thì, mình chờ bạn, chờ bạn tới cứu mình khỏi nanh vuốt cây kem bự này. Bạn hãy cố gắng lên!

Một hôm nọ, khi trời tối mịt, lúc hơn chín giờ, tôi và Que kem đang tung tăn trên đường từ chỗ học thêm về nhà. Ngay lúc tôi đang nhớ về vẻ mặt vô cùng dễ thương của Khang để xả xì trét, tự kỷ ám thị với bản thân mình rằng: “Nghĩ gì mơ nấy, tối nay mày phải mơ thấy Khang, rõ chưa?” thì đột nhiên phone rung.

Từ đế yêu của tôi, giọng nói nức nở của Rùa cong phát ra.

Nhanh như chớp, tôi và Que kem lật đật đạp nhanh tới công viên mé sông.

Lúc nhìn thấy Rùa cong ôm chai bia ngồi trên băng đá, mắt sưng một cục, tôi thầm nghĩ: “Thôi rồi, chuyện lớn rồi!”

Tôi chạy tới bên Rùa, giọng nói căng thẳng, sợ hãi: “Rùa, nói đi, đứa nào dám ức hiếp ông? Nói đi.”

Nó ngẩng lên nhìn tôi: “Nói thì bà làm được gì?” Mắt nó sưng đỏ, long lanh thật tội.

Tôi vỗ ngực: “Tui thay ông đi xử nó! Nói đi, nó làm gì ông rồi, hai người đã làm gì rồi!”

Tôi tiếp tục: “Rùa, đừng sợ, chúng ta đi bệnh viện kiểm tra!” Tôi ôm lấy Rùa, cảm giác nó đột ngột cứng người trong vòng tay ấm áp tình thương của tôi.

Tôi rớt mồ hôi. Chết rồi, lộn tình huống rồi, sống tới mười mấy năm, lần đầu tiên tôi lại bối rối tới mức không phân biệt được giới tính là sao?

Vùng ra khỏi cái ôm của tôi, Rùa cong nhìn tôi, giật giật môi: “Nhìn lại đi, bà lộn tình huống rồi, tui là con trai mà! Với lại, tui khẳng định với bà, tui hiện tại rất bình thường, không có mắt miếng thịt nào hết! Nghĩ trong sáng chút đi!”

Tôi phản pháo: “Con trai thì sao? Con trai cũng phải bảo vệ bản thân, con trai cũng cần được che chở và bảo vệ!”

Thấy mình hơi lố, tôi nhẹ giọng: “Nói đi, đứa nào ức hiếp ông, tui thay ông xử nó!” Hình như mình chưa giảm tông xuống là mấy. Haiz, lại mất kiểm soát hành vi nữa rồi.

“Tui không bị ai ăn hiếp hết!” Nó mạnh mẽ trả lời.

“Đúng, trả lời như vậy mới là Rùa của tui!”

Thế là hôm đó, tôi tốn thêm nửa tiếng ở lại nói chuyện với Rùa, cách tôi không xa, Que kem đang ngồi tại một băng ghế đá gần đó, lặng lẽ quan sát hai chúng tôi.

Lúc Rùa cong trông thấy Que kem, nó nhìn Que kem một cách thật phức tạp.

Tôi không phải là đứa ngốc, vì thế, tôi kinh hãi nhìn ra.

“Người ông thích là... Que kem sao?”

Nhìn Rùa ngượng ngùng, tôi đột nhiên hoảng sợ.

“Ha ha ha, ông nói đùa thôi phải không? Mắt nhìn người của ông không thể tệ như vậy được.”

Nó nhìn tôi trân trân, cho tôi một khẳng định.

“Thật sự mắt ông tệ tới vậy sao?” Tôi dò xét thêm một lần nữa. Thôi rồi, tôi từng vô cùng hy vọng có một ngày Rùa câu được mỹ nam, lúc đó tôi được miễn phí mà xài ké, sờ một cái, ngắt một cái, cắn một cái. Bây giờ thế này, tôi lỗ vốn mất rồi, ôi, mỹ nam của tôi.

Ngày đó, trên đường về nhà, tôi với Que kem, hai người cùng im lặng. Tôi rốt cục cũng rơi vào tình huống kinh điển: rối rắm tơ lòng một mối.

Tại sao lại như thế? Tại sao tôi lại khó chịu? Không phải trước đây tôi từng muốn dùng Que kem câu Kim Thái, từng vui vẻ mà hy vọng tình huống đó xảy ra hay sao?

Nhưng tại sao, khi thực tế xảy ra, nghĩ tới cảnh hai thằng bạn thân của mình ôm nhau, hôn nhau, bỏ rơi mình, tôi lại khó chịu thế này.

Hừ, chắc chắn là do kế hoạch mỹ nam tan thành mây khói.

Không được, mày không được ích kỷ như thế.

Lúc tới nhà tôi, khi tôi xuống xe chuẩn bị vào nhà, Que kem đột nhiên hỏi tôi: “Bạn biết rồi sao?”

“Biết gì chứ?” – Tôi giả vờ.

“Biết Quý thích ai.”

Tôi im lặng.

“Vậy bạn nghĩ thế nào?” Nó nhỏ nhẹ hỏi tôi.

“Tui làm sao biết được, đó là chuyện của hai người mà. Ha ha, Que kem, Rùa trông cậy vào ông rồi, ráng đối xử tốt với nó nha!” Tôi vỗ vỗ vai Que kem.

“Bạn không một chút khó chịu sao?”

“Tui khó chịu gì chứ, chuyện vui trong nhà mà, tui còn mừng nữa là.”

“Bạn muốn tui với Quý... thành một đôi sao?”

“Tất nhiên rồi!” Tôi khẳng định.

“Được, tui hiểu rồi.”

Nói xong, Que kem quay đi, giọng nói của nó, tại sao lại yếu như vậy, nhiều mất mát như thế.

Nhiều năm sau này, tôi vẫn còn nhớ như in giọng nói của Que kem khi nói câu đó. Bởi đó là lần đầu tiên trong đời, tôi nhìn thấy Que kem yếu đuối như thế.

Sau ngày hôm đó, tôi nhận được tin tức động trời, Que kem cùng Rùa cong chính thức bên nhau.

Thôi rồi, Que kem đã không còn là của tôi nữa, Que kem đã chính thức trở thành cong. Thật không ngờ, Que kem mà cũng có sức hút mãnh liệt như thế, từ người tới chó, ai cũng bị Que kem quyến rũ.

Thế nên, tôi mà thành hủ nữ thì không ai bì kịp. Nhìn đi, tôi chả có miếng kế hoạch nào mà Que kem vẫn từ thẳng thành cong kia kìa.

Các bạn hủ nữ, mau vỗ tay khen ngợi chị đi!

Kể từ ngày Rùa cong và Que kem bên nhau, tôi bắt đầu phát hiện bản thân mình càng ngày càng khó chịu, càng ngày càng không bình thường.

Chẳng hạn như, khi Rùa cong quay qua hỏi bài Que kem, giọng ngọt hơn mía lùi, tôi lập tức thấy thật chói tai. Tôi rất muốn chạy xuống bàn tư, ngay lập tức làm cục đá cản đường hai đứa nó.

Thêm một lần nữa, khi cả lớp học thêm tới quán cá viên chiên ngồi ăn sau giờ học, tôi không thể nào không chú ý tới việc Rùa cong cầm miếng cá viên đưa tới miệng, dứt cho Que kem ăn. Cái cách Que kem mở miệng, vừa nhai vừa nuốt cá viên chiên vừa liếc liếc nhìn tôi, khiến tôi thực sự không chịu nổi, sồn gai ốc.

Hu hu, từ nay, tôi không thể nào ăn nổi cá viên chiên được nữa. Que kem, tui hận ông!

Ngoài ra, cũng kể từ đó, tôi chính thức bị tui nó bỏ rơi, coi như người vô hình.

“Không được, chỗ này Que kem ngồi rồi, Thảo, bà qua bên kia ngồi đi!” Rùa cong lên tiếng.

“Hừ, đồ trọng sắc khinh bạn!” Tôi tức tối.

Que kem: “Thảo, bạn về trước đi, tui có hẹn đi uống nước với Quý rồi.”

Que kem: “Thảo, chủ nhật này có Quý tới giúp tui rồi, bạn khỏi cần tới giúp tui bán hàng nữa.”

Cái cách hai đứa tui nó quen nhau, đã khiến năm tháng lớp mười hai xinh tươi như hoa của tôi biến thành chuỗi ngày u sầu, mất mát, bức bối, tức tối. Lòng tôi thấm đau đớn: Chẳng nào tui nó mới chia tay đây?

Năm đó, sau ngày chúng tôi điền đơn thi đại học, tôi nhận ra, Que kem và Quý đã chia tay.

Đó là khi tôi nhìn thấy Que kem lạnh lùng, Quý đau khổ. Hự hự, thật là xấu hổ, là bạn hai đứa nó, nhưng tôi lại có chút khấp khởi mừng thầm.

Khi tôi không giấu được nội tâm mình, hớn hở vui mừng ra mặt, Rùa cong chính thức giận tôi, nó càng ngày càng lờ tôi đi. Còn Que kem, thấy tôi vui ra mặt, nó nhìn tôi dằm chiêu, nhưng cũng lờ tôi, có vẻ càng ngày càng xa lánh tôi.

Năm đó, chúng tôi bước vào kỳ thi quan trọng nhất của đời học sinh.

Năm đó, Que kem chọn học luật, tôi vào một trường dạy về kinh tế, ngành Kế toán. Rùa cong vào một trường có tiếng chuyên về kỹ thuật, ngành Hóa thực phẩm, Loan học đồ họa, Thẩm học một trường khác với trường tôi nhưng nó cũng chọn ngành kinh tế luôn.

Lúc tôi chọn Kế toán, có người hỏi tôi, tại sao lại chọn nó. Tôi chẳng biết trả lời thế nào, không lẽ nói với người ta rằng, bởi tôi thích toán, nên có cái chữ “toán” trong từ Kế toán, tôi bèn dằm đầu vô thi?

Tốt khoe xấu che, bí mật đó của bản thân, tuyệt không thể nói với ai được.

Ngày họp lớp trước lúc lên đường đi học đại học, lớp tôi quyết định ăn chơi tới bến. Vô nhà bạn lớp trưởng, lớp tôi tổ chức party. Yeah, tuổi mười tám đã tới, chúng ta đã đủ tuổi truy cứu trách nhiệm hình sự rồi.

Hôm đó, cả bọn con trai lẫn con gái, ai cũng tràn đầy tâm sự, kẻ mừng người vui, kẻ buồn người lo, ngay cả Que kem cũng nhìn tôi một cách thật kỳ lạ.

Hôm đó, tui con trai chơi tới bến, uống bia tới tấp. Hậu quả là, Rùa cong đổ hết cả tai, Que kem có vẻ bất tỉnh nhân sự, nằm gục xuống bàn, dù đã uống nước chanh giải rượu.

Lúc trời tờ mờ tối, tôi cùng con Thắm rất muốn về nhà trước, đợi cho tụi con trai tự động tỉnh rượu thì chắc tối khuya. Thôi thì cứ để Que kem ở đó, về lẹ cho rồi.

Thế nhưng, vì đã hứa với Mama của Que kem, là ráng đợi nó về chung, tôi đành phải ngồi đó mà chờ.

Khi tôi từ trong nhà vệ sinh ra ngoài phòng khách, tôi bỗng chốc phát hiện, người còn, kẻ mất.

Que kem và Quý bỗng nhiên mất tiêu.

Sau đó khi hỏi thăm khắp nơi, một bạn nữ lớp tôi nói, lúc nãy phát hiện bóng hình của Rùa con đang diu Que kem của tôi vào một căn phòng. Lớp trưởng lớp tôi giàu mà, nhà khách đặc biệt nhiều gian, là nơi tụ tập lý tưởng của lớp tôi.

Nghe thấy như thế, tôi linh cảm chuyện không may.

Người có lá gan chuột nhắt như tôi, nghĩ gì cũng nghĩ tới tình huống xấu nhất, đi ăn cũng lo nhìn xe sợ bị cướp, đi toilet cũng sợ không có nước, thế nên hôm nay đã được chiếu cố, ban thưởng ột tình huống dở khóc dở cười.

Lúc tôi mở cửa căn phòng nghi án có chứa hai kẻ kia ra, một cảnh tượng giới hạn lứa tuổi đập vào mắt tôi.

Que kem đang ngồi trên xô pha, nắm lấy tay Quý, như vừa bắt quả tang Quý vừa làm chuyện xấu. Quần áo Que kem xốc xếch, Quý thì đang cởi trần.

Ừm, tình hình là không có một tí đường nét nào trên cơ bụng của Quý hết. Haiz, phải lo tập thể dục đi cưng à.

Nhưng đây không phải trọng điểm chính, trọng điểm chính đó là, khi mắt tôi vừa từ ánh mắt khinh thường cơ bụng Rùa chuyển vị trí, nhìn xuống bên dưới, tôi phát hiện một vật gì đó thẳng đứng mà Rùa con vừa mới chạm vào, sau đó mới bị Que kem bắt quả tang.

Phút chốc, tôi cảm thấy đầu óc ong ong, cả người rơi vào trạng thái sốc thật sự.

Tôi chính thức đờ người, miệng run run nhưng không thể thốt nên lời.

Thôi rồi, trinh tiết mười mấy năm gìn giữ của Que kem đã bị hủy rồi!

Trong lúc tôi không còn cảm giác gì cả, Que kem đứng dậy, không biết từ lúc nào nắm lấy tay tôi, lôi tôi ra khỏi phòng, ra khỏi phòng khách, ra khỏi nhà lớp trưởng.

Trong lúc nó lôi tôi đi, tôi chỉ động trong đầu một ý nghĩ: Không biết nó kéo khóa quần lên chưa ta?

Lần đầu tiên nhìn thấy thứ đó, sao chẳng như người ta thường nói, máu mũi phun xịt cơ chứ?

Cho nên mới nói, tiểu thuyết thật là gạt người.

Bỏ quăng mấy thứ đó trong đầu ra, tôi vội vã ngược ngược phía dưới, đằng trước của Que kem, ừm, hình như đã kéo khóa rồi. Yên tâm yên tâm.

Đột nhiên, Que kem dừng lại, không lôi tôi đi nữa. Nó ngồi bệt xuống đường, lấy hai tay ôm gối, gục mặt xuống, ra vẻ mệt mỏi.

Chết rồi, chắc là nó đang đau lòng chuyện hồi nãy đây mà. Hay là, nó chưa tỉnh rượu nhỉ?

“Que kem, ông có sao không?”

Nó im lặng, duy trì tư thế lúc nãy.

“Que kem, ông đừng như vậy mà!” Nó ngược lên nhìn tôi.

Tôi tiếp tục: “Ông đừng sợ, bị người khác sờ, không sao cả, trinh tiết mười mấy năm của ông mất rồi, cũng có sao đâu, vẫn chưa chết mà, ha ha!” Nó vẫn duy trì nét mặt, nhìn tôi.

“Ông đừng buồn! Không sao đâu, nếu sau này ông bị áp lực tâm lý, bị chuyện này làm cho sợ hãi, cứ tìm tui, tui giúp ông!” Tôi trấn an nó.

Đột nhiên, nó chuyển sang vẻ mặt đau khổ.

(Thẩm: “Hự, ông có cần bỏ ỉa như vậy không hả?”)

Thấy nó như thế, tôi lại tiếp tục trấn an nó: “Dù sao thì tui cũng lỡ nhìn rồi, bắt quá, trình tiết của ông, cứ để tui chịu trách nhiệm cho!” Tôi vỗ ngực cam đoan. Nó tiếp tục nghiêm nghị lẩn tò mò nhìn tôi, không nói lời nào.

“Thật đó, tui sẽ chịu trách nhiệm!”

“Thật sao?” Que kem phủ bụi đứng lên, mắt nó tràn ngập ý cười nhìn tôi.

Tôi gật gật đầu.

“Bạn nói lời thì phải giữ lời đó nha.” Nó nhỏ nhẹ, tiến tới gần tôi.

Đột nhiên, mùi nguy hiểm pha lẫn mùi rượu của nó bay tới.

Đột nhiên, nó lấy tay vuốt vuốt tóc tôi. Kế đó, nó bắt đầu hôn tôi.

Nụ hôn lần này hoàn toàn khác biệt, không phải là hôn má, cũng không phải là thứ môi chạm môi chưa tới một giây kia.

Tôi đơ người, cứng cả người, không thể giãy giụa, không thể phản kháng, chỉ có thể để cho Que kem chậm rãi, từ từ cuốn lấy môi tôi, từ từ khiến tôi mềm nhũn cả người, như đứng không vững, đầu óc quay cuồng.

Thế nhưng, với một chút ý thức còn sót lại, tôi vẫn nghe thấy giọng nói của Que kem phản phát bên tai mình:

“Thảo, từ nay chịu trách nhiệm với Thành, làm bạn gái Thành nha.” Giọng nói của nó khi đó sao giống bùa mê thế này, làm người ta không thể chống cự.

“Không nói gì tức là đồng ý.” Nó lợi dụng lúc tôi đang ngây ngất, chơi tôi một vố.

Thế là, ngay khi tôi chưa kịp phục hồi ý thức, chưa kịp lắc đầu, nó lại tiếp tục hôn tôi.

Hừm, chỉ ít cái này trong tiểu thuyết đúng này, vụ hôn môi quả là không có gạt người!

Từ đó, tôi chính thức bị Que kem thay đổi xưng hô, chính thức bị Que kem đeo bám.

Từ đó, tôi chính thức trở thành bạn gái của nó. Dù là nó lợi dụng lúc tôi đang hưởng thụ, đầu óc quay cuồng mà ép buộc tôi, nhưng tôi rõ ràng đã nói với nó rằng, mình sẽ chịu trách nhiệm.

Cái này gọi là, tự làm tự chịu, còn có thể khóc lóc với ai?

Hu hu hu, con đường tìm mỹ nam của tôi, tới đây là kết thúc rồi sao?

Không được, mình phải tìm cách vượt tường!

Một ngày nào đó về sau.

“Que kem, ngày đó, lúc anh bị như vậy, anh có cảm tưởng gì?” Tôi tò mò.

“Em muốn biết lắm sao?”

“Tất nhiên, anh nói em nghe đi mà!” Tôi nũng nịu.

Que kem: “Anh thực sự rất giận Quý. Anh nghĩ, của anh, nhất định chỉ để một mình em sờ, em sờ trước tiên, nào tới lượt nó chứ.”

Tôi cảm động: “Hu hu, Que kem, anh thật tốt với em mà!”

“Vây chừng nào em mới sờ đây?” Que kem hỏi tôi.

“A! Em nhớ ra, em phải đi nấu cơm, ha ha, anh cứ ngủ trước đi, em đi nấu cơm!”

Người nào đó phát hiện ra sự thật hiển nhiên: Buổi tối sao lại đi nấu cơm? Thế là, tôi bị lôi về phòng, hy vọng “Không sờ vào hiện vật” của tôi tan tành thành mây khói.

Câu nói kinh điển chính là: Tự làm tự chịu.

19. Chương 19: Một Lần Vượt Tường

Sau sự kiện ngày hôm đó, vì đã qua thời học phổ thông, tôi và Rùa cong càng ngày càng ít gặp nhau.

Mỗi lần gặp Rùa cong, cả tôi và nó đều ngượng ngùng.

Nó ngượng vì hành động của mình khi đó, còn tôi ngượng vì ngày xưa mình lại xuống dốc như thế, giành bạn trai ai không giành, lại giành ngay bạn trai của một đứa gay, thật là mất mặt.

Chúng tôi, hai kẻ từng là bạn thân một thời, vậy mà lại thành tình địch, trở mặt với nhau, gặp mà như không gặp, nhìn nhau mà phải ngó lơ. Câu chuyện kinh điển: Cô A thích anh B, anh B thích cô C theo kiểu Domino kia, vậy mà lại ứng ngay trên người tôi. Tôi sao lại có thể bị thăm mà thành cô C được cơ chứ?

Thôi kệ, gạo đã nấu thành cơm, chuyện đã xảy ra, tôi chẳng còn cách nào khác hơn. Dẫu sao tôi cũng như có một trăm cái mặt rồi, mất cái này thì còn cái khác vậy.

Sau khi lên đại học, tôi bắt đầu phải ở trọ, dọn tới ở chung phòng một đứa học chung trường từ hồi phổ thông. Tôi với nó cũng không thân thiết lắm, chỉ từng chỉ đề nhau, chạy qua chạy lại thiết lập quan hệ mà thôi.

Ngày khăn gói lên thành phố học, tôi cảm thấy thật sợ hãi. Ai sẽ nấu cơm cho tôi ăn, nấu nước cho tôi uống chứ? Ai sẽ đắp chăn cho tôi khi tôi đá chăn, ai sẽ dọn cái chần dính đầy nước miếng của tôi mỗi khi tôi thức dậy?

Hu hu, mẹ ơi, con nhớ mẹ quá, con không muốn đi học nữa!

Đứa trọ cùng phòng với tôi tên là Mai Quỳnh Hoa. Một cái tên mà mới nghe thôi là đã thấy hương thơm bay ngào ngạt khiến người ta dị ứng. Tôi bèn gọi nó là cô Bông.

Ngày tôi dọn đến nhà trọ, sau khi chưa kịp dọn dẹp phòng, tôi trải nệm, lăn đùng ra ngủ.

Chưa tới năm phút, tên bạn trai bắt đấm dĩ kia liền tới ám tôi. Khi tôi đang mơ màng nằm sấp trên cái gối yêu của tôi, cái chần trên người tôi bị người ta giật lấy.

Khi trừng cặp mắt oán thù của tôi ra cho Que kem xem, nó không chút sợ hãi mà còn liếc lại tôi.

“Bông kia, ai cho bà mở cửa cho người lạ vào nhà hả?” Ánh mắt oán hận của tôi chuyển sang Bông, nói với nó rằng: “Có biết bà vừa rước sói vào nhà không hở?”

Nó ngạc nhiên nhìn tôi: “Không phải nó là bạn trai của bà sao?”

Ha ha, nó đã bị Que kem lừa, tội nghiệp, thôi thì tha cho nó vậy. Nhắm mắt lại ngủ tiếp nào.

“Hừ, đã vậy rồi mà em còn không chịu đứng lên sao?” Thấy tôi còn nằm sấp trên giường mà ngủ, Que kem kháng nghị.

“Mặc kệ tui, ông mau tránh ra, đừng cản trở tui ngủ!” Tôi giật cánh tay của tôi ra khỏi tay Que kem, nhắm mắt tiếp.

Thế là, Que kem dùng sức lôi tôi ra khỏi nệm, tôi thì bấu lấy cái nệm, sống chết không buông.

Một cảnh tượng ngăn cách tôi và cái nệm yêu của tôi chính thức bắt đầu. Que kem càng muốn gỡ tôi ra khỏi cái nệm, tôi càng không buông. Hừ, ai sợ ai, tui cứ bấu lấy nệm yêu, xem ông làm thế nào.

Đến cuối cùng, tên Kem kia ra độc chiêu, nó cứ nhiên dấm đè lên người tôi, ôm lấy tôi.

“Không dậy chứ gì, anh đè em, coi em chịu nổi không!”

“Hu hu, được rồi, tui dậy là được chứ gì.” Tôi đau lòng chiều theo ý nó. Biết sao bây giờ, tôi hoàn toàn không muốn ngày mai tên mình lên báo ở mục chuyện lạ bốn phương, chết vì bị trai xấu đè đầu à nha.

Khi hai chúng tôi cùng nhau đứng dậy, Bông đang đứng há hốc mồm này giờ bỗng lên tiếng: “Còn nói không phải là bạn trai, hừ, bà lừa ai hả?”

Nó tiếp tục lảm nhảm: “Hừ, đúng là cao nhân tất có cao nhân trị.”

Coi Bông như người vô hình, tôi trừng mắt Que kem: “Nói, ai cho ông biết địa chỉ nhà trọ của tui?” Địa chỉ này, ngoài cha mẹ tôi và con Thấm ra, thì người ngoài làm sao biết được chứ. Hừ, lại là giấc từ trong nhà mà ra, thế mới đau.

“Là mẹ em nói với anh. À, là mẹ tương lai của anh.” Nghe Que kem phán câu xanh rờn, tôi như rụng rời. Mẹ ơi, mẹ có cần bán đứt con gái yêu của mẹ nhanh như vậy không? Dù là con biết con đang mất giá.

“Không đúng, phải là mẹ vợ tương lai chứ!” Bông xen vào.

“À, cảm ơn Bông nha.” Que kem nịnh nọt Bông.

“Không có chi!” Bông giả vờ khách sáo, cười nhìn Que kem mà híp hai mắt lại.

Thấy hai tụi nó đang nhìn nhau mà đối đáp qua lại kiểu đó, tôi ngứa mắt vô cùng. Hừ, chả có khi nào Bông nó lịch sự với tôi như thế cả. Còn Que kem nữa, mở mắt to ra nào, tui mới là tâm điểm chú ý của ông à nha.

Để ngắt dây điện đang chạm nhau của hai đứa nó, tôi lên tiếng, đồng thời tiến tới làm bức tường xen ngang hai tụi nó, che con Bông khỏi tầm nhìn Que kem đi: “Que kem, có gì nói mau, không tui nằm ngủ lại à.”

Tất nhiên, mong ước được đi ngủ lại của tôi làm sao mà được toại nguyện. Que kem cứ ở lì phòng trọ của tôi ngày hôm đó. Mục đích nham hiểm của nó là bắt tôi dọn dẹp nhà. Không chỉ canh chừng tôi dọn dẹp từng chút một, nó còn giúp tôi đóng đinh, sửa ống nước. Hừ, đừng có mà giả vờ tốt đẹp cho người khác xem.

“Sao em không hỏi anh ở đâu?” Que kem hỏi tôi.

“Ai cần biết ông ở đâu chứ.” Tôi bực bội.

“Anh ở gần bên trường anh, cũng hơi xa chỗ này. Phòng trọ anh cũng có hai người thôi. Để hôm nào anh chở em qua chơi.”

Tôi không thèm trả lời nó, hừ, ai thích qua nhà trọ ông làm cái gì.

Vì từ trường tới nhà trọ của tôi với Bông chỉ có vài trăm mét, tôi chỉ đi bộ tới trường. Để tới các cơ sở khác học, tôi thường đi xe buýt, xe đạp của Bông, hoặc là đi nhờ xe người khác, chính là mấy đứa bạn chung đại học với tôi, hoặc là tụi bạn khác khoa cùng trường nhưng cùng chung dãy nhà trọ. Chứ còn sắm xe máy á hả? Tôi lười tập xe lắm, đi xe máy không phải bị người nước ngoài kêu là nguy hiểm sao, mình cần gì phải tự ngược đãi mình cơ chứ.

Lên đại học rồi tôi mới phát hiện, hóa ra học đại học thật là nhẹ nhàng, nhẹ gấp mấy lần hồi học phổ thông. Thế cho nên, lượng thời gian dư thừa của tôi rất nhiều. Có nhiều thời gian dư, tất nhiên là phải lười laptop ra chơi game, đọc truyện rồi. Ôi thời đại học ăn chơi thoải mái của ta!

Chính vì ăn chơi như vậy, tôi càng ngày càng tự kỷ, càng ngày càng mắc bệnh lười biếng. Viện có không có xe máy, tôi chỉ thư giãn bằng toàn những thứ như truyện và game, học hành thì ngày càng lười, chỉ toàn nước tới chân mới nhảy. Cũng may là, trời không tuyệt đường con người, dù nhảy nhót quá trời nhưng chả khi nào tôi nhảy không kịp cả, điểm số của tôi toàn cao chót vót, chỉ trừ mỗi một môn: Tiếng Anh.

Tiếng Anh là gì? Tiếng Anh là cái thứ tiếng quái đản tôi nghe không hiểu, là thứ ám ảnh tôi từ xưa tới giờ, khiến tôi bực bội, khiến tôi sống dở chết dở.

Thế cho nên, trong những học kỳ mà học phần của mình có môn tiếng Anh, tôi bèn đau khổ mà nhờ vả Que kem. Tất nhiên, hậu quả đó là, tôi bị Que kem nham hiểm kia đi đâu cũng mang tôi ra giới thiệu, rằng đây là bạn gái mình đó. Khi bị nó gán cho danh phận như thế, tôi chỉ cam lòng nuốt cục tức vào người, bởi tôi biết, dù có giải thích, thì kết cục vẫn chỉ có một, điển hình đó là một ngày trời mây u ám nọ.

“Không phải, em với nó là bạn bình thường thôi hà!” Tôi lên tiếng giải thích trước mặt Phong, cái anh cùng phòng với Que kem, học năm hai, tức là đàn anh của nó.

“Anh hỏi em, người từng hôn anh, người anh từng hôn qua, ôm qua, sờ qua, người từng thấy cái đồ của anh, người từng nói hứa sẽ chịu trách nhiệm với anh, người từng nhận lời làm bạn gái anh, người như vậy chỉ là bạn bình thường của anh thôi sao?”

“Á!!! Ông sờ tui lúc nào?” Tôi sợ hãi lấy hai tay bảo vệ bản thân.

Que kem cười lạnh: “Hừ, em tự nhớ lại đi.”

Trời ạ, tôi lại bị vu khống trắng trợn rồi. Ôi thôi, thể diện của tôi. Hết rồi, hết thật rồi! Rốt cục là tôi bị sờ khi nào?

Vì để không còn phụ thuộc vào Que kem nữa, kể từ đó, tôi với Bông đi học tiếng Anh tại một trung tâm khá là có tiếng. Cũng kể từ đó, tôi quyết tâm thực hiện chiến thuật mới: Phải làm sao cho Que kem nhanh chóng chán ghét mình mới được.

Thế là trong những năm tháng đó, tôi bắt đầu tìm cách đày đọa Que kem tới cùng. Mỗi lần thi học kỳ, tức thi cuối kỳ, tôi đều giả vờ thi không được, khóc đến thê thảm, dù trời mưa hay gió, đều bắt Que kem tới dỗ tôi, mua táo cho tôi ăn miễn phí, mua kem cho tôi gặm. Mỗi lúc nhà trọ của tôi hư cái này, hỏng cái kia, tôi đều một hai bắt Que kem tới sửa, lúc là thay bóng đèn, lúc là thay ống nước. Mỗi lần rạp chiếu phim ra phim mới, tôi một hai bắt Que kem phải chi tiền mua vé cho tôi đi xem. Nó hay đi làm thêm với buôn bán đồ handmade này nọ mà, tất nhiên là nhiều tiền rồi.

(Thẩm: “Hừ, bà hẹn hò với nó thì nói thẳng ra luôn cho rồi.”)

Thế cho nên, tôi càng lợi dụng Que kem càng nhiều, càng ngày càng cảm thấy Que kem là một thứ đồ vật dùng thật là tốt của riêng mình, càng ngày càng không muốn nó chán ghét tôi.

Dần dần, tôi đột nhiên cảm thấy rằng, làm bạn gái một người, quả thực cũng là một loại hưởng thụ. Mình phải biết tận dụng cái gì tự có để xài, đó mới là khôn ngoan. Tự dưng có sẵn một người bạn trai để dùng khi cần, ừm, cũng tốt.

Tất nhiên, cái gì xài riết thì mình cũng chán. Hu hu, nhưng đáng buồn là, không phải tôi chán nó, mà là nó đang chán tôi.

Năm đó, khi chúng tôi oanh liệt bước vào năm tư đại học, tôi được người quen đưa vào công ty thực tập, nên thuận lợi và nhẹ nhàng vô cùng. Còn Que kem, nó cứ bận rộn suốt ngày, lơ tôi đi.

“Que kem, chủ nhật tui với con Thẩm đi coi phim, ông đi chung cho vui.”

“Anh có việc bận ở chỗ thực tập rồi, em đi với con Thẩm vui nha.”

“Vậy thứ hai thì sao? Buổi tối đi, tối thứ hai ông đi uống nước với tui nha.” Tôi ngọt ngào như mật lên tiếng. Ruồi à, mi mau chết coi.

“Không được, thứ hai cửa hàng handmade của anh với anh Phong có chuyện rồi, anh phải qua đó một chuyến.”

Hừ, tôi tức giận vô cùng. Đồ không có lương tâm, tôi đã lên tiếng năn nỉ nó như vậy, lần thứ năm hẹn nó rồi, mà nó một chút cũng không muốn quan tâm tôi, không muốn gặp tôi, muốn lơ tôi đi.

Được lắm, lơ tôi chứ gì, tôi nhất định không cần cái tên bạn trai giả này nữa, tôi nhất định phải tìm bạn trai mới để xài.

Công cuộc vượt tường của ta chính thức bắt đầu!

Hôm đó, được con Thẩm giới thiệu, tôi chính thức đi hẹn hò với trai đẹp lần đầu tiên, tại một quán cà phê thật là ấm áp.

“Chào em, anh tên là Hải.” Một giọng nói có vẻ bắt mắt đã vang lên.

Ngay giây phút đó, tôi chính thức thất vọng, cái gì thế này, đây không phải là một người bạn trai đẹp như trong tưởng tượng của tôi. Nếu chia sao, cùng lắm nó chỉ đáng bốn sao thôi.

Da trắng này, răng trắng này, mắt một mí, môi mỏng, mũi cao, thế nhưng những nét tướng chừng không thể chê được này lại hoàn toàn không hấp dẫn tôi.

Phải chi anh này đen đen một chút, mắt hai mí, có cái lúm đồng tiền lúc ẩn lúc hiện khi cười như Que kem thì tốt quá. Dáng người của anh này cũng khác với Que kem nữa.

“Hi anh, em tên là Thảo.” Tôi ngượng ngùng lên tiếng.

Sau đoạn chào hỏi làm quen, chúng tôi kêu nước uống.

“Em là bạn thân của Thắm, vậy em biết Thắm thích uống gì không?” Anh ta hỏi tôi, khiến tôi đột nhiên phát hiện có gì đó bất bình thường.

Khi đang ngồi uống nước, vì để giả vờ thực nữ, tôi chỉ ngồi đờ ra, chờ anh ta lên tiếng. Ôi trời, làm thực nữ thật là cực khổ mà, tê chân mất thôi.

“Anh học chung trường với Thắm, thực ra thì anh sinh cùng năm với Thắm, anh học sau Thắm một năm, anh... đang học năm ba.”

Phụt một cái, toàn bộ nước đang ngao du trong miệng tôi bỗng chốc văng hết ra ngoài.

“Em có sao không?”

“À, em không sao.” Tôi tất nhiên là không có sao rồi, mà là có trắng luôn. Cái gì thế này, con Thắm kia, mi dám giới thiệu ta với đàn em dưới mi một lớp là sao? Ta đâu có đói khát tới mức đó cơ chứ.

“Anh xin lỗi, thực ra là Thắm, à... chị ấy ép anh, chứ người anh thích là chị ấy, thực ra... anh cũng không muốn tới đây.” Anh ta bắt đầu ra vẻ thú nhận. Tất nhiên, anh ta càng thú nhận, tôi càng đi từ khủng hoảng nhẹ sang khủng hoảng nặng, sau cùng là từ tức tối thành tức cười.

“Ha ha ha!”

“Ồ, em xin lỗi, em mắc cười quá, em không nhận được.”

Tôi tiếp tục: “Anh rốt cục có biết em là bạn thân với con Thắm không?”

Anh chàng gật gật đầu.

“Vậy anh gọi con Thắm bạn em là gì?” Tôi nhỏ nhẹ.

“Chị”

“Vậy anh nên gọi em, à không, cưng à, em nên gọi chị là chị, phải không?” Tôi vui vẻ lẩn nham hiểm nhìn nó tươi cười.

Tất nhiên, nó nhìn tôi sững sờ, vẻ mặt như là không thể tin được. Tội nghiệp cưng, nhìn chị từ con cừu nhỏ ngây thơ hóa sói, à không, nhìn chị trút bỏ lớp da con cừu ra, em đang chưa kịp tiếp thu chứ gì.

“Em mau nói cho chị biết, sao nó ép em tới đây, hả?”

Nó rụt rè, nhìn tôi ấp a ấp úng.

“Ha ha, em thích con Thắm nhà chị sao? Ha ha, thật là không ngờ mà.” Nhìn thẳng nhóc xinh như hoa trước mặt, lại nhớ đến em Thắm nhà tôi, tôi liền tưởng tượng tới cảnh trâu già gặm cỏ non vô cùng kinh điển. Em Thắm nhà tôi mà cũng là Tiểu Long Nữ thứ n sao?

“Em mau kể chị nghe chuyện em với con Thắm đi, chị giúp em đeo đuổi nó! Thắm nhà chị kỳ nhất là quen người nhỏ tuổi hơn, cho nên, em không có chị giúp là không được đâu cưng!” Tôi tiến tới gần, lấy hai tay mình chạm vào hai bên vai cậu nhóc đang ngồi ngẩn ngơ trên ghế, máu bà mai ông mối nổi lên hừng hực. Một người rất có đạo đức nghề nghiệp như tôi, làm sao lại bỏ qua món hời này cơ chứ.

Đùng một cái, một cánh tay nào đó nắm lấy tay tôi bứt ra khỏi vai bé cỏ non của con Thắm. Khỏi cần tốn miếng nơ-ron nào, tôi nghĩ mọi người cũng đoán được người đó là ai.

Sau khi dùng sức chặn kết nối giữa tôi và cổ non của con Thấm, Que kem lôi tôi đi, không thương tiếc ép tôi lên xe, chở tôi về nhà trọ của nó.

Ngay khi tôi xuống xe, đứng ngay cửa nhà trọ của Que kem mà chân chừ.

“Em còn không mau vào, muốn anh bế vào sao?”

Hừ, ta không vào địa ngục thì ai vào địa ngục? Nghĩ vậy, tôi bèn đau lòng lê lét vào nhà trọ. Bên trong, anh Phong không có nhà, chỉ còn hai đứa cô nam quả nữ chúng tôi. Hừ, nó còn ra vẻ giận dữ gì chứ, không phải vừa rồi nó dám phá vỡ chuyện tốt của tôi sao. Đang tính moi thông tin từ thằng nhóc để mà hành lại nghề mai mối cũ, định tính phí mai mối nữa chứ, nào ngờ...

“Nói, sao em đi hẹn hò với người khác?” Que kem chất vấn tôi, nhưng lại quay lưng không thèm nhìn tôi. Nó như vậy là sao? Dám không thèm nhìn tôi à?

“Hừ, thì là tui đi hẹn hò, có vậy mà ông cũng hỏi.”

Sau khi nghe thấy tôi nói xong câu đó, nó quay lại nhìn tôi, vẻ mặt thật sự khiến tôi cảm thấy chột dạ. Vẻ mặt đó, có tức giận, có đau khổ, có bị thương, có bất lực.

Thấy tôi phát hiện những thứ đau đớn trong mắt nó, Que kem buông ánh nhìn khỏi gương mặt tôi. Nó quay lưng, tiếp tục tránh né thứ gì đó, thở dài.

Một lúc lâu sau, Que kem lên tiếng: “Em về đi, anh không muốn thấy em nữa.”

Giọng nói nhỏ nhẹ đau thương của Que kem khi đó đủ sức khiến tôi cảm thấy choáng váng. Từ thứ suy nghĩ ban đầu cho rằng: “Được lắm, ông cứ nói lời nào tổn thương tui đi, tui sẽ không thèm nhìn mặt ông nữa!”, tôi như cảm thấy đau đớn, cảm thấy mất mát khó chịu.

Cái thứ cảm giác vừa đau vừa giận nhưng lại không thể chảy nước mắt, không thể khóc được, khiến tôi vô cùng khó chịu. Tôi đứng chôn chân. Tôi không dám bước đi một bước. Tôi sợ, tôi bước rồi, tôi sẽ mất thứ gì đó mãi mãi.

Đột nhiên, Que kem quay lại. Trong vòng chưa đầy một giây, Que kem tiến tới hôn tôi.

Nụ hôn cũng giống như năm mười tám tuổi kia. Thế nhưng, thứ cảm giác day dứt, khó chịu, cuồng nhiệt, say mê, đau đớn, không thể kháng cự đang nhân lên, còn gấp nhiều lần năm mười tám tuổi.

Đột nhiên khi đó, đầu óc tôi lại tiếp tục quay cuồng, nhưng nước mắt tôi lại chảy ra. Trong nụ hôn của Que kem, tôi nhận ra vị mặn của nước mắt mình trong đó.

Que kem buông tôi ra...

Ngay khi tôi khôi phục ý thức, tôi phát hiện mình đang nằm trên giường đôi của Que kem với anh Phong, Que kem buông tôi ra, nhích người, tạo cho giữa chúng tôi một khoảng cách, nhưng tay của Que kem lại đặt trên ngực tôi.

Que kem nhìn tôi: “Em thấy không, em ngay cả một chút khả năng phòng vệ cũng không có. Ngay khi anh hôn em, em hoàn toàn không thể chống cự được rồi. Ngay cả khi anh lấy tay sờ soạng em mà em cũng không ý thức được. Em đi hẹn hò với người khác, em chắc chắn bị người ta lợi dụng. Người ta nếu đối với em như anh đối với em bây giờ, em cho là em kháng cự được sao?”

Nước mắt tôi tiếp tục chảy. Tôi lấy tay tát anh một cái. Ngay lập tức, tôi chống cự, đẩy anh xuống đất. Tôi bỏ chạy...

Ông trời trêu ngươi, người làm tôi khóc, người thần nhiên sỉ nhục tôi như thế, lại là một trong những người quan trọng của cuộc đời tôi.

Phải, tôi hẹn hò, tôi làm anh khó chịu, tôi có lỗi với anh, nhưng anh có cần đối xử với tôi như thế không?

Ngồi trên xe buýt để về nhà trọ, người ta trông thấy một đứa con gái đang ngồi khóc hu hu. Thôi rồi, một cái mặt của mình lại bị mất nữa rồi.

Những ngày sau đó, tôi chính thức chiến tranh lạnh, không nhìn mặt Que kem nữa.

Những ngày đó, tôi trùm chăn nằm lì ở trong nhà, đặc biệt cấm Bông không mở cửa cho Que kem vào nhà trọ. Vì chỉ còn ở nhà làm báo cáo, tôi chính thức đóng đô tại nhà. Anh gọi tôi hai mươi cuộc, tôi tắt máy hai mươi cuộc. Trò chơi gọi và tắt máy của tôi với Que kem chỉ chấm dứt khi máy tôi hết pin.

Khi con Thắm gọi hỏi tôi tình hình buổi hẹn hò hôm đó, tôi khóc lóc kể nó nghe, sau đó quay sang giận nó, chọc ghẹo nó.

“Hừ, cái đồ trâu già gặm cỏ non kia, sao bà dám ăn chán cỏ rồi quay qua ném cho tui hả?”

Cái tên cỏ non đó cũng chính là kẻ nhìn lên điện thoại con Thắm, lấy số của Que kem, kêu Que kem tới bắt gian.

“Hải kia, ta giết mi!” Nó hét lên trong điện thoại, sau khi nghe tôi kể ra đầu đuôi sự tình.

Xem ra hiện tại, bạn thân mình cũng gặp rắc rối. Nó cũng phải đối phó với cỏ non nhà nó, mình phải đối phó với Que kem nhà mình. Nghĩ vậy, tôi dành thời gian dài cảm thán: Số phận phụ nữ chúng ta thật là đáng thương mà, suốt đời bị đàn ông đùa giỡn, bị đàn ông nắm trong tay.

Cho nên, hy vọng là em Thắm nhà tôi có thể trở thành nữ vương, trừ gian diệt bạo, nội công thâm hậu mà đối phó với cái tên cỏ non nham hiểm đó.

Thắm à, cố lên cưng!

Một ngày nào đó sau khi làm người ngủ chung với Que kem ngày qua ngày.

“Ông xã, hồi xưa anh sàm sỡ, sờ soạng em. Theo nguyên tắc kinh tế mà em được học, có vay phải có trả, anh có thể... cho em sàm sỡ lại không?” Tôi long lanh nhìn ông xã để anh mau mềm lòng, chết đứ đừ trước ánh nhìn mật ngọt của tôi.

“Không phải chúng ta cưới nhau rồi, thỉnh thoảng em đều sàm sỡ, sờ soạng anh sao?” Anh lại tạt xấu không sửa, nói chuyện với tôi mà chẳng thèm nhìn tôi. Hừ, phụ nữ sau kết hôn thật là bị lạnh nhạt, bị giảm giá mà.

“Em sờ soạng anh hồi nào? Anh nói dối!” Tôi kháng nghị.

“Không phải thỉnh thoảng em đều... khi thì cẩu lưng anh, khi thì sờ lưng anh, khi lại ôm cổ anh, khi thì lấy chân quàng lấy hông anh sao?” Anh nham hiểm nhìn tôi.

Tôi đỏ mặt: “Nhưng nếu không phải tại anh... thì em đâu có... Nói tóm lại là em bị ép buộc nên phải như vậy, không phải em tự nguyện sờ soạng anh!”

Anh tủm tỉm: “Được, hôm nay cho em sờ.”

Tôi lên tiếng: “Hừ, anh đừng có mà tưởng bở, em chỉ sờ phía trên thôi, anh đừng có mà mơ mộng.”

“Bà xã, em suy nghĩ nhiều quá rồi đó.” Anh còn tâm trạng ra vẻ ngây thơ nữa chứ, không phải lúc này anh vừa mới suy nghĩ tới cảnh tượng giới hạn lứa tuổi sao?

Thế là công cuộc sàm sỡ chồng yêu bắt đầu.

“Hả, ông xã, sao anh không có ngực gì hết vậy!” Tôi thất vọng sờ sờ ngực Que kem.

“Em bị gì vậy, anh không phải phụ nữ thì làm sao có ngực!”

“Nhưng cũng phải có cơ ngực chứ! Anh thấy Lee Byung Hun, Bi Rain, còn có Choi Si Won không? Chắc chắc. Mai anh đi tập thể hình đi, biết chưa?” Tôi lườm anh một cái.

“Hu hu, sao không có cơ bụng, ôi sáu múi của ta, mi mau hiện ra đi mà.”

“Àu sao nhìn thì không thấy, sờ cũng không có thế này, hu hu hu!”

Que kem khó chịu: “Bà xã, em sờ xong chưa?”

“Chưa, mà thôi, càng sờ càng thất vọng. Em không sờ nữa!”

“Vậy được, có vay có trả mà, tới lượt anh thôi.” Anh nhanh chóng lợi dụng lúc tôi đang thất vọng, nhào tới sàm sỡ tôi. Hừ, cái đồ thừa nước đục thả câu.

Chuyện gì tiếp theo, mời mọi người tự tưởng tượng ra cho thêm phần bổ não.

20. Chương 20: Kết Hôn Bất Đắc Dĩ (hoàn Chính Văn)

Từ lúc giận Que kem, ở lì trong nhà suốt ngày, tôi cảm thấy rất bức bối, tức tối. Thật ra thì, tức tối nhất, chính là cái tên Que kem đáng ghét đó chỉ toàn gọi điện thoại cho tôi như bỏ bom nguyên tử vậy, chứ không thèm tới nhà tôi gõ cửa dù chỉ một cái.

Hu hu, tại sao không cho tôi được hưởng một chút hương vị Romeo và Juliet chứ? Cảnh tượng Romeo si tình đứng ở ngoài cửa, đập cửa túi bụi, thề nguyện không gặp được Juliet thì không muốn sống, cầu xin Juliet tha thứ, ôi, tuyệt vời biết mấy, lãng mạn biết bao.

Hừ, đúng là số tôi xui xẻo, không chỉ Juliet không được làm, mà ngay cả chuyện gọi cho tôi, Que kem cũng lơ là, ngày thứ nhất ba mươi lăm cuộc gọi, ngày thứ hai trượt trắng xuống hai mươi hai.

Hu hu, ngay cả cổ phiếu rớt giá nặng nhất mà cũng không rớt giá bằng tôi. Que kem, anh được lắm, anh dám làm em rớt giá như vậy, anh chờ đó!

Đau lòng là, tôi chỉ còn biết ngồi chờ mỗi cổ, mòn mỏi suốt một tuần liền mà cái tên chết bầm đó cũng chưa vác xác tới. Ta hận ta hận người.

Cho tới ngày thứ tám, tới lúc tôi trở thành một oán phụ chờ chồng, mắt sưng húp lên vì chờ đợi ai kia, tại chờ không được thì mình phải ngủ chứ sao, mà ngủ nhiều thì mắt bụp, tôi quyết tâm đứng trước gương vì đôi mắt bụp mà tự hứa với mình rằng: Nhân nhượng với Que kem là tội lỗi với chính mình. Hừ, từ nay, dù cho Que kem có tới mà khóc lóc kêu gào thì tôi đây cũng sẽ không tha thứ.

Thế nên, bắt đầu từ ngày thứ tám đó, khi Que kem xuất hiện lần đầu tiên sau sự kiện vượt tường kia của tôi, đứng chờ tôi trước cửa, như chờ đợi tôi ra tha thứ cho anh, tôi vừa mừng vừa quyết tâm cắt đứt với anh.

Từ đó, mỗi ngày, khoảng mười giờ khuya, có một bóng người lúc nào cũng đứng trước cửa nhà tôi, tới tận mười hai giờ mới rời khỏi, sau đó lại tiếp tục tới trước cửa nhà tôi làm chó giữ nhà vào mười giờ tối hôm sau.

Tất nhiên là trong những ngày đó, Romeo của tôi rất sĩ diện, tuân thủ nguyên tắc không làm phiền mọi người, cho nên anh chẳng thèm đập cửa, chẳng thèm lấy bóng đèn hay ánh trăng ra để thề thốt, mà chỉ nhắn tin cho tôi, khi thì “Anh đang ở ngoài cửa, em ra mở cửa cho anh đi”, khi thì “Anh đang ở ngoài cửa, lát nữa anh về, ra gặp anh được không?”.

“Hừ, sao anh không chờ em suốt đêm luôn đi, đồ không có thành ý!” Tôi nhắn lại.

“Anh tưởng anh là Lọ Lem phải về trước mười hai giờ chắc? Anh có giỏi thì về luôn đi đừng có tới đây nữa!” Tôi tiếp tục giận anh.

Thấy tôi giận hờn Que kem như thế, Bông càng ngày càng đâm ra sợ tôi, bắt đầu bị Que kem mua chuộc, tới ngày ở bên tôi mà lải nhải:

“Bà đừng có vậy mà, ngày nào Thành nó cũng đứng trước cửa đợi bà hết, tội nó lắm.”

“Bà không ra thật sao? Trời đang mưa đó, ngoài hiên lạnh lắm đó.”

“Vợ chồng đầu giường giận cuối giường hòa mà, bà mau ra giảng hòa với nó đi.”

Nghe nó lải nhải, tôi chỉ biết thỉnh thoảng phán một câu: “Hừ, bà cảm động thì bà ra mà gặp nó, tui đây không rảnh.”

Nghe tôi nói thế, Bông rút ra kết luận: “Àu, bà thật là nhẫn tâm mà, đúng là độc nhất là lòng dạ đàn bà.”

“Bông à, nói thật đi, ngày xưa bà đi chuyển giới ở Thái hay Hàn vậy?”

“Sao bà lại nói vậy?”

“Bà vừa mới nói độc nhất là lòng dạ đàn bà, vậy bà không phải đàn bà sao?” Tôi nhìn quanh người nó, ra vẻ xác định lại giới tính cô Bông.

“Hừ, được rồi, chuyện nhà bà, bà tự mà lo liệu!” Nó tức giận, từ đó không thèm cãi nhai với tôi thêm câu nào nữa.

Đúng là đàn ông trên thế gian chẳng như trong truyện cổ tích mà chúng ta được đọc, cũng chẳng như trong tiểu thuyết mà chúng ta si mê, qua mười ngày làm chó giữ nhà lúc nửa đêm cho tôi, Que kem rốt cục cũng bỏ cuộc, không thèm tới nhà tôi nữa.

Hu hu, tôi có nói gì đâu, tôi chỉ nhắn cho anh một dòng tin duy nhất: “Chúng ta xem như không còn liên quan nhau nữa đi”. Tôi chỉ là muốn anh nhắn tin lại năn nỉ ỉ ôi tôi một chút, nếu anh nói câu nào đó mất lòng mát dạ tôi một tí, tôi nhất định tha thứ cho anh.

Rốt cục thì tôi cũng hiểu được, quen nhau suốt mười mấy năm trời, thế nhưng một chút thấu hiểu lẫn nhau giữa hai chúng tôi dường như là một con số không tròn trĩnh. Bởi vì anh hoàn toàn bị câu nói đó của tôi mà gục ngã, không thèm năn nỉ hay tới nhà tôi nữa.

Anh bỗng chốc biến mất khỏi cuộc đời tôi như không khí trong mười ngày tiếp theo.

Một tháng! Chúng tôi giận dữ nhau gần một tháng trời rồi.

Có lẽ nào ngày tôi nộp khóa luận, ngày tôi làm lễ tốt nghiệp, anh thực sự sẽ không xuất hiện? Tôi lo quá. Nhiều lúc tôi tự hỏi chính mình, tôi đã sai ở chỗ nào, chúng tôi đã gặp phải vấn đề gì thế này? Người tàn nhẫn với cả hai chúng tôi chính là bản thân tôi sao?

(Thẩm: “Hừ, bà đừng có mà ra vẻ ngây thơ, ra vẻ ta đây IQ à EQ thấp nữa, mau nhìn phía sau kìa, đuôi cáo đang phe phẩy kìa!”)

Tôi: “Đâu đâu, đuôi của tui đâu?”)

Que kem biến mất, cuộc sống của tôi đắm chìm trong game, truyện. Nhưng tới khi tắt lap đi rồi, thứ cảm giác trống rỗng, cô đơn, mất mát mới thực sự dâng lên, gặm nhấm cả người tôi. Cho nên, vào những buổi chiều không có việc gì làm, tôi bèn lên một chuyến xe buýt, đi tới trường anh. Tôi cứ ngồi ở trạm xe buýt, nhìn dòng người qua lại, hy vọng mình sẽ bắt gặp anh, trông thấy anh một lần. Có lẽ, tôi đấu với anh không nổi nữa. Có thể, chỉ vài ngày sau, tôi sẽ chịu không nổi, ngay lập tức gọi điện cho anh, nũng nịu anh như vô số lần tôi đã từng như thế. Ngồi nhìn dòng người, cảm giác trống trải vẫn không thể mất đi.

Cũng may là, vào một ngày đẹp trời nọ, anh đã ra tay trước tôi. Tôi biết ngay mà, anh sẽ không thể chịu đựng được nữa, tôi vẫn là người chiến thắng, không bao giờ phải nghĩ ra kế để giảng hòa với anh. Nói tóm lại là, anh vẫn không thể nào thoát khỏi lòng bàn tay của tôi.

Hự hự, nhưng tôi vẫn là người bị anh ép mà phải lên tiếng trước, thật là đau lòng mà.

Ngày hôm đó, khi tôi đang ngồi ở nhà mà đọc truyện, tự tưởng tượng ra mình là nữ chính, còn Que kem chính là nữ phụ ác độc, bị nữ chính trả thù tới tởm ở mấy chương cuối cùng, thì anh Phong bỗng gọi điện cho tôi.

Ngay lúc đó tôi mới biết tin, nhiều ngày nay Que kem nhốt mình trong nhà, không đi đâu cả, cũng không thể gọi điện liên lạc được. Anh Phong đang ở quê thu xếp cửa hàng mới của mình, còn cả tháng nữa mới trở lên thành phố, đành nhờ vả tôi đến xem Que kem thế nào. Ha ha, rốt cục Que kem cũng bị nhiễm thói trạch nữ của tôi rồi, thật là vui mừng mà.

Nói đùa thế thôi, chứ thực ra, khi nghe anh Phong nói như thế, tôi dù có ngu ngốc cách mấy cũng biết được Que kem đang đau tim, mà người khiến anh đau tim không ai khác ngoài tôi. Hừ, tất nhiên rồi, tôi cũng đang đau tim mà, chẳng lẽ Que kem không đau sao? Cho dù không đau cũng phải đau.

Chiều hôm đó, tôi lật đật đi xe buýt tới nhà trọ Que kem, tự trấn an lòng mình rằng anh ấy chẳng có việc gì đâu.

Ồ, tất nhiên là chả có gì cả, vì chỉ có một con ma men đầu tóc bù xù, quần áo xộc xệch chẳng giống người ra mở cửa cho tôi mà thôi. Ngay giây phút đó, tôi giật giật môi kinh hãi: Nhà trọ này đúng là càng ngày càng giống địa ngục không lối, nhưng đau lòng là mình vẫn phải bước vào.

Nhìn thấy tôi, nét mặt anh không có gì thay đổi, chỉ có ánh mắt của anh là lóe sáng lên đôi chút, chỉ một giây, khiến tôi có cảm giác mình chẳng thể nhận ra điều nhỏ bé đó nghĩa là gì.

Bước vào nhà trọ, cảm giác thật là càng lúc càng khó chịu. Thứ mùi vị của bia rượu pha lẫn thức ăn gì đó bốc lên, cũng may là chưa khiến tôi muốn ói. Anh mở cửa cho tôi, cho tôi vào, nhưng vẫn cứ lặng im không nói.

Sau đó, anh ngồi trên giường, tôi ngồi trên ghế, tôi nhìn anh, nhìn thấu vẻ mặt đau thương của anh. Tôi cảm thấy xót xa, uất ức, một cảm giác không thể nói nên lời.

Tôi khó chịu, bởi lẽ, tôi phải nhanh chóng vứt bỏ tự tôn trong một giây, để thốt lên ba chữ mà tôi không hề muốn nói: “Em xin lỗi.”

Ngay khi nhỏ giọng lí nhí nói xong, tôi bèn giả vờ một chút, mím môi, ra vẻ ủy khuất vô cùng. Trong lòng tôi có một tia hy vọng vô cùng bự rằng chiêu ra vẻ này nhất định có hơn chín chín phần trăm là hiệu quả.

Tất nhiên rồi, vừa ra vẻ khúm núm khép nép, vừa nhìn trộm Que kem, tôi phát hiện gương mặt anh đã dịu dàng hơn nhiều.

“Em biết em sai ở đâu không?” Anh lên tiếng chỉ trích tôi.

Tôi nhanh nhẩu: “Em biết! Em biết chứ!”

“Vậy mau nói ra, nhận lỗi với anh một chút đi.” Anh cười cười, lộ rõ vẻ mặt đều giả.

Hừ, anh được lắm, dám hiếp người quá đáng. Anh đừng chớ dại, chớ dại nhất định phải cắn anh, đừng có mà trách em: “Em biết em có lỗi, nhưng mà lỗi gì ta?” Tôi ra vẻ trầm tư suy ngẫm lỗi lầm, nhân tiện thưởng thức vẻ mặt tức xanh của anh.

Ngay giây phút đó, cách nhanh nhất để giải quyết hiểu lầm giữa hai chúng tôi, chính là biện pháp đơn giản, cũ rích nhưng mang tính chất nguy hiểm cao: hôn.

Lần đầu tiên trong đời, tôi chủ động dùng đầu mình nhúng về trước hết tốc lực, nhắm thẳng cái môi dày dày hồng hồng của anh mà tiến công.

Ngay giây phút đó, tôi chợt phát hiện, anh cũng xài cái cách đó với tôi. Hừ, hậu quả của hai cái đầu đang đâm về phía nhau là gì? Tất nhiên là sứt đầu mẻ trán.

Cái môi yêu quý của tôi chẳng tìm được bãi đáp chính xác, cho nên đáp ngay cằm anh. Còn anh hôn ngay trên mũi tôi. Ngay lúc đó, vì đụng nhau một cú khá kêu, chúng tôi đồng thanh hét lên đau đớn.

Không cam tâm vì lần đầu chủ động lại thê thảm như vậy, tôi tức tối hét lên: “Anh ngồi yên đó cho em! Không được động đây!”

Lần này, nhờ anh ngồi cười tùm tùm bất động, tôi cuối cùng cũng thực hiện xong nhiệm vụ đã đề ra.

Ngay khi chúng tôi đang môi quần môi, tinh thần tập trung cao độ, tôi nhanh chóng bắt lấy cánh tay của anh đang chạy loạn đầu đó trên người tôi ra. Kế đó, tôi đẩy anh ra xa, tạt anh một thau nước lạnh, đập chân anh một cái:

“Anh nhìn đi, em rõ ràng không phải không biết tự đề phòng. Anh sai rồi! Em hoàn toàn có thể đẩy anh ra. Em nói cho anh biết, nếu không phải là anh thì em không có như vậy. Bởi vì là anh cho nên em mới buông lỏng bản thân, mới cho anh lợi dụng em, sờ loạn em. Anh được lợi không biết hưởng còn dám nói là em không tự bảo vệ được, ai ai cũng đụng được. Hừ, từ nay em cho anh biết, anh dám đụng em một lần, em đá anh một lần, anh dám đụng em hai lần, em...”

Ngay lúc đó, anh thừa cơ hội, không đúng, là trừng phạt tôi đã dám đá anh, nhúng người tôi, chặn lấy môi tôi.

Mặc cho tôi vất vả chống cự, đấm đá anh túi bụi, anh vẫn ác độc không buông tha tôi, xài độc chiêu với tôi. Chỉ một câu nói của anh thì thảo bên tai tôi: “Anh sai rồi”, tôi như kẻ đang mất hồn trúng ngay thuốc độc, chẳng thể nào chống cự, chết ngay tại chỗ...

Hóa ra chó dại không phải là tôi, mà chính là anh, cái người cần tôi không còn một mảnh.

Sáng hôm sau, tôi từ trong mơ màng tỉnh lại, phát hiện ra một sự thật cực kỳ nghiêm trọng: Tôi đúng là địa ngục không lối mà cũng tình nguyện đâm đầu vào. Tiêu rồi, tôi tiêu rồi!

Tôi mở mắt, cúi đầu nhìn bản thân, phát hiện ra một tình huống vô cùng kinh điển: Tôi đang trống trơn. Đùng một cái, tôi nhìn qua bên cạnh, Que kem cũng trống trơn, nhìn lên trần nhà, trần nhà cũng trống trơn.

Ngay lúc đó, tôi dùng hết sức lực còn sót lại của bản thân, hét to lên một tiếng: “Aaaaaa!!!”.

Kể đó, chờ cho ai kia đang mơ màng tỉnh lại, tôi bắt đầu thực hiện chiến dịch: Một khóc hai nháo ba thất cổ.

“Hu hu, mẹ ơi, con có lỗi với mẹ, con đã bị bán giảm giá, à không, con trở thành hàng tặng cho không bán rồi. Hu hu, mẹ nuôi con hai mươi mấy năm, mẹ đã bị lỗ vốn rồi. Hu hu, con có lỗi với mẹ, mẹ ơi!”

Ngay lúc tôi đang khóc đó, Que kem còn có cái tâm trạng ngồi sững người, ngồi thần thờ mà thưởng thức màn khóc nháo của tôi.

“Hu hu, em hận em hận anh!” Tôi vừa khóc lóc thảm thiết vừa lấy một tay nắm chặt để che mình, một tay đâm đâm Que kem.

“Em bị lỗ vốn rồi! Em không biết đâu, anh mau bồi thường cho em! Mẹ em nuôi em cực khổ, nào ngờ! Hu hu em đánh chết anh! Em đâm chết anh!” Tôi liên tục đâm đánh anh, gia tăng số lượng lần trọng lượng đâm tay mình.

Anh sững sờ, nhìn tôi, xong chợt lóe ra một ý gì đó thì phải, anh cười cười hỏi tôi: “Vậy anh bồi thường em. Em nói đi, muốn anh bồi thường cái gì.”

Tôi dùng sức, lấy tay bóp cổ anh: “Hu hu, anh còn dám cười, anh dám cười em! Em hận anh! Em muốn anh bồi thường cả đời!”, hừ, cả đời này, anh đừng hòng thoát khỏi tay tôi.

Sau màn khóc nháo thật là chấn động buổi sáng hôm đó, chúng tôi đi đến thảo luận. Vì để lấy lại vốn ngay lập tức, chúng tôi nhanh chóng thu xếp về quê, lục tủ nhà, trộm lấy sổ hộ khẩu, kẻ đó nhanh chóng chạy tới xã để làm cái chuyện kinh thiên động địa: Lén lút đăng ký kết hôn.

Sau khi nhanh chóng cầm tờ chứng nhận kết hôn trong tay mình, tôi tùm tùm cùng Que kem mặt mày đang hớn hở kia nhanh chóng bỏ chạy lên thành phố. Vì sao ư? Xã tôi mà, ông chủ tịch xã là bạn học mẹ tôi, cái ông chuyên xử lý giấy tờ công chứng trong xã chính là kênh truyền bá thông tin hiệu quả của xã tôi. Cho nên, hậu quả là trong gia đình tôi, mẹ vui mừng hớn hở, cha nổi trận lôi đình, cùng nhau gọi điện thoại lên hỏi tội tôi.

Thế nên đau lòng là, tôi trở thành kẻ có nhà (trợ) không thể về, cùng Bông chia loan rẽ phượng, đành tạm trú tại nhà trọ Que kem mà trốn người thân của mình.

Hừ, nổi hận Que kem càng thêm chồng chất!

“Que kem, anh mua kem cho em ăn đi, em thèm quá.”

Que kem nhìn tôi kinh hãi: “Cây thứ năm rồi, Thảo, không phải em... có rồi chứ?”

“Hừ, em có thì sao, không có thì sao? Anh không muốn chịu trách nhiệm phải không?” Tôi tức tối xả Que kem một chập.

“Anh đâu có nói là không nhận. Anh cũng đã nói với em rồi, trốn tránh không phải là cách, mình về nói chuyện với cha mẹ thôi. Em cứ ngồi đây không chịu giải thích với người lớn, suốt ngày ăn kem rồi ngồi tự kỷ.”

“Anh cho là em muốn chắc. Em... không dám đối diện với mẹ em.” Tôi mím môi, đau lòng. Sau đó, tôi nhanh chóng ôm lấy Que kem, tức tử mà khóc ra tiếng thật lớn, trét nước mũi lên áo anh. Ta trét ta trét!

Anh lấy tay vỗ vỗ lưng tôi, thở dài: “Anh xin lỗi.”

“Muốn xin lỗi thì thực tế chút đi, mau mua kem cho em ăn giải sầu đi.”

Anh liếc liếc tôi: “Có một que kem bự ngay trước mắt em, em có muốn ăn không?”

Hừ, nếu còn hứng thú đánh người, nhất định tôi đã đánh anh tơi tả.

Trong thời gian trốn ở nhà trọ của Que kem, tôi mới thấm thía nỗi khổ của những bạn sinh viên sống thử với nhau. Vì trong con mắt của người ngoài, một đứa bạn gái như tôi lại ở lì nhà thằng bạn trai, chính thức là một ví dụ điển hình sinh động của cái gọi là “sống thử”.

Hừ, nhìn cặp mắt mọi người chung quanh nhà trọ nhìn tôi, tôi thực hận mình không thể đem cái giấy chứng nhận kết hôn ra treo giữa trán, đi rêu rao khắp nơi.

Sống thử hay sống thật thì đều đúng là chẳng có vui gì cả. Que kem kia chẳng thèm nấu cơm cho tôi ăn mỗi ngày như cô Bông, mà lại còn ép tôi phụ anh nấu cơm, bắt tôi nhặt rau, bắt tôi giúp anh thái thịt, vâng vâng và mây mây. Chưa kể tôi đến lại hóa thân thành sói ra bắt nạt tôi nữa. Tôi thật hối hận mà, lần đầu tiên của chúng tôi, anh như cậu bé thơ ngây chẳng biết gì, còn để tôi chỉ dạy vài chiêu mình học lỏm từ trong truyện ra, khiến tôi vui vẻ mà ký giấy kết hôn, tưởng rằng mình dự được một anh chàng hiền lành, ngây thơ, trong sáng, coi như có chút lợi nhuận đi, nào ngờ...

(Thẩm: “Hừ, nó mà ngây thơ, bà bị nó lừa nữa rồi đó cưng.”)

Tôi: “Kệ tui, tui lừa mình dối người một chút thì chết ai?”)

Ngày làm lễ tốt nghiệp, tôi đau lòng không dám báo cho cha mẹ lên dự lễ. Thế nhưng ngày hôm đó, đột nhiên Que kem dẫn cha mẹ tôi tới. Ngay khi tôi chưa kịp bỏ trốn thì cha mẹ tôi đã nhanh chóng nói với tôi, dù hai đứa có lỡ lầm gì thì cũng đã rồi. Mẹ tôi còn vừa khóc vừa cười mà cốc đầu tôi, y như mẹ biết rằng mình đã gả đứa con gái ột tên vô lại vậy. Nhưng mà tên vô lại này ngày hôm đó lại được cha mẹ tôi quan tâm chăm sóc còn hơn cả tôi, thế mới đau. Đúng là con gái gả đi rồi như bát nước đổ đi mà.

Ngày hôm đó, tấm ảnh chụp lễ tốt nghiệp của tôi, có Thẩm, có Loan, có Bông, có cha mẹ, có hung thần Que kem kia, và tất nhiên là có tôi, một đứa đang toe toét cười, tràn ngập hạnh phúc.

Sau khi tốt nghiệp ra trường, tôi nhanh chóng thăng chức Cử nhân thất nghiệp. Còn Que kem nhà tôi ư? Anh nhanh chóng được nhận vào làm ột văn phòng luật, lại còn bận rộn với cái cửa hàng handmade nhà anh.

Một năm sau, chúng tôi nhanh chóng có được lễ kết hôn chính thức. Bởi vì tôi không ngờ rằng, nhà anh chẳng có nghèo miến nào, chỉ là mang mác nghèo ọi người xem.

Ngày anh dẫn tôi đi xem cái nhà anh vừa mua được, cũng là nơi hiện nay chúng tôi đầu đá nhau mỗi ngày này, tôi hỏi anh: “Sao anh lại có tiền mua nhà? Nói mau, anh đi cướp của ai?”.

Anh cười cười: “Tiền của cha anh để lại.”

Hóa ra, trước khi bỏ vợ con đi mất, cha anh có để lại một số tiền, chính xác là vàng. Mà vàng thì, lúc chúng tôi mua nhà, nó là thứ vô cùng có giá.

Sau này, tôi mới biết được, hóa ra cha anh không phải người tầm thường. Ông đang ở đâu đó trên thế giới này, nghe đồn là có dính lúu tới xã hội đen, nên không thể để vợ con mình lộ diện.

Cho nên, ở bên Que kem suốt đời, rất có thể có một ngày, một đám xã hội đen nào đó tới thanh toán tụi tôi thì sao? Thôi chết rồi, tôi tiêu rồi, lựa ai không lựa, lựa trúng phần tử nguy hiểm mà ăn bám cả đời. Cho nên, cưới Que kem về, ép anh cưới tôi, rốt cục là đúng hay sai đây?

Câu hỏi đó, mãi mãi không có lời giải đáp. Vì hôn nhân mà, chúng ta như kẻ đặt cược, chẳng biết sẽ thắng hay thua.

Chỉ biết là, nơi nào có anh, thì dù có là địa ngục, chắc tôi cũng cam lòng mà nhảy vào. Nơi nào có tôi, thì dù là thiên đường anh cũng phải níu kéo.

Ngày kết hôn với Que kem, nhìn cái nhẫn đeo trên tay mình, tôi tự dưng tiếp nhận không kịp hết thấy mọi chuyện, nên tự hỏi với lòng mình rằng: Mình đã kết hôn rồi sao? Hu hu, tôi không muốn kết hôn, tôi không muốn mình già đi. Tôi rất muốn bắt chước cái phim gì đấy, làm cô dâu bỏ trốn.

Hiện tại, cho tới bây giờ, mỗi ngày khi thức dậy, tiếp tục sự nghiệp tìm việc làm sau hơn hai năm tốt nghiệp và thất nghiệp, tôi vẫn tự hỏi bản thân mình: Mình đã kết hôn rồi sao?

Bởi vì, tôi vẫn có cảm giác, mọi thứ như vừa mới hôm qua, vô cùng khó khăn để mà tiếp nhận. Cũng như ngay khi Hải rời bỏ con Thấm bạn tôi mà đi du học, tôi cũng cảm thấy rằng, nó như vừa mới thất vọng vì Hậu đậu không thích nó, vẫn mãi là đứa bạn thân nhỏ bé chưa biết gì của tôi, ngồi khóc lóc với tôi.

Nói nhảm nhiều rồi, kể mọi người nghe về tình hình hậu kết hôn của tôi thôi.

“Que kem, em muốn nộp đơn vô công ty anh!”

“Không được!”

“Sao lại không được?”

“Em học kế toán, sao lại thi vào công ty luật được chứ?”

“Nhưng có anh nâng đỡ thì em mới đậu, hu hu, em thất nghiệp hơn hai năm rồi, em không muốn ăn bám anh nữa!”

“Thì cứ coi như anh là đại gia đang bao nuôi em đi, làm tình nhân cho anh là nghề nghiệp của em.”

“Hừ, anh dám sỉ nhục em hả? Em đánh chết anh!”

“Vậy em nộp công ty X này đi.” Anh đưa link cho tôi.

“Không được, công ty này lương thấp quá, em không muốn, em muốn lương bằng anh hà.”

“Vậy còn công ty này?” Anh lại đưa link cho tôi.

“Hu hu anh dám xỏ xiên em phải không? Toàn tiếng Anh, yêu cầu công việc là gì mà em đọc còn không hiểu.”

Anh đen mặt, không nói không rằng bỏ đi.

“Ê, sao anh lại bỏ đi, tìm link tiếp cho em đi mà!”

Hừ, lại dám bỏ tôi mà đi, được lắm, tôi ôm chần qua nhà con Thấm ngủ thôi.

Thế là một cuộc chiến tranh lạnh giữa hai chúng tôi lại chính thức bắt đầu.

[HOÀN CHÍNH VĂN]

21. Chương 21: Ngoại Truyện 1: You Are My Sunshine

Trên đời này có một số việc, bạn tìm kiếm mãi cũng không tìm ra lời giải đáp, hoặc có thể, chính bạn cũng không muốn tìm ra lời giải.

Giống như một ngày, bạn có biết mình hít bao nhiêu lượng không khí? Tình cảm của bạn dành cho người thân mình, rốt cục sâu bao nhiêu? Hoặc bạn có thể nuốt trôi bao nhiêu con sâu để sinh tồn, nếu một ngày bạn bị kẹt lại trong rừng?

Cũng giống như tôi và cô ấy, mãi mãi không thể tìm ra lời giải của chính mình. Bài toán khó của hai chúng tôi, vẫn mãi mãi chỉ là ẩn số.

Tôi gặp cô ấy là vào một ngày đầu thu, ngày tựu trường.

Khi đó, có một cô bé tóc thắt bím dễ thương, tay cầm một tờ hai trăm đồng chạy đến trước mặt tôi. Tôi vẫn nhớ mãi như in hình bóng dễ thương của cô ấy. Bởi đó là cái nhìn sáng rực rỡ khi người ta phát hiện ra thứ gì hấp dẫn. Chỉ tiếc là khi đó, thứ hấp dẫn cô ấy lại không phải là tôi, mà lại là mấy chiếc kẹo xinh xắn nhỏ nhắn trong tay tôi.

“Kẹo này bạn mua ở đâu vậy?”- Cô bé phúng phính mím môi, mắt long lanh nhìn tôi.

“Tôi mua ở quán bên kia kia.”

“Bao nhiêu một cái kẹo vậy?”

“Một trăm đồng.”

“Vậy tôi đưa bạn hai trăm đồng, bạn thối tôi một trăm nha.” – Cô bé lại nhoẻn miệng cười, để lộ cái lúm đồng tiền dễ thương.

Lúc đó, tôi ngây ngô gật đầu với cô bé, cố gắng moi trong túi quần của mình ra một đồng tiền. Thế nhưng tôi tìm mãi vẫn không tìm ra tờ nào một trăm đồng.

“Ồ, bạn không có tờ một trăm đồng sao?”

“Ờ một trăm đồng hả?”

“Là tờ có số một ở bên trái đó.”

Thế là, tôi nhanh chóng đưa cô bé một cái kẹo cùng cái tờ có số một ở bên trái kia, sau đó nhận lấy hai trăm đồng từ trong tay cô bé.

Tất nhiên sau khi về nhà, tôi mới biết được mình bị cô bé lừa. Chị gái tôi nói: “Em bị gạt rồi. Làm gì có tờ tiền nào một trăm đồng, nhỏ nhất là hai trăm đồng thôi. Tờ tiền đó là một ngàn đồng đó em. Chị dạy em đếm số trên tờ tiền rồi mà. Sao em không nhớ gì hết vậy hả?” – Sau khi tức giận, chị lấy tay quất mạnh vào mông tôi. Tôi òa khóc nức nở.

Uất ức mất đi một ngàn đồng tiền quà vặt của mình, tôi thậm tức giận cô bé mưu mô đó. Ngày hôm sau vô lớp học, tôi mới biết được tên của cô bé kia: Thu Thảo. Cái tên mà tôi luôn thuộc nằm lòng mỗi khi nhớ đến sai lầm mất tiền đầu tiên trong đời mình.

Trẻ con, chưa biết làm gì, lại còn vô cùng ngây thơ, tôi đành chỉ có thể liếc nhìn cô bé đó từ phía xa xa. Những lúc cô bé chơi đùa với bạn, những lúc cô bé giơ tay phát biểu, những lúc cô bé kiên cường lì lợm bám víu lấy cha không buông, chỉ để cha cho thêm một ngàn đồng tiền tiêu vặt, tất cả đều là những ký ức có muốn xóa mãi cũng không thể nào mất đi trong đầu tôi.

Khi được cô giáo chia tổ, tôi đột nhiên lại tiến gần chỗ cô bé, muốn vào cùng tổ với cô nhóc.

Thế là, từ ước mong muốn trả thù, trút giận cô bé một lần, tôi lại trở thành một cậu nhóc bám đuôi phía sau cô bé. Cô bé chơi trò bác sĩ, tôi làm bệnh nhân. Cô bé chơi trò nấu ăn, tôi làm khách ngồi ăn, sau đó kiêm luôn người dọn dẹp bàn cho cô bé.

Một ngày nọ, nhân lúc cô bé không chú ý, loay hoay với tụi đồ ăn giả đang nấu của mình, tôi hôn cô bé một cái, sau đó hoảng sợ quay đi.

Cô bé khóc thét lên, quay sang hỏi tôi, là ai dám hôn cô bé.

Tôi sợ hãi, quay qua chỉ thẳng nhóc bên cạnh.

Thật không ngờ, giây phút không can đảm đó đã khiến tôi mất đi thứ quý giá đầu tiên trong đời mình: sự chú ý của cô bé.

Cô bé bắt đầu không còn chơi với tôi nữa. Cô bé cứ mãi mè chọc phá, trả thù tên nhóc dám hôn cô kia. Cô bé quấy thẳng nhóc ấy tới mức chỉ vài tháng sau, thẳng bé buộc phải nghỉ học. Thế nhưng kể từ đó, cô bé lại không biết rằng bản thân cô bé lúc nào cũng nhớ mong thẳng bé kia. Cô bé không còn thiết tha chơi đùa cùng tôi nữa. Cái tên củ cải trắng khăn quần đầy đầu đó đã thay thế tôi, cướp lấy thứ vốn thuộc về tôi. Tôi phải làm sao để cô bé chú ý đến mình nữa bây giờ?

Một thời gian sau khi thằng bé củ cải trắng kia nghỉ học, tôi cũng phải thôi học, bởi gia đình tôi xảy ra biến cố. Chỉ trong năm đó, tôi đã mất đi cả cha lẫn mẹ. Chỉ trong năm đó, tôi không thể tới trường, tôi đã mất đi cô bé của tôi.

Thời gian trôi, mọi thứ thay đổi. Chị tôi, một cô gái chưa từng biết đến việc kiếm tiền buộc phải kiếm tiền. Tôi, một đứa trẻ vốn chẳng yêu tiền lại trở nên yêu tiền như mạng. Bởi tôi biết, có tiền, bạn không hẳn có tất cả, nhưng không có tiền, bạn lại mất tất cả.

Năm học lớp sáu, vì cả xã tôi chỉ có một trường trung học cơ sở, tôi hiển nhiên sẽ gặp lại cô bé của tôi. Tôi cứ tưởng mình đã quên cô, không thể nhận ra cô bé nữa. Mà cũng đúng như thế thật, suốt năm lớp sáu, tôi đã không biết mình sẽ gặp lại cô bé. Cho đến một ngày nọ vào năm lớp bảy.

Trời mưa, tôi không đem theo áo mưa, đạp xe nhanh từ trường về nhà, tôi đi ngang qua một cô bé đang mặc cái áo mưa màu xanh trong, vừa chạy từ từ, vừa hát bài hát quen thuộc mà tôi vốn được nghe cô bé của tôi năm xưa hát rất nhiều lần:

“Hai con thần lẫn con cùng nhau cắn nhau đứt đuôi. Cha thần lẫn buồn hiu gọi chúng đến mới mắng cho...”

Trời mưa thì hát bài Thần lẫn con, là cô ấy sao? Tôi phanh xe lại từ từ, vừa chạy chậm chậm vừa nhìn qua.

Về nhà, tôi cầm lấy tờ hai trăm đồng kẹp trong tập từ rất lâu rồi, chậm rãi vuốt ve.

Lịch sử lặp lại, sai lầm lặp lại. Tôi mãi là thằng bé đứng phía sau cô bé, chỉ có thể mãi mãi trộm nhìn cô. Học khác lớp với cô, tôi chỉ có thể trộm nghe người ta bàn tán, nào là tin đồn tình cảm của cô, nào là cô học giỏi ra sao, là thần tượng trong trường như thế nào.

Còn tôi, tôi có gì chứ?

Muốn được cô quan tâm, muốn được cô chú ý, chỉ còn cách cố gắng để ngang bằng được với cô. Càng ngày, tôi càng cảm thấy mình biến thái. Tôi như đứa si mê thần tượng tới phát cuồng, cô ấy học giỏi toán, tôi cũng phải cố gắng giỏi toán, cô ấy vào lớp nâng cao toán, tôi cũng phải vào cho bằng được.

Thế nhưng, dù cố gắng thế nào, tôi cũng đã chậm một bước.

Là người con trai thứ ba mà cô chú ý, tôi mãi mãi không thể so sánh được với hai người kia. Dù cho tôi cố gắng thế nào, cô bé của tôi cũng đã đóng sập cánh cửa với tôi, mãi mãi không cho tôi, dù chỉ là một hy vọng, dù đã có lúc, tôi tưởng mình đã có cơ hội.

Ngày cơm áo gạo tiền vây lấy tôi và chị tôi, chúng tôi buộc phải tìm cách lên thành phố sinh sống.

Biết làm thế nào bây giờ, tôi mãi mãi vẫn chưa nắm được thứ gì, chưa có được thứ gì, để có thể hy vọng, có thể được bảo đảm vào thứ tình cảm chỉ có một mình tôi ấp ủ.

Hy vọng cuối cùng của tôi, cũng là sự chấm hết của tôi, là vào buổi chiều hôm đó.

Tôi chìa tay ra cho cô bé của tôi tờ hai trăm đồng, và rồi hiển nhiên là, cô bé đã quên.

Ở trong thế giới của tôi, chỉ có một mình tôi là trông đợi, ấp ủ vào tờ hai trăm đồng đó. Quên là đã quên, không thể thay đổi được gì.

Tôi quay đi, cô bé của tôi chúc tôi giữ gìn sức khỏe. Tôi lại quay lại nhìn em. Ánh nắng chiều chiếu trên gương mặt em. Em tỏa sáng như ánh nắng của tôi. You are my sunshine. Xin lỗi em, vì tôi không thể tiếp tục. Xin lỗi em, vì tôi đã từ bỏ. Tôi đã không cho em biết người cướp đi nụ hôn đầu của em là ai. Xin lỗi em, vì tôi đã tước mất đi quyền được giữ những ký ức đó của em. Em không còn nhớ đến tôi, không còn nhớ những gì chúng ta đã có. Không sao, chỉ cần tôi nhớ là đủ rồi. Bởi lẽ tôi biết, nhớ chỉ làm em thêm muộn phiền. Bởi tôi biết, người bên cạnh em, sẽ tốt với em, chắc chắn tốt với em hơn tôi.

Ca từ của bản nhạc mà tôi yêu thích, hiện ra trước mắt tôi, như từng ánh nắng ấm áp, tỏa sáng lần cuối cùng, lấp lánh lấp lánh.

You are my sunshine

My only sunshine

You make me happy
When skies are grey
You'll never know dear
How much I love you
So please
Don't take my sunshine
Away ...

22. Chương 22: Ngoại Truyện 2: Kỷ Niệm Đại Học

Act 1: Ăn táo

Một ngày nọ sau khi thi học kỳ xong, bạn Thảo nhà ta nhanh chóng gọi điện thoại cho cái người mà cô thường xuyên bắt nạt:

“Que kem, tui muốn ăn táo, muốn ăn liền bây giờ, hu hu hu!”

“Được, anh mua tới liền cho em.”

Ngay lập tức, cái người bị cô ám suốt cả đời phải đội mưa, ghé sạp trái cây mua cả ký táo, kể đó chạy nhanh tới trước cổng trường cô, chìa thẻ sinh viên trường Luật của mình ra cho chú giữ xe kiêm bảo vệ xem:

“Chú, con bên trường Luật, bạn gái con mới thi xong đang buồn, ngồi ở trong kia, chú cho con vào nha chú.”

Chú giữ xe cười lớn: “Con bị gì vậy, muốn vô thì vô giữ xe, có ai cấm cản gì đâu, vô nhanh đi nhóc.”

Sau khi gửi xe xong, anh nhanh chóng chạy tới bên cô. Sau khi nhìn thấy một cô gái đang mím môi đứng dưới mái hiên hành lang trường, như đang trông đợi một ai đó, vẻ mặt có gì đó uất ức, chờ mong, lo lắng nữa, anh xác định, đó là kẻ thủ ác của đời anh mà anh đang tìm kiếm.

Ngay giây phút anh trông thấy cô, cô cũng nhìn thấy anh. Nét mặt cô bừng sáng, như kẻ đang đói cồn cào chợt nhìn thấy đồ ăn ngon phía trước. Ngay lúc đó, anh phát hiện, ở trong mắt cô, anh đang là thứ quý giá nhất trên cõi đời này, và mọi thứ anh làm vì cô đều trở nên đáng giá.

Khi anh chìa túi táo trong tay mình đang nắm ra đưa cho cô, cô uất ức: “Không phải, anh mua lộn rồi, em nói táo nghĩa là táo xanh đó, trái nhỏ xíu mà hồi nhỏ mình hay ăn, không phải táo này, cái này miền Nam mình gọi là bom, không phải táo. Em không muốn ăn bom, em muốn ăn táo xanh hà.”

Nhìn thấy cô thất vọng, anh cũng thất vọng không kém. Ngay lập tức, anh lại mặc áo mưa trở ra, tìm mua lại cho cô thứ táo mà cô muốn. Sau cả nửa tiếng đồng hồ chạy từ sạp trái cây này sang sạp trái cây khác, rốt cục anh cũng tìm được loại trái cây mà anh đang cần. Ngay khi trở về bên cô, anh trông thấy cô gái của anh đang ngồi chơi Sudoku, tách biệt bản thân mình khỏi thế giới bên ngoài. Anh thầm nghĩ, cho dù vật đổi sao dời, anh vẫn mong cô gái anh yêu mãi vô tư, vô lo như thế, sẽ không có bất kỳ thứ gì trên đời này làm cô tổn thương.

Cùng nhau ngồi trên băng ghế đá, nhìn cô lấy tay lau lau trái táo xanh rồi đưa lên miệng cắn, anh ngăn lại: “Anh quên, chưa rửa đó, em ăn coi chừng dơ.”

Cô cười: “Có gì đâu, ở dơ sống lâu mà.”

Nhưng ngay khi cô chưa kịp cắn, anh đã nhanh chóng lấy ra chai nước khoáng mà anh hay đem theo bên ba lô của mình, đoạt lấy trái táo của cô, dùng nước kì cọ nó, rồi mới đưa qua cho cô ăn.

Sau khi cắn một miếng táo xong, cô lập tức nhăn nhó mặt mày, ra vẻ khó chịu. Cô lí nhí: “A chết rồi, tui ăn phải quả táo có độc rồi, phải làm sao bây giờ. A tui chết đây!”, nói xong, cô giả vờ nhắm mắt, tựa vào vai anh, bất động.

Thấy cô đang đóng vai Bạch Tuyết, anh cảm thấy thật là tức cười. Ráng cố gắng kìm nén, anh liền phối hợp với cô một chút: “Vây công chúa Bạch Tuyết à, nàng có muốn hoàng tử đẹp trai là ta hôn nàng, cứu sống nàng không?”

Nghe anh nói như thế, cô hoảng sợ, giật mình mở mắt ngồi thẳng dậy. Thế nhưng ngay khi cô phát hiện mình sắp tự đào hố chôn mình, anh đã nhanh chóng nhào người qua, hôn lấy cô.

Nụ hôn dưới màn mưa, ngay hành lang trường học giữa cô và anh đã bị vài người bạn cùng khóa của cô còn đầu đó xa xa bắt gặp. Thế nhưng đáng thất vọng là, nụ hôn đó quá nhanh, họ còn chưa kịp lấy điện thoại ra chụp lại thì đã kết thúc mất rồi.

Dưới màn mưa, họ nghe thấy giọng nói của cô vợ đang bắt nạt chồng vang lên: “Cái đồ thừa nước đục thả câu, tui đánh chết ông!”

“Đồ ngốc, trường tui làm gì có kiểm tra thẻ sinh viên như trường Luật, ông ngu hết chỗ nói.”

“Hu hu, kỳ này tui điểm thấp chắc cú rồi!”

Anh chồng hỏi cô vợ: “Em đừng buồn mà. Em nghĩ mình được bao nhiêu?”

Cô vợ meo meo: “Chắc chắn chỉ được trên chín thôi, hu hu, không được mười điểm rồi, tui thất bại quá, hu hu!”

Anh chồng tức giận bỏ ra về, cô vợ lẻo đẻo chạy theo sau.

“Que kem, ông chờ đã, tui theo không kịp, chờ tui với!”

Ừm, thì ra chàng trai đó chính là Que kem, Que kem ngọt ngào, tan chảy trong lòng cô gái.

Act 2: Đóng giả Hà Dĩ Thâm

Năm đó, khi Thảo bước vào năm hai đại học, cô bắt đầu biết đọc truyện ngôn tình. Truyện đầu tiên mà cô đọc, cũng là truyện để lại ấn tượng sâu sắc cho cô nhất, chính là Bên nhau trọn đời của Cổ Mạn.

Vì cuồng truyện quá mức, cô hàng ngày đều có thể nói là, ăn cũng nhớ tới Hà Dĩ Thâm, ngủ cũng mơ tới Hà Dĩ Thâm.

Cuồng tới mức, cô rất muốn mình đi xin việc làm thêm kiếm tiền, sau đó tậu ngay một cái máy ảnh thật xịn, bắt chước Triệu Mặc Sinh vào trường Luật tìm một anh đẹp trai nào đó để chụp lên, sẵn tiện kết bạn với người ta. Cô nghĩ, mình cũng ham hố như thế, biết đâu mình thật sự trở thành Triệu Mặc Sinh ngoài đời thật thì sao?

Thế nhưng ngay khi cô phát hiện ra giá tiền của máy cái máy ảnh đó, cô chỉ còn biết đau lòng than thở: Hèn gì Triệu Mặc Sinh là cô gái nhà giàu, đúng là làm con gái nhà giàu mới sướng.

Đang đau lòng vì ước mơ vẫn mãi là mơ ước, cô đột nhiên nhớ ra, không phải mình cũng có một thằng bạn học trường Luật, họ Que tên Kem đó sao? Tuy là nó hoàn toàn không thể so bì với anh Thâm trong lòng cô được, nhưng mà nếu bắt nó giả làm Hà Dĩ Thâm, có lẽ phong thái một phần mười của anh Thâm chắc cũng có thể xuất hiện.

Nghĩ vậy, bạn Thảo nhà ta bèn mặt dày hơn hử chạy tới bên cạnh bạn Kem mà nũng nịu.

“Que kem, tui thích nhất câu: “Trên đời này có cô ấy, những người khác chỉ là tạm bợ”, ông có thể nói một lần cho tui nghe được không?”

Que kem nhìn Thảo đăm chiêu: “Anh không muốn nói câu đó!”

“Tại sao? Câu đó hay mà, ông nói đi, cho tui liên tưởng tới Hà Dĩ Thâm một chút thôi.” Thảo nài nỉ Que kem.

“Anh không nói đâu”

“Tại sao chứ?”

“Bởi vì anh chưa từng có người khác thì làm sao mà có người để gọi là tạm bợ được.”

“Là sao?” Cô không hiểu cho lắm.

“Ngu ngốc!” Que kem thở dài, “Là anh chỉ có mình em” Nói xong, lại bệnh cũ tái phát, Que kem quay người đi chỗ khác.

Ngay lúc đó, Thảo cảm thấy nhiệt độ cơ thể mình đang tăng vọt. Cô cũng nhanh chóng quay người đi chỗ khác, không muốn Que kem nhìn thấy mình đang đổ mồ hôi.

Act 3: Sinh nhật Que kem, Thảo thành máy bay già

Ngày bảy tháng sáu là sinh nhật Que kem.

Ngày đó, anh chàng rất vui, vì sinh nhật mình trùng ngay ngày cuối học kỳ, không có lịch học, có thể hẹn Thảo đi công viên dạo, kể đó đi ăn, hoặc là vô khu công viên có trò chơi, cùng Thảo tạo ra những kỷ niệm của riêng hai người.

Thế nhưng, khi ngồi chờ Thảo tại công viên suốt hai giờ đồng hồ, Que kem nhận ra rằng, mình đã bị cô ấy cho leo cây. Cô ấy không đến, tại sao lại không đến? Rõ ràng cô ấy biết sinh nhật của mình mà.

Nghĩ vậy, Que kem rất đau lòng, uất ức nữa. Anh chàng chạy nhanh tới nhà trọ của Thảo. Tới nơi, anh nhận ra người con gái anh yêu thương đang vì cái trò chơi vớ vẩn trên mạng mà quên mất anh.

“Thảo!”

“Hả? Que kem hả? Ông tới khi nào vậy? Bông! Rót nước Que kem uống dùm tui nha, tui đang chơi game!” Cô nàng tiếp tục dán mắt vào màn hình laptop.

Người nào đó đã bị cục máu đông tức tuổi dồn lên não, ngay lập tức chạy tới che màn hình, ngăn cản cô nàng. Sau khi bị phá hoại, Thảo bực bội nhìn Que kem. Đang định mắng anh, thì bỗng trí nhớ được khôi phục trở lại, cô chợt nhận ra mình đã cho ai kia leo cây, và hiện tại đang bị ai kia tới hỏi tội.

“Em còn nhớ hôm nay có hẹn với anh không?” Que kem lên tiếng.

“Ha ha tui quên mất, thôi vậy... giờ mình đi hẹn đi, giờ cũng còn sớm mà!”

“Anh không hẹn với em nữa, quà của anh đâu?” Que kem lên tiếng đòi quà.

“Quà gì?” Thảo ngạc nhiên.

“Đừng nói với anh em không chuẩn bị quà sinh nhật cho anh!” Que kem bắt đầu không chịu đựng được nữa.

“Cái gì? Sinh nhật ông đâu phải hôm nay. Ông sinh ngày sáu tháng bảy mà!”

Que kem xoa xoa thái dương: “Sinh nhật anh là hôm nay, em nhớ cho rõ, là bảy tháng sáu, không phải sáu tháng bảy!”

Thảo nghe vậy, không biết phải làm thế nào, cô bèn quy trách nhiệm ngược trở lại cho Que kem: “Ai kêu ông không chịu nói thẳng ra cho tui biết chứ, là tại ông chứ bộ.”

Que kem thở dài: “Đành chịu thôi, ai bảo anh yêu phải người như em.”

Nghe Que kem nói như thế, Thảo cảm thấy ầm ứ vô cùng. Cô nghĩ, người như cô, vui vẻ, hoạt bát, có điểm nào là không tốt?

Qua ngày hôm sau, Thảo nhận ra một vấn đề cực kỳ nghiêm trọng: Que kem sinh ngày bảy tháng sáu, mình sinh ngày mười tháng năm, nghĩa là mình lớn hơn Que kem một tháng!

Ngay giây phút đó, Thảo giật mình chấn động, mình là trâu già gặm cỏ non, là máy bay già, còn Que kem chính là phi công trẻ. Ôi thôi, còn đâu nguyên tắc không quen người nhỏ tuổi hơn của mình nữa.

Nghĩ vậy, Thảo đau lòng gọi cho con Thắm, kể lể suốt một buổi trời.

Kể từ ngày đó, Thảo trốn trong nhà trọ như trốn ma, không dám gặp Que kem. Từ đó, những ngày tới nhà Thảo chơi, cô Thắm nhà ta đều phát hiện nhử bạn thân của mình đang đắp mặt nạ dưỡng da, khi thì đắp cà chua, khi thì đắp dưa leo, khi thì sữa chua, dâu tây... kèm theo đó là bao lời than vãn của cô nàng:

“Bà có thấy tui đắp mặt nạ xong có trẻ ra miếng nào không bà? Bà nói thật cho tui biết đi, tui với Que kem, ai nhìn trẻ hơn? Có phải nó nhìn có vẻ trẻ hơn tui không bà?”

“...”

“Hự! Tui phải đắp mặt nạ tiếp! Chừng nào trẻ hơn Que kem thì tui mới gặp nó được!” Thảo cuống cuống chuẩn bị thêm mặt nạ.

“Bà tỉnh lại đi, già hơn thì già hơn, không có gì phải sợ hết! Chỉ có một tháng thôi mà! Bà lớn hơn nó có chút xíu hà!” Thấm lắc lắc vai Thảo, cầu mong cô nàng tỉnh lại.

“Một tháng, à không, chính xác là hai mươi tám ngày đó bà, hu hu tháng năm tại sao lại có ngày ba mươi mốt chứ? Bà nghĩ đi, khi Que kem mới sinh có ba ngày thì bạn bà đã làm đám đầy tháng! Bà nghĩ coi, khoảng cách như vậy mà nhỏ sao hả?”

Thấy bạn mình đang có dấu hiệu cuống mặt nạ, Thấm bèn hẹn Que kem ra, kể cho Que kem biết sự tình.

Ngày hôm sau, trong nhà Thảo, Que kem lên tiếng thanh minh: “Anh không có nhỏ hơn em, anh lớn hơn em một tuổi lận, anh khai gian tuổi đó, cho nên em trẻ hơn anh, thật đó.”

Thấy Thảo vui mừng ra mặt, bỏ không đắp mặt nạ liên tục nữa, Que kem thầm nghĩ, nhất định mình phải giấu cô ấy, không thể để cô ấy biết mình thật ra không có khai gian tuổi.

Cho nên sau này, khi Thảo cười nhạo Thấm đang làm trâu già gặm cỏ non, Que kem liền nghĩ: “Con Thấm mà gặm cỏ non thì em cũng là máy bay già đó thôi”.

23. Chương 23: Ngoại Truyện 3: Không Thể Cách Xa

Tôi là ai? Tôi sinh ra trên thế giới này để làm gì?

Tôi là ai, khi mà tôi sinh ra, vốn dĩ đã không mang lại hạnh phúc cho bất kỳ một người nào. Vậy thì, tôi tới thế giới này để làm gì?

Câu hỏi đó là câu hỏi mà tôi thường hay nghĩ tới, có lẽ là từ lúc tôi bắt đầu biết nhận thức thế giới này, cho đến khi tôi mười một tuổi, lần đầu tiên gặp lại em.

Mẹ tôi, kể từ khi sinh tôi ra, bà đã hối hận.

Bà hối hận, bởi vì sinh tôi, bà không thể theo cha tôi, không thể sống cùng ông mãi mãi. Bà hối hận, bởi khi bà có một gánh nặng, đó là nuôi dưỡng tôi, giọt máu của ông, kẻ thừa tâm huyết của ông, bà phải hy sinh hạnh phúc của chính mình. Phải ru rú ở một xóm nhỏ, ẩn mình nuôi lấy tôi, bà đau khổ, nhưng lại không thể nói cùng ai.

Năm đó, khi tôi năm tuổi, lần đầu tiên bị người khác ức hiếp, mà kẻ ức hiếp tôi, lại chỉ là một con bé điệu đà, tóc thắt bím, mặc váy hồng, môi chúm chím xinh xinh.

Tôi không hôn cô bé đó. Tôi biết rõ người hôn cô bé đó là ai. Thế nhưng, vì bị cô bé ức hiếp, trêu chọc, tôi chẳng biết thanh minh, mà tôi biết dù có thanh minh, giải thích thế nào, cô bé ấy cũng không hiểu, cũng đều cho là tôi nói dối. Thế cho nên, bị gán tội cướp đi nụ hôn đầu của cô bé ấy, tôi trở thành thứ sống dở chết dở.

Tôi rất sợ cô bé, người ức hiếp tôi, chọc ghẹo tôi, lấy tôi ra làm trò đùa. Lần đầu tiên trong đời, tôi đau đớn nhận ra, mình là thứ để cho người khác đùa bỡn, chà đạp, ức hiếp.

Những lúc ngồi học, tôi tìm cách trốn cô bé. Bị cô bé ăn hiếp, tôi chỉ ước rằng có một người nào đó có thể đến bên tôi, bảo vệ cho tôi.

Mỗi ngày đi học về, có một người tới đón cô bé, được cô bé gọi là “cha”, được cô bé sà vào lòng mà nũng nịu.

Ước gì tôi cũng có một người được mình gọi là “cha” như thế.

Ngày hôm đó, về đến nhà, tôi bắt chước người ta sà vào lòng mẹ. Thế nhưng, mẹ nhanh chóng đẩy tôi ra...

Từ hôm đó, tôi phát hiện ra rằng, tôi là một đứa trẻ đơn độc, không ai yêu thương, là thứ bị người ta vứt bỏ. Cho nên từ đó, tôi cự tuyệt bất kỳ một ai tiến tới bên tôi.

Mẹ tôi dẫn tôi đến một người gọi là bác sĩ, ông ấy nói rằng tôi bị chứng bệnh nào đó, hình như là một loại bệnh tâm lý, do gặp phải đả kích.

Ngay lúc đó, mẹ ôm chầm lấy tôi, bật khóc...

Từ đó, tôi được cho nghỉ học, không còn đi học nữa...

Năm tôi vào lớp sáu, tôi được ngồi cùng bàn với một bạn nữ lại cũng điệu đà vô cùng. Mới đầu, tôi chỉ chú ý về điệu đà đó của cô ấy, chú ý tới cái cách cô ấy vuốt ve bím tóc, cái cách cô ấy thần thờ nhìn một thằng con trai đẹp trai ở bàn bên kia, cái cách cô ấy khoa trương, đứng bật dậy khi cô giáo gọi tên mình. Thế nhưng, ngay khi cô ấy tiến tới bên tôi, thông báo với tôi rằng chúng tôi sẽ là bạn cùng bàn, tôi chợt nhận ra ác mộng của mình năm xưa vẫn không hề kết thúc.

Ngồi cùng bàn với nhau, thế nhưng tôi biết, cô ấy không nhận ra tôi, thật may là không nhận ra tôi.

Tôi ghét cô ấy, xa lánh cô ấy, tổn thương tự tôn cô ấy. Nào có ngờ được rằng, tôi càng cư xử như thế, cô ấy càng chú ý tới tôi, tìm cách đối phó tôi, gây sự với tôi.

Cô ấy càng nhìn tôi bằng đôi mắt chán ghét bao nhiêu thì càng nhìn Duy với ánh mắt dịu dàng, say mê bấy nhiêu.

Thế cho nên, thứ cảm giác bị người ta ghét bỏ lại từng chút một ùa về, khiến tôi cảm thấy rất khó chịu. Không được rồi, tôi nhất định phải lơ cô ấy đi.

Trớ trêu là, tôi càng lơ cô ấy, thì cô ấy càng được nước làm tới. Một hôm nọ, cô ấy lấy cả một chồng tập dày, nện vào sau ót tôi.

Ngay lúc đó, tôi rất muốn đánh cô ấy một cái. Nhưng nhìn cô ấy ngẩng đầu, ưỡn ngực lên thách thức tôi, tôi liền nghĩ tới một biện pháp hay hơn.

Cảm giác khi bạn ôm một người con gái vào lòng lần đầu tiên trong đời, tôi tin rằng bạn sẽ không thể nào quên được. Đối với tôi, ngay giây phút đó, tôi cảm thấy có cái gì khác thường đang xảy đến bên trong cơ thể mình. Sau khi thì thầm vào tai cô ấy, đe dọa cô ấy xong, tôi chỉ còn biết bỏ trốn khỏi nơi đó để từ từ trở lại trạng thái bình thường.

Từ hôm đó, tôi và cô ấy trở thành đề tài bàn luận sôi nổi trong trường. Có người nói rằng chúng tôi yêu nhau. Thấy cô ấy nhìn Duy với vẻ say mê lộ rõ trên gương mặt, nhiều kẻ lại đi đồn âm lên, thêu dệt nên một cuộc tình tay ba đầy màu sắc giữa chúng tôi.

Nghe mọi người nói cô ấy thích tôi, tôi cảm thấy có gì đó vô cùng vui vẻ.

Thế cho nên dù lòng dằn lòng không nên đến gần hay quan tâm hoặc là gây sự với cô ấy, tôi vẫn điên cuồng không nghe theo lý trí của bản thân mình.

Tôi gây sự, tôi ghen tị với Duy, tôi chỉ trích cô ấy, tôi chống đối cô ấy, thậm chí lại nói những lời bóng gió sâu xa, cũng chỉ để cô ấy quay người nhìn sang bên cạnh, để cô ấy chú ý đến tôi dù chỉ một chút, dù theo một cái cách thức ngược đời.

"I want we are together" Tôi đã ám chỉ một cách lộ liễu như thế rồi mà em vẫn còn chưa hiểu ra sao?

Tết năm đó không giống như mọi năm, nhà tôi hết tiền, tôi và mẹ phải chia nhau ra, mẹ đi bán ở chợ xã, tôi đi bán chợ bồng bên thị xã.

Ngày gần Tết hôm đó, khi đang đứng bán ở chợ bồng, tôi nhìn thấy cô ấy đang đứng trước mặt tôi. Ngay lúc đó, tôi cảm thấy thật xót xa.

Lao động không có gì sai, kiếm tiền chân chính không có gì sai, cái sai duy nhất chính là ở bản thân con người.

Ngay lúc đó, tự tôn, sĩ diện của một đứa trẻ con mới mười một tuổi đang phải vật vã kiếm tiền đã khiến tôi cảm thấy rất đau.

Nhìn cô ấy trêu chọc tôi, nhìn cô ấy không nghĩ gì tới cảm nhận của tôi, nhìn cô ấy thẳng thừng đẩy tôi xuống nước, tôi chỉ biết cố gắng ngăn mình không khóc, cố gắng ngồi đó cho đến khi hết hàng, rồi khi trở về nhà, tôi ngã gục...

Tôi đổ bệnh nặng, cô ấy đến thăm tôi.

Làm ơn đi, em lại dùng cái chiêu vừa đâm vừa xoa thế này, em có biết em tàn nhẫn bao nhiêu không?

Đến thăm tôi, sau đó lại phá cái máy bay duy nhất cha tôi để lại cho tôi, lại còn phát hiện ra tôi là Củ cải trắng của em, khiến cho tôi biết mình đã từng là kẻ bị em ức hiếp. Em thăm bệnh mà cũng là xát thêm muối vào vết thương người khác, em thỏa mãn lắm có phải không?

Năm tôi vào lớp bảy, có một ngày tôi đi giao hàng ột người trong xã. Khi tới nhà, tôi phát hiện người đó đang đóng cửa, cài then chắc chắn. Nhìn qua khe cửa, tôi đột nhiên sững sờ.

Trên màn hình ti vi, tôi nhìn thấy một nam một nữ đang không mặc gì cả, quần lẩy nhau.

Buổi chiều ngày hôm đó trong lớp học, khi trong đầu tôi vẫn còn đang bị ám ảnh bởi cảnh tượng mà mình trông thấy kia, tôi nhìn qua người Thảo, thầm nghĩ, thì ra ngực của con gái là như thế, không biết của Thảo có lớn như thế không?

Ngay giây phút tôi đang nhìn Thảo thẩn thờ đó, tôi bị cô ấy bắt quả tang.

Cô ấy mắng tôi là đồ háo sắc, còn lôi cả mẹ tôi, em gái không hề có và người vợ chưa từng lộ diện của tôi ra mà nói, khiến tôi giận sôi cả người.

Đột nhiên tôi chợt phát hiện ra rằng, tôi rất muốn cô ấy là người phụ nữ kia, còn tôi chính là người đàn ông trên màn hình khi đó, quần quýt lẩy nhau.

Nghĩ tới đây, tôi chợt nhớ tới lời Duy từng nói với tôi khi chúng tôi cùng nhau đá banh vào kỳ nghỉ hè. Duy nói: “Thảo là đứa con gái tuy tính tình hơi trẻ con, lại vô tâm không biết nghĩ cho người khác, nhưng Thành yên tâm đi, nếu Thành thích Thảo, cứ việc đeo bám tới cùng. Duy nghĩ là chỉ cần Thành ráng quan tâm tới Thảo, giống như là kiên trì đeo bám tới cùng vậy, thì thế nào một ngày Thảo cũng bị Thành làm mềm lòng thôi...”

Thế cho nên, kể từ lúc đó, tôi quyết tâm sẽ ở bên cạnh người con gái tôi yêu thương, đeo bám cô ấy đến cùng, để cho cô ấy từ từ chấp nhận sự tồn tại của tôi, để cho tôi từng bước từng bước trở thành một phần của cô ấy, không thể tách rời, không thể cách xa...

Ngày chúng tôi vào trung học phổ thông, cái cách cô ấy nhìn tôi, hoàn toàn đã thay đổi.

Thấy tôi nhìn cô ấy mỉm cười trong chiếc áo dài, cô ấy đã biết thẹn thùng đỏ mặt. Những lúc tôi cùng con Thảo ngồi học tiếng Anh, cô ấy đã biết ghen tị, tách hai chúng tôi ra.

Thật ra thì, từ lúc cô ấy chơi trò chơi người yêu với Hậu, và từ bỏ Hậu một cách không luyến tiếc, thì tôi đã biết, cô ấy đã xem tôi quan trọng hơn rất nhiều, chỉ là chính bản thân cô ấy cũng không kịp nhận ra.

Thế nhưng cái người cố chấp, đầu toàn mơ mộng viễn vông như cô ấy, lúc nào cũng chỉ biết mơ tới hoàng tử, tới những chàng trai hotboy, tới những thứ xa xôi như nụ hôn tình cảm ở trong phim Hàn, phim Đài, thì còn lâu mới nhận ra được bản thân mình thực sự thích gì, muốn gì.

Cô ấy không chịu thừa nhận, không chịu đối mặt, được rồi, tôi sẽ ép cô ấy phải nhận ra.

Năm lớp mười hai năm đó, nhà tôi bị trộm, mất sạch tiền để dành. Lúc đó, vàng của cha tôi đang giấu ở đâu, mẹ tôi còn không rõ.

Mẹ tôi khóc rất nhiều, nói rằng đó là tiền để dành cho tôi học đại học, hiện tại phải làm thế nào.

Mẹ hỏi tôi, tôi không biết hỏi ai. Nếu không vào được đại học, tất cả mọi thứ, tương lai của tôi, cuộc sống đại học của tôi với cô ấy, tất cả đều tan thành mây khói sao?

Tôi chưa chát, nhưng vẫn nuôi ình hy vọng. Từng có rất nhiều người vào đại học vẫn đi làm thêm, tự lo ình đó thôi. Thế nhưng quan trọng là tôi có đủ khả năng trở thành một trong những người đó hay không?

Những ngày đó, cái thứ áp lực tiền bạc, học phí như sợi dây thòng lọng, sẵn sàng siết cổ tôi bất cứ lúc nào. Mỗi ngày, tôi đều sống trong lo lắng, giày vò, áp lực.

Vậy mà khi đó người con gái tôi yêu không nhận ra những thứ bất thường đó của tôi, lại còn lấy dao đâm vào tim tôi một nhát.

Ngày cô ấy bảo muốn tôi và Rùa con thành một cặp, tôi thực hận bản thân mình không thể dùng tay bóp chết cô ấy đi, sau đó tự sát cùng cô ấy.

Tôi bắt đầu hận cô ấy, bắt đầu muốn cô ấy phải đau khổ.

Thế nên, tôi chấp nhận Quý, cùng Quý bắt đầu đoạn tình cảm đồng tính bị cả xã hội khinh rẻ kia.

Ngày đó, Quý nói với tôi: “Cho tui một cơ hội, được không? Cả trường đều biết bạn thích Thảo, nhưng biết đâu bạn cũng sẽ thích tui thì sao?”

Nhìn Quý, tôi lại nhớ đến chính tôi. Không phải tôi cũng bị Thảo bức đến tận cùng, không có được một cơ hội dù chỉ là nhỏ nhất hay sao? Thứ đau khổ đó bản thân mình đã phải trải qua, giờ mình nhẫn tâm nhìn Quý cũng giống mình, không có được bất kỳ một cơ hội nào sao?

Thế cho nên, kẻ nghèo khổ tính toán từng chút một là tôi bắt đầu biết lợi dụng người khác. Dùng Quý để chọc tức Thảo, để trả thù cô ấy, tôi cảm thấy mình thật ấu trĩ vô cùng, ti tiện vô cùng.

Vào một ngày lớp tôi tổ chức chia tay nhau để lên đường vào đại học, tôi phát hiện, mọi thứ với tôi và cô ấy sắp chấm hết thật rồi.

Tôi mỉm cười chua chát, cổ găng uống thật say. Tôi tự nói với lòng mình rằng, qua ngày mai, mình phải học cách sống mà không có cô ấy nữa. Qua ngày mai, mình phải triệt để quên cô ấy đi.

Thế nhưng, đúng là ông trời khéo trêu đùa lòng người. Một kết thúc đóng lại với tôi thì một khởi đầu khác lại mở ra.

Khi cô ấy nói với tôi, cô ấy sẽ chịu trách nhiệm với tôi, tôi như kẻ đang chết đuối vớ được phao cứu sinh. Tôi biết là lần này, cô ấy đã tự trời mình, dâng tới trước miệng tôi, tùy tôi xử lí.

Buổi tối hôm đó, tôi hôn cô ấy điên cuồng.

Không phải em muốn thưởng thức nụ hôn như trong Thơ ngây sao? Không phải em thích có được một tình yêu bắt đầu từ một nụ hôn sao? Được thôi, câu chuyện của chúng ta chỉ mới bắt đầu. Tôi và em sẽ mãi mãi bên nhau, mãi mãi không thể cách xa.

24. Chương 24: Ngoại Truyện 4: Không Thể Thoát Ra

Trong một cuốn Giải mã truyện Tây Du mà tôi từng đọc, người ta nói rằng, Đường Tăng, tượng trưng cho con người, tình cảm của con người, luôn luôn nuông chiều Trư Bát Giới, bởi lão Trư chính là thất tình lục dục. Một khi sa vào thất tình lục dục rồi, con người sẽ rơi vào địa ngục, không thể tu thành chính quả được.

Tôi chính là một kẻ như thế. Chỉ vì một lần lầm lỡ, không kiềm chế được ham muốn bản thân, cần người một cái, tôi đã phải ôm hận nghìn thu, mãi mãi sa vào địa ngục, không thể thoát ra...

Ngày tôi vào lớp Sáu, có một đứa con gái nhí nhanh, điệu đà đứng trước cửa phòng giáo viên, thập thò nhìn vào. Trông thấy tôi đang lấy sổ đầu bài, đứa con gái đó nhanh chóng nhìn tôi bằng cặp mắt sáng rỡ.

“Ê, bạn ơi, tui là lớp phó bên lớp Sáu Hai, bạn lấy dùm tui cái sổ đầu bài luôn đi. Cảm ơn bạn nhiều...” Đứa con gái đó nhanh chóng cảm ơn tôi trước, có nghĩa là, bạn phải lấy sổ đầu bài dùm mình thôi, dù bạn không muốn, vì mình đã cảm ơn bạn rồi mà.

Thôi kệ, bỏ qua chuyện nhỏ nhặt này, mình không thèm chấp với con nhỏ làm gì. Nghĩ vậy, tôi liền với với tay lấy cái sổ đầu bài bên học tử có ghi cái chữ “Sáu Hai” to đùng kia.

Đưa sổ đầu bài cho nhỏ này xong, tôi hỏi nó: “Sao bạn không tự vô lấy?”

Nó nhìn tôi, nhỏ giọng, giọng nói đúng là ngọt hơn cả xương hàm: “Tại tui... tui sợ...”

“À, bạn sợ vô gặp thầy cô trong đó chứ gì.”

Con nhỏ gật gật đầu.

“Hừ, đừng có sợ, bạn coi thầy cô như không khí, vậy thôi, nhào vô lấy sổ rồi chạy ra liền.” Tôi chỉ bí kíp của tôi cho nó, nên rất tự tin lú lo đủ thứ cho con nhỏ đó nghe.

Tất nhiên sau một hồi nói chuyện, con nhỏ biết được tôi là lớp phó Sáu Sáu. Thế cho nên kể từ lúc đó, đời tôi bỗng xuất hiện một đứa bạn thân thường xuyên bám lấy tôi.

Mỗi khi đi học về, chúng tôi đi về có nhau. Mỗi khi con nhỏ bị ai ức hiếp, nó nhào nhào chạy qua khóc lóc ỉ ôi với tôi. Đến nỗi sau này cứ hề giận chồng nó là nó lại lấy nhà tôi ra làm căn cứ địa, trường kỳ kháng chiến với cái tên ôn thần kia.

À quên, con nhỏ đó tên là Thảo. Còn tôi, hự, vì ghét cái tên của mình, chẳng đẹp, chẳng ý nghĩa, tôi chẳng muốn nói ra.

Kể từ khi trở thành bạn thân của con nhỏ đó, tôi cảm thấy mình ngu ngơ hẳn ra.

Có lẽ, khi bạn thân với một ai đó, cũng giống như tình cảm nam nữ vậy, hai người đều được phân vai, nữ nũng nịu, nam dễ dàng, cho nên tôi và nhỏ đó có thể gọi là, đứa khôn với đứa ngu.

Thảo, con nhỏ bạn của tôi, học cái gì cũng giỏi, nói cái gì cũng hay. Còn tôi, học thì không giỏi, nói năng cũng không linh hoạt, như đứa nói ngọng đứng bên cạnh đứa bình thường vậy.

Tất nhiên, trong một mối quan hệ nào đó, một khi đã có kẻ tỏa sáng, thì đứa bên cạnh kẻ tỏa sáng chính là đứa đèn mờ le lói chẳng ai quan tâm tới.

Hự, mình lại lừa tình nữa rồi.

Thật ra thì, mấy thứ suy nghĩ ganh tị đó chỉ vớ vẩn hiện ra trong đầu tôi một lúc. Còn nhìn về mặt tổng quan, tôi và Thảo vẫn vô cùng thân thiết, thứ tình cảm mà có lẽ ngay cả bản thân tôi cũng không thể lý giải được nguyên nhân nó còn tồn tại cho tới ngày nay, và rốt cục thì nếu lấy thước đo, nó có thể dài tới bao nhiêu, sâu tới bao nhiêu?

Chỉ biết là, chúng tôi thân nhau, và chơi với nhau tới tận bây giờ, âu cũng là duyên phận.

Ngày chúng tôi vào lớp Mười, tôi bắt đầu xuất hiện một thứ gọi là ganh tị. Từng xem quá nhiều tiểu thuyết, nên hề nhắc tới hai chữ này, tôi lại nhớ tới một câu trong truyện nào đó, chính là: “Ghen tị là độc được”.

Ừm, câu nói đó hoàn toàn chính xác, bởi lẽ cho tới giờ phút này, độc được đó trong người tôi vẫn không cách nào hóa giải được.

Que kem, tui hận ông!

Mọi người dừng ngạc nhiên. Vì sao tôi ghét Que kem ư? Rất đơn giản. Khi bạn đang chơi thân với con bạn thân của bạn, đi học là luôn luôn phải đi cùng nhau, thì đột nhiên có một tên con trai đáng ghét xen giữa bạn và con bạn của bạn. Con bạn của bạn thường đi xe đạp song song với bạn, giờ bỏ bạn ra sau lưng mà đi chung với thằng con trai kia. Người chia rẽ bạn như vậy, bạn có tức không?

Ngoài ra, nó còn cướp đi con bạn thân của tôi từ trong tay tôi. Người cướp đi thứ gì đó của mình, mình dĩ nhiên là phải hận nó rồi.

Kể từ khi bám dính lấy Thảo, Que kem đáng ghét đó luôn ăn hiếp Thảo, bắt tôi đứng ra làm đứa nghe Thảo than thở. Nó tưởng nó là ai? Nó có thể thay thế địa vị của tôi chắc? Chỉ vì giỏi tiếng Anh, nó được Thảo nhờ vả từ lần này tới lần khác. Thế cho nên, nó cũng chỉ là một con tốt có đầy đủ phẩm chất để cho tôi và Thảo lợi dụng, nhờ vả mà thôi.

Nhưng mà, bản thân tôi cũng rất mâu thuẫn, đôi lúc nhìn thấy cách nó nhìn Thảo, cách nó nổi cơn ghen, cách nó xua đuổi ruồi nhặng xung quanh con Thảo đi, sẵn tiện cản luôn đường tình duyên của con bạn tôi với mấy thằng con trai khác, tôi cảm thấy nó cũng có gì đó thật lòng với Thảo.

Hừ, tôi chấp nhận nó, cho nó yên ổn mà thích con Thảo bạn tôi thì cũng không hề đồng nghĩa với việc tôi sẽ không bao giờ phá đám nó, trả thù nó, làm nó tức chết chơi à nha.

Lần đó, khi chúng tôi học năm Tư Đại học, Thảo với nó xảy ra chút vấn đề. Vì quá bận bịu, nó đành lòng phải lơ con bạn tôi đi. Ha ha, cơ hội trả thù của ta đã tới!

Để làm Thành tức chết, tất nhiên tôi phải ủng hộ công cuộc tìm bạn trai mới của nhỏ bạn tôi.

Lục lại trong đầu những thằng con trai mà mình từng quen biết, tôi bỗng nhìn qua cái tên đang bám dí lấy tôi ở kế bên. Mình giao nó nhiệm vụ lần này, biết đâu mình thoát khỏi nó thì sao? Quảng nó sang cho con bạn mình, ý này thật là sáng tạo.

Hải à, không phải em thích quen mấy người lớn tuổi hơn em sao, được lắm, chị đây cho em một cơ hội ngàn vàng.

Nhắc tới Hải, tôi lại nhanh chóng nhớ về hoàn cảnh éo le khi bị thằng nhóc này đeo bám.

Năm đó, khi tôi còn đang lơ ngơ, chân ướt chân ráo bước vào năm Nhất Đại học, có một lần, trường tôi tổ chức buổi tọa đàm: “Phương pháp học tập hiệu quả tại Đại học”.

Ngồi ngáp dài ngáp ngắn cả buổi, tôi lơ ngơ quán triệt được hai chữ vàng chói lọi mà thầy gì đó trên bục giảng đang nói huyền thuyên, đó chính là: “Tự học”.

Oái ăm thay, tự học chính là khuyết điểm lớn nhất trong cuộc đời học vấn của tôi.

Càng bắt đầu bước vào việc học tập tại Đại học, tôi càng phát hiện ra rằng, học Đại học thật là sướng. Không đi học, ừ thì mất cái điểm chuyên cần. Đi học chẳng cần chép bài, ừ thì chỉ cần ngồi nghe. Về nhà chẳng cần làm bài, ừ thì tới mùa thi chỉ cần mình lo vùi đầu ôn bài trong một hay hai ngày là được.

Thế nên sau khi kết thúc năm Nhất, điểm phẩy các môn của tôi toàn lẹt đẹt hạng trung bình. Chưa xót vì sai lầm của bản thân, sang năm Hai, tôi nhanh chóng đăng ký học cải thiện cái môn mà mình xui xẻo bị điểm oan: Kinh tế vĩ mô.

Học cải thiện thì sao? Tất nhiên là mình lơ ngơ ngồi dưới cuối giảng đường, ê mặt mà ngồi cùng bàn với mấy đứa đàn em học năm Nhất. Trong số các đứa ngồi cùng bàn với tôi, tôi xui xẻo ngồi kế bên với một thằng nhóc vào một ngày nọ.

Hôm đó, khi tôi đang ngồi học vui vẻ, thì một thằng nhóc nào đó đi trễ, nhào tới bàn tôi, ngồi kế bên tôi.

Quay sang nhìn nó, tôi lập tức sững sờ.

Ôi thôi, tôi chết mất thôi, tại sao trên đời này lại có một thằng con trai da còn trắng hơn cả con gái, mềm mịn hơn cả con gái thế này.

Nhìn làn da của nó, tôi đột nhiên phát hiện có một ngày mình cũng vô sỉ như vậy. Một đứa đàn chị nhắm vào cánh tay trắng trẻo của thằng nhóc đàn em mình mà thắm tưởng tới thịt heo sữa trắng hồng, thì còn gì là hình tượng tốt đẹp của mình nữa chứ.

Khi đó, lòng tôi xôn xao cảnh tỉnh bản thân, mình phải lý trí, không thể mất tự chủ mà quay sang cắn tay thằng nhóc một cái được. Mình phải kiềm chế mình phải kiềm chế!

Càng cảnh tỉnh bản thân, tôi càng nhanh chóng nhận ra, cái gì càng nói không thì nó càng có nguy cơ thành có.

“Sắc tức thị không, không tức thị sắc!” Ôi thôi, không ngờ câu này lại vô cùng chí lý.

Ngay lập tức, tôi nhanh chóng há mồm, nhắm thẳng cái nơi mập mạp trắng trẻo kia.

Sau khi lưu dấu nước miếng lên tay thằng nhóc, một lực va chạm nhẹ đập vào mặt tôi một cái. Thì ra thằng nhóc đang hoảng hồn, vung cánh tay lên trúng mặt tôi.

“Hu hu hu đau quá, sao em dám vung tay lên mặt chị hả?” Tôi tức tối.

Nó nhìn thấy tôi mới vừa đờ người xong thì chuyển sang khóc lóc, vẻ mặt nhìn tôi đầy phức tạp. Từ xanh trắng sững sờ lúc nãy, nó chuyển sang trạng thái không thể tin được, sau đó khinh thường nhìn tôi, nhưng trong đáy mắt rõ ràng có thứ vui vẻ như không thể nói nên lời.

Hừ, nguy hiểm hình như sắp tới thì phải, thứ ánh mắt này, chính là thứ ánh mắt nham hiểm của Que kem lúc nhìn con Thảo đây mà.

Tiêu rồi, tôi tiêu rồi... Ừm có lẽ tôi chỉ nhìn lầm thôi. Trên đời này, mỗi ánh mắt của từng người khác nhau đều có dáng vẻ trạng thái khác nhau mà, chắc chắn không thể trùng hợp như thế được.

Khi đó tôi tự lừa mình dối người thế thôi, mà thật ra chính xác là tôi bị thằng nhóc đó xỏ xiên.

“Bạn à, sao bạn lại xưng chị với mình?”

“Chị học năm Hai, chị lớn hơn em một tuổi!”

“À!”

“À cái gì?”

“Thì ra là học lại”

Tôi tức tối: “Không phải, chị học cải thiện, không phải học lại!”

Nó cười cười: “Chị à, học lại với học cải thiện thì đều như nhau, đều là học lại.”

Tôi nổi điên: “Khác nhau à nha, học cải thiện là tại điểm thấp, học lại là do thi rớt!”

Nó xoa xoa tay: “Thì đều là phải học lại môn đó, em nói có gì sai đâu?”

Tôi bực tức xoay người, giả vờ tập trung nghe giảng. Hự, ta không thèm nói chuyện với người nữa.

“Chị à, chị mới cần em một cái, chị mau mau bồi thường gì đó cho em!”

“Bồi thường cái gì?” Tôi nhìn cánh tay thơm ngon của nó: “Nè nè, ngay cả dấu răng cũng không còn mà!”

Nó cười một cái, nhìn tôi: “Rõ ràng chị mới cần em, đúng không?”

Tôi gật gật.

Nó tiếp tục: “Nguyên tắc là bị cần thì phải đi chích ngừa bệnh dại, dù đó là con chó hay con mèo. Chị à, ít nhất chị phải bồi thường tiền thuốc men cho em chứ!”

Tôi tức xanh mặt: “Em mới nói cái gì? Dám nói chị là..., chị là người, em nhìn cho rõ, chị là người! Chị không có bị bệnh dại!” Tôi nắm nắm lấy áo thằng nhóc mà lắc lắc.

Nó tiếp tục không buông tha tôi: “Người bình thường có ai đi cần người không? Theo em, chị nhất định có bệnh dại mà bản thân chị cũng không biết đó! Lát nữa chị đi tới chỗ chích ngừa dại với em nha.” Nó híp mắt, ánh mắt sau đó chuyển sang trạng thái nai tơ, chân thành tha thiết.

Đang chuẩn bị gật gật, nghĩ rằng ừ thì nó nói cũng đúng. Tôi bình thường thì sao lại đi cần người cơ chứ? Nhưng mà đột nhiên tôi sực nhớ ra, tôi cần nó là tại vì làn da của nó như heo sữa vậy, quá là hấp dẫn người ta cơ mà.

“Chị cần em là vì da em trắng hồng, chị thấy giống thịt heo nên mới cần, chứ chị không có bị bệnh dại!” Tôi giật mình, nhận ra mình lỗ lòi.

Nó sững sờ nhìn tôi, sau đó đỏ mặt: “Ý chị là da em trắng hồng sao?”

“Không phải!” Tôi cãi lại: “Là da em giống thịt heo, không giống da người!”

Nói xong, tôi nhanh chóng quơ túi xách, cuốn tập, hai cây viết, ù té chạy.

Hừ, mình lại trốn tiết nữa rồi.

Qua ngày hôm đó, tuần nào tới tiết Kinh tế vĩ mô, thằng nhóc đó đều tới ám tôi.

Thấy tôi ngồi ở đâu, nó lập tức ngồi ở đấy. Thấy tôi không nói chuyện với nó, một là nó chọc tức tôi, bắt tôi trả lời, hai là nó nằm xuống bàn, nhìn tôi, nhìn tới nỗi khiến tôi đỏ mặt tía tai, ba là nó chìa chìa cánh tay nó qua tôi, bắt tôi phải nhìn thấy làn da trắng hồng của nó mà muốn rơi nước miếng.

Hu hu hu, đúng là một lần sai lầm hối hận nghìn thu!

Càng kinh khủng hơn là, những lúc giữa giờ, tôi đi vệ sinh, nó ở đây lục tìm điện thoại của tôi, lưu số điện thoại của tôi, hình như có cả số của mấy đứa bạn tôi. Về sau này, nó còn viện cớ cái này cần học trước cho biết, cái kia cần tìm hiểu, nên các môn năm Hai mà tôi có giờ học, nó cũng nhào vô học ké, mà mục đích chính là gì, chính là tới ám tôi.

Thế cho nên kể từ đó, tôi bị một thằng nhóc bám lấy bám để, khiến tôi thực hận mình không có cái áo tàng hình giống Harry Potter mà trốn nó cho rồi.

Nhưng mà cũng không hiểu sao nhờ nó học bài cùng tôi, đốc thúc tôi, điểm số của tôi càng ngày càng khá.

Một lần nọ, sau khi đi học về, tôi nhìn thấy nó đi lên một chiếc xe hơi sang trọng. Ngay lập tức, tôi cảm thấy hoảng sợ. Nó là thằng nhóc nhà giàu ư?

Sau lần đó, tôi quyết tâm lơ nó đi, làm người câm như hến, không nói với nó dù chỉ một lời. Nếu nó là công tử nhà giàu, thì tôi với nó, đã không thể lại càng không có khả năng.

Nhìn thấy tôi càng ngày càng lơ mình, nó rốt cục cũng lên tiếng: “Hôm nọ em thấy chị qua kính chiếu hậu.”

Nó viết lên tờ giấy, chuyền qua cho tôi, ngay trong giờ học: “Em thích chị.”

Tôi viết lại: “Chị không bao giờ thích người nhỏ tuổi hơn.”

“Thật ra em học trễ, em bằng tuổi với chị.”

“Cho dù thế nào thì em cũng nhỏ hơn chị một lớp. Một ngày làm chị, cả đời làm chị!”

“Vậy chúng ta làm vợ chồng một ngày đi, như vậy có tính là cả đời không?”

Tiếp theo đó, tôi lấy tờ giấy điên khùng kia, xé tan thành từng mảnh vụn.

Tôi bỏ đi...

Thế nhưng cái tên chai mặt kia vẫn hằng ngày, hằng tháng, hằng năm không bỏ cuộc.

Thế nên, tôi phải cười cười, chai mặt dụ dỗ nó tới cái cuộc hẹn hò vượt tường của con Thảo bạn tôi.

Ngay sau khi nó từ cuộc hẹn hò trở về chỗ băng ghế đá trong trường mà chúng tôi hay ngồi, tôi hỏi nó: “Sao rồi, em thấy con bạn chị thế nào?”

Nó thong thả uống nước, kể đó nhìn tôi say đắm, khiến tôi nổi hết cả da gà: “Ừm, chị ấy và chị, đúng là có cùng một loại hương vị. Nhưng mà, em vẫn thích hương vị của chị hơn.”

Đùng một cái, thứ cảm giác vừa thất vọng nhưng lại có gì đó vui vẻ như mất đồ rồi lại tìm lại được, phức tạp tràn vào tâm trí tôi.

Ngay lúc đó, tôi chợt nhận ra, mình thực sự lún sâu mất rồi...

Qua hôm sau, khi gọi điện cho Thảo, giả vờ hỏi thăm, nói chuyện với nó một hồi, tôi bắt đầu cảm nhận được thứ hương vị gọi là “sét đánh ngang tai”.

Dám gọi cho Que kem tới bắt gian, hừ, được lắm, em chờ đó!

Nhưng mà, còn một câu nữa lại khiến tôi đau lòng. Hóa ra hiện tại, tôi đã oanh liệt trở thành một con trâu già gặm cỏ non chính hiệu, số phận đúng thật trở trâu mà.

Càng trở trâu hơn nữa, là khi một ngày bạn chấp nhận làm trâu già, một ngày bạn đã yêu thích nhai cỏ non nhà bạn, thì cỏ non đó lại bỏ bạn mà đi.

Không một lời hứa hẹn, không một điều gì còn lại để cho bạn hy vọng, dù chỉ là một chút, nhưng bạn lại không thể không chờ đợi, không thể quên đi, càng không thể chấp nhận người khác.

Ngày Hải đi du học, tôi chỉ có thể tìm đến con bạn tôi, ngồi khóc với nó.

“Em chưa thể đủ sức mình bảo vệ chị khỏi mọi thứ...”

“Em không biết mình có thể tìm lại chị một ngày nào đó hay không nữa...”

Từng câu từng chữ của Cỏ non cứ xoay vòng trong trí óc tôi.

Từ giờ, tôi đã không còn Cỏ non bên mình nữa. Tôi đã có thể tung tăng làm điều tôi thích, ăn những món ăn tôi muốn, không bị ai quấy rầy đeo bám. Thế nhưng trở trêu thay, không một ai có thể thay thế Cỏ non, không một ai có thể so sánh được.

Người ta hay thích nói rằng, đợi chờ là hạnh phúc. Nhưng đợi chờ mà không có được ính một chút hy vọng nào, đợi chờ trong vô vọng, tôi liệu rồi sẽ hạnh phúc hay không?

Nothing pares to you, nghe thật khó tin là có một ngày tôi cũng giống như cô gái trong bài hát kia, mãi mãi không tìm được một người để có thể so sánh với Cỏ non, nên mãi mãi sống trong u tối.

Chỉ vì một phút sai lầm, tôi đã rơi vào con đường không thể thoát ra...

Nhưng không sao, có Thảo ở bên tôi, có Que kem ở bên nó, tôi đành đeo bám hai vợ chồng tụi nó mà vui sống qua ngày. Từ nay về sau, Que kem à, ông hãy cẩn thận đi, vì từ nay, tui sẽ tìm cách đối đầu với ông, thọc gậy ông, dụ dỗ vợ ông lấy đó làm vui. Ha ha ha, cuộc chiến giữa chúng ta vẫn chỉ mới bắt đầu.

25. Chương 25: Ngoại Truyện 5: Bí Mật Của Que Kem

Năm đó, thông qua người quen giới thiệu, Phong tìm được một người ở chung để chia bớt tiền phòng trọ. Đó là thằng em nhỏ hơn mình một khóa, cùng học trường Luật.

Ngày Thành vào nhà trọ ở cùng với mình, Phong cảm thấy thằng nhóc này có cái gì đó điềm đạm, ít nói, hiền lành, chắc là hoặc là dễ thương rụt rè, hoặc là thuộc dạng người khó gần đây mà. Vốn biết trước gia cảnh của thằng nhóc, Phong biết Thành chắc chắn thuộc về thứ hai. Những người vốn chịu nhiều khó nhọc từ thuở nhỏ, hoặc họ rất nhanh nhạy do đã từng trải nhiều, hoặc họ thu vào vỏ ốc, lạnh lùng khó chịu, bởi họ sẽ mặc cảm tự ti.

Thế nhưng sau khi ở chung với Thành một thời gian, Phong biết mình đã lầm.

Không làm sao được khi mà thằng nhóc này rất đặc biệt. Nó ít nói, điềm đạm, nhưng hễ nhắc tới người nó thích là mặt nó lại sáng lên, mỉm cười vui vẻ. Nó ít nói, nhưng hễ giúp anh việc gì là nó lại giúp rất hết mình, nhiệt tình vô cùng. Cứ tưởng những đứa học Luật mỗi khi đọc sách sẽ mặt mày đăm chiêu, nhưng gương mặt của Thành thì lại hoàn toàn khác. Khi đọc sách, gương mặt thằng nhóc có cái gì đó vô cùng tỏa sáng. Còn nữa, vì đã quen buôn bán từ thuở nhỏ, nên mỗi khi có ý kiến gì về kinh doanh thứ này thứ nọ, nó lại có nhiều ý kiến thực tế cực kỳ hữu dụng.

Chính vì thế cho nên, khi mở cửa hàng handmade của chung hai người, Phong cảm thấy không bất ngờ gì khi cửa hàng càng ngày càng đi vào ổn định.

Cửa hàng handmade này mở ra, vốn dĩ cũng nhờ vào cái cô bé tên Thảo kia.

Nhắc tới cô bé ấy, Phong lại nhớ đến ngày mình gặp Thảo.

Một cô bé tính tình nhí nha nhí nhảnh, không chịu thừa nhận bạn trai mình là bạn trai của mình, cứ tới ngày giả vờ là mình chỉ là bạn thân với Thành.

Bạn thân mà lại vô nhà trọ của anh và Thành, nũng nịu với Thành trước mặt anh. Bạn thân mà cái gì cũng bắt Thành phải làm, phải tới bên mình ngay lập tức.

Cô bé đó, nếu là anh, anh đã cảm thấy mệt mỏi, muốn bỏ ngay, tìm người khác để quen cho rồi. Bởi vì mỗi khi nhìn vào, anh chỉ cảm thấy Thành là kẻ thua thiệt nhiều hơn trong mối quan hệ của hai người.

Ngày sinh nhật, cô bé đó lập tức gọi điện tới đòi quà, mà món quà cô bé muốn, lại là thứ vô cùng khó kiếm: Một cái gối ôm hình cây kem. (Rosie: cuối chương 15 nó có xuất hiện đó)

Khi nhìn thằng nhóc nhà anh mỉm cười hứng thú, sau đó chạy đông chạy tây tìm chỗ bán món quà đó, rồi khi không tìm được lại nhờ luôn tới những nơi chuyên làm đồ handmade để năn nỉ người ta làm dùm, Phong biết rằng thằng nhóc ngu ngốc này thực sự không thể thoát khỏi lòng bàn tay của con bé đó nữa rồi.

Thế nhưng cũng phải cảm ơn con bé, Phong thầm nghĩ, bởi vì từ đó, cửa hàng handmade chuyên gia cung cấp, bán các món quà theo yêu cầu của anh và Thành mới có thể ra đời.

Thấy con bé gọi Thành là Que kem, anh cũng bắt chước theo, bèn suốt ngày gọi Kem.

“Kem à, anh nói thật em đừng buồn, anh thấy Thảo không thích em nhiều như em thích nó, em quen nó như vậy không thấy mình chịu thiệt sao?” Một ngày nọ trong lúc thắc mắc tốt độ, Phong nói ra hết suy nghĩ của mình.

Nghe anh thắc mắc, Que kem suy nghĩ, trầm ngâm một lát, nhìn anh rồi mỉm cười.

“Khi anh yêu một người nào đó, thì mọi thứ anh làm cho người đó đều khiến bản thân anh cảm thấy rất hạnh phúc. Không phải là anh cho người đó nhiều hơn người đó cho anh, mà là khi anh cho người đó một thứ gì đó, bản thân anh lại nhận được thứ khác còn khiến anh hạnh phúc hơn gấp bội.”

Phong đáp lại: “Ý em là Thảo vui thì em cũng vui sao?”

Nhìn Que kem mỉm cười không đáp, anh cảm thấy vô cùng khó hiểu. Thôi kệ, tình yêu mà, không phải người ta thường nói lúc mới yêu sẽ bất chấp tất cả, bao dung tất cả, tới khi hai người chia tay nhau rồi mới bắt đầu so tính thiệt hơn hay sao? Nhưng để nghĩ tới cảnh Thảo và Thành chia tay, anh chợt rợn người một cái, lấy tay đánh đánh đầu. Anh nghĩ mình không nên tính tới tình cảnh xui xẻo cho thẳng nhóc nhà mình như thế.

Cũng may là tình cảnh xui xẻo đó chỉ xuất hiện duy nhất đúng một lần, mà còn là chất xúc tác ối quan hệ lãng nhăng kia.

Năm đó, khi bản thân đã học xong đại học, còn Que kem thì bước vào năm Tư, Phong về quê lo mở một cửa hàng handmade riêng, cũng là để tự mình quản lý ở khu vực dưới quê, đồng thời làm đại lý cho cái cửa hàng chính ở trên thành phố.

Không ngờ khi anh vừa về quê chỉ có vài ngày, thì tại nhà trọ của anh đã xảy ra một sự việc động trời.

Ngày hôm đó, Que kem đột nhiên gọi điện thoại cho anh. Lần đầu tiên trong đời, Phong cảm thấy mình đang bắt gặp giọng nói yếu ớt chưa từng thấy của Que kem phát ra từ điện thoại.

“Anh à, Thảo muốn chấm dứt với em rồi...”

“Em chỉ còn một biện pháp duy nhất, tất cả đều chỉ trông nhờ vào anh thôi...”

Trong hoàn cảnh đó, cảm giác đi lừa gạt một con bé như Thảo khiến anh cảm thấy khá khó chịu, nhưng thẳng em mình đã cầu viện mình như thế, chẳng lẽ mình lại ngoảnh mặt làm ngơ?

Một giọt máu đào hơn ao nước lã, nghĩ vậy, Phong liền lấy điện thoại ra...

Trong cuộc nói chuyện chỉ vắn vắn chưa đầy ba mươi giây đó, anh chỉ nói vài câu, và câu nói cuối cùng của anh chính là: “Mất Kem, em nhất định sẽ hối hận!”.

Thế nên vào một tháng sau, cái ngày anh trở lên thành phố, trông thấy Thảo đang ở nhà trọ của mình và Kem, khi phát hiện ra hai đứa bắt đầu sống chung kể từ cái ngày anh gọi cuộc điện thoại kia, Phong bỗng cảm thấy đầu óc choáng váng. Thật không ngờ, chỉ vì một cú điện thoại, anh đã hại đời một cô gái đang vô cùng ngây thơ và ngoan ngoãn. Chỉ với một câu nói thôi, anh đã tiếp tay cho chó sói ăn thịt cừu non, gây ra tội lỗi không thể rửa trôi.

Nghĩ vậy, ngày hôm đó, trước khi Que kem nhanh chóng tìm cho anh một chỗ để ở tạm, để cho hai người bọn họ có không gian riêng, anh lập tức túm lấy Que kem, tính sổ với nó. Khi Que kem kêu la dậy trời rằng tụi em đã kết hôn, anh vẫn không tin. Đến cuối cùng, khi nhìn thấy tờ giấy chứng nhận kết hôn kia, anh vẫn còn lo rằng đó là tờ giấy giả.

Sau ngày lễ tốt nghiệp của Thảo, cuối cùng thì mọi việc cũng được giải quyết êm xuôi. Thảo về nhà trọ cũ, tiếp tục ở trọ cùng Bông. Thế cho nên, tình cảnh có nhà không thể về của Thảo và anh Phong ngay lập tức chấm dứt.

Trở về nhà trọ của mình, anh Phong vô cùng tức tối. Bởi vì tối hôm đó, khi anh đặt người xuống giường ngủ, có một mùi hương lạ xộc vào mũi anh. Thật là tức chết đi được, tên Kem kia vẫn chưa chịu đem ra giường và gối đi giặt.

“Toàn là mùi hương của con Thảo, em nói đi, em chưa giặt ra giường phải không?” Phong tức tối hỏi tội Kem.

Nghe anh Phong nói thế, Que kem nhỏ giọng: “Hồi trưa lúc Thảo về nhà trọ bên kia, em cũng định đem đi giặt, rồi lại lười, thay ra giường khác nằm ngủ trưa, định dậy rồi mới giặt. Nào ngờ em phát hiện em ngủ không được, cho nên em đổi lại ra giường cũ thì...”

“Thì em ngủ được chứ gì, hừ, em đổi liền cái mới cho anh!”

Bị anh Phong mắng ột chập, Que kem đau lòng đành phải thay ra giường.

Sau khi thay xong, anh Phong nằm kế bên Que kem, nhưng quay mặt đi hướng khác, bắt đầu cố gắng đi vào giấc mộng.

Đang lim dim ngủ, bỗng một cánh tay nào đó quàng lấy eo anh. Ngay lập tức, anh rùng mình ớn lạnh, giặt cái tay đó ra khỏi người mình.

“Em làm cái gì vậy hả?” Anh tức tối, trừng mắt nhìn Kem.

Que kem cũng giặt mình, nhìn anh ngượng ngùng: “A! Em xin lỗi, em tưởng anh là...”

Ngay khi nhìn thấy mắt anh Phong trợn ngược, Que kem đành ráng nuốt cái chữ kia vào trong bụng.

Bực bội nằm xuống chuẩn bị ngủ lần hai, anh Phong cố gắng nhắm mắt, thả lỏng cơ thể, nhanh chóng đếm cừu.

Chưa được yên lặng năm phút, một giọng nói vang ra từ bên kia bỗng phá tan hy vọng ngủ sớm của anh: “Anh, em ngủ không được...”

Anh bực bội: “Em ngủ không được thì kệ em, liên quan gì đến anh!”

“...”

“Em nhớ Thảo thì chạy qua bên nhà trọ của nó với Bông, chui vào chăn của nó, đừng có mà ở đây làm phiền anh!”

Bị anh Phong mắng như vậy, Que kem chỉ còn biết câm lặng.

Thấy mình hơi ác với thằng em, anh Phong cảm thấy nó cũng hơi tội. Người ta trắng mặt cả tháng trời, ở chung với nhau một năm rồi mới bắt đầu chán nhau. Kem với Thảo chỉ mới ở chung được chừng một tháng, còn đang mặn nồng như thế, giờ phải cách xa. Nghĩ vậy, tình anh em trời dấy, anh Phong bèn cho là mình cũng nên tâm sự với nó, an ủi nó một tí.

“Thôi em có gì buồn thì nói ra đi, anh nghe.”

“...”

“Hừm, không nói được hả? Thôi vậy anh hỏi em nha!”

Que kem tiếp tục yên lặng nhìn anh.

“Lần đầu tiên của hai đứa thế nào, kể anh nghe với đi!” Anh Phong bắt đầu nổi dậy tính hiếu kỳ, không kịp nhận ra vẻ mặt cau có của người kia đang nhìn mình.

Không thấy Que kem trả lời, anh Phong tiếp tục khai thác thông tin: “Không nói anh biết thật sao? Thôi được rồi, vậy còn ngày hôm sau, sau khi tụi em tỉnh dậy đó, em có cảm nhận gì?”

Que kem tiếp tục im lặng. Thấy vậy, anh Phong bèn thức thoir nằm xuống, tiếp tục đếm cừu trong tưởng tượng.

Ngay khi chuẩn bị tinh thần mơ mộng, thì bỗng cái người kế bên anh bỗng dưng nổi hứng, tâm sự cùng anh.

Từ kế bên, Que kem nhỏ giọng thì thầm: “Em lúc đó khi chọn cách như vậy cũng không biết là đúng hay sai. Thật ra tối đó sau khi mọi việc diễn ra như vậy, em không dám ngủ. Em không biết khi tỉnh dậy Thảo sẽ phản ứng thế nào.”

“ ... ”

“Cho nên tối đó em chỉ nằm bên cạnh Thảo, nhìn Thảo ngủ say. Em sợ em lơ là một phút, Thảo sẽ có phản ứng nào đó mà ngay cả bản thân em cũng không đoán được.”

Anh Phong cảm thấy càng lúc càng hứng thú liền hỏi tiếp: “Vậy khi Thảo thức dậy thì sao?”

“Khi Thảo thức dậy, Thảo khóc lóc một hồi, bắt em bồi thường. Cũng may là bắt em bồi thường, bởi vì khi đó, em biết, Thảo càng nhón nháo thì nghĩa là Thảo càng cho em cơ hội. Lúc nhìn thấy Thảo khóc lóc như vậy, em cảm thấy rất vui...”

Nghe Que kem nói xong, anh Phong thở dài cảm thán: “Hai đứa quả là... rất xứng đôi...”

“ ... ”

“Cả hai đứa đều không được bình thường...”

Năm tháng dần trôi, mới đó thôi mà Que kem và Thảo đã kết hôn được hai năm.

Một ngày nọ, khi đang ở thành phố nơi nhà trọ cũ, anh Phong bỗng nhận được điện thoại từ Kem. Cứ ngỡ lần này chắc là Que kem lại hẹn anh ra đâu đó chơi, ăn uống, nói chuyện, nào ngờ đây lại là lần thứ hai anh nghe thấy được giọng nói yếu đuối đó của Que kem.

“Ngày mai anh tới bệnh viện cùng em được không?”

Hóa ra thằng nhóc này hẹn anh tới bệnh viện để biết kết quả bệnh tình. Còn bệnh gì thì thằng nhóc vẫn không nói rõ.

Ngay khi tới bệnh viện, anh chợt sững người, bởi vì Que kem gọi anh tới cái khoa mà mọi người đàn ông đều không muốn tới: “Khoa Hiếm muộn”.

Khi có kết quả, Que kem lại bắt anh đứng ở ngoài, không cho anh vào xem.

“Em không cho anh vào biết kết quả với em vậy thì em gọi anh tới đây làm gì?” Anh Phong bực bội.

“Em chỉ muốn có người ở bên nếu kết quả không như ý em mà thôi.”

Sau khi trông thấy Que kem đi ra, vẻ mặt bình tĩnh không nóng không lạnh, anh Phong cảm thấy vô cùng kỳ quái. Cố gắng tra hỏi Que kem, nhưng thứ anh nhận được chỉ là một lời cảnh cáo:

“Anh tuyệt đối không được nói với Thảo...”

“Em không cho anh biết chuyện gì đang xảy ra với em, anh sẽ đi nói với nó, cho nó biết hôm nay em đi đâu!”

Thế nhưng khi nhìn thấy Que kem trừng mắt nhìn anh, anh cảm thấy mình vẫn thích hợp làm rùa rụt cổ hơn: “Được rồi, không nói thì không nói.”

Cho nên anh Phong mãi mãi không hề biết được rằng, kết quả xét nghiệm của Que kem là hoàn toàn bình thường. Que kem bình thường, vậy tại sao hai năm rồi hai vợ chồng bọn họ lại không có một chút tin tức gì? Và Que kem có lo lắng hay không?

Thật ra, Que kem không hề lo lắng, anh chỉ cần biết bản thân mình bình thường là được. Vì cho dù Thảo không thích trẻ con như thế nào, vẫn có khả năng một ngày cô ấy muốn có con. Chỉ cần cô ấy muốn có con, thì mọi biện pháp can thiệp để có thể có con, anh đều có thể làm cho cô. Anh chỉ sợ rằng bản thân mình có vấn đề, anh chỉ sợ mình sẽ có lỗi với cô.

Còn nếu như cô cả đời không muốn có con thì sao? Như thế cũng tốt. Đâu phải những người yêu nhau đều có thể đến được với nhau, cũng đâu phải đứa con nào cũng sống cùng cha mẹ, cũng muốn kế thừa tâm huyết

của cha mẹ cả đời. Cha mẹ anh cũng không phải mãi mãi không thể ở bên cạnh nhau đó sao? Không được ở bên nhau thì cần tới con cái để làm gì?

Cho nên, chỉ cần ở bên người anh yêu thương, mọi thứ khác đều không còn quan trọng, dù là có đôi khi anh vẫn mừng như điên khi nhìn thấy que thử thai từ trong tay cô ấy.

Nghĩ vậy, Que kem bỗng cảm thấy nhẹ lòng. Anh cùng anh Phong phải nhanh chóng trở về nhà. Bởi vì nơi đó vẫn có một người con gái luôn chờ đợi anh, người ở bên anh đến suốt cuộc đời.

Hết

26. Chương 26: Ngoại Truyện 6: Những Câu Chuyện Vật Hậu Kết Hôn

Act 1: Gặp người quen

Một hôm khi đang đi chơi trong công viên trò chơi sau một tuần làm việc mệt mỏi, Que kem và Thảo bắt gặp người quen.

“A! Dì Tám, dì có nhận ra con không?” Thảo vô cùng phấn khích.

“A! Con... dì nhớ rồi, con bé mà hồi đó hay tới sạp của dì ăn chực [1] trái cây phải không?”

Nghe hai từ “ăn chực”, Thảo đen mặt.

“Dì sao quên con được, chủ nhật tối nào dì cũng gặp con. Con là đứa hay đi vòng vòng chợ, thấy món nào ngon là sà vô ăn món đó, thấy trái cây dì là tới xin một trái, chộp một trái, riết rồi dì sợ con luôn, ha ha ha!” (Rosie: đi chơi khắp chợ là ở trong chương 18 có nhắc tới chút xíu đó mọi người)

“A dì cũng nhớ ra rồi, thằng nhóc này là người yêu của con khi đó nè. Hóa ra hai đứa vẫn còn quen nhau sao? Hồi đó dì thấy nó chạy quanh chợ kiếm con quá trời, dì tưởng hai đứa chắc nhanh chia tay nhau lắm!”

Nghe dì vô tư bình luận, Thảo đen mặt tập hai.

Nhìn thấy Que kem chào dì xong rồi cười tủm tỉm, Thảo bực tức vô cùng, cô đáp lại lời dì: “Anh không phải người yêu của con đâu dì! Anh này là người lái xe chở con thôi!”

“Không phải là thằng nhóc năm đó sao? Mất dì còn tinh lắm con đừng có gạt dì!”

Đang định nói tiếp, Thảo nhanh chóng bị Que kem cướp lời:

“Cổ nói đúng rồi dì, tụi con không phải người yêu. Con chính là lái xe của cổ kiêm luôn người đánh thức cổ dậy mỗi ngày, ngủ chung giường, ăn chung bàn, đắp chung chăn, ôm chung gối, có chung con với cổ.”

“A hai đứa cưới nhau rồi sao? Chúc mừng hai đứa nha! Ha ha ha!”

Thảo đen mặt tiếp tập ba. Lát sau khi tạm biệt dì, cô nhéo Que kem lia lịa.

Que kem tức giận: “Hừ, anh còn chưa nói anh là người nấu cơm với em, nấu nước cho em, phục vụ trên giường kiêm dưới giường cho em, có muốn anh quay lại nói tiếp không?”

“Phục vụ dưới giường cái gì?” Thảo tức tối.

“Em dám nói không có dưới giường thử xem!” Que kem không chịu xuống nước, lại còn lên giọng nói to, khiến cả hai trở thành tâm điểm bàn tán của rất nhiều người xung quanh.

Thảo âm thầm rơi lệ, ai bảo cô sống bám vào Que kem làm chi? Không được, mình phải tìm cách tự lập thôi. Nhưng mà, tự lập rồi, ai sẽ giúp mình làm tất cả những cái kia? Nghĩ vậy, cô cảm thấy mình thôi thì nên chấp nhận số phận an bài, cùng Que kem dây dưa mãi mãi.

Act 2: Tên cúng cơm của baby

Một ngày nọ khi đang ở trong nhà vệ sinh cầm lấy que thử thai để mà chờ kết quả, bạn Thảo nhà ta đứng người nhìn thấy hai vạch đỏ thắm kia đang đối diện với mắt mình.

“Mình đang bị hoa mắt, chắc chắn là như vậy! Không thể như vậy được, mình toàn đánh nhau với Que kem vào những ngày an toàn cơ mà! Sao có thể như thế được!”

Nghĩ thế, bạn Thảo nhà ta nhanh chóng lôi tiếp mười cái que thử thai, thử liên tục trong nhà vệ sinh từ sáng tới chiều, mỗi một giờ thử một cái cho chắc chắn.

Thế cho nên chiều tối hôm đó khi Que kem về đến nhà, anh nhanh chóng bắt gặp cô vợ yêu của mình đang âu sầu thê thảm, mặt mày ủ dột. Nghĩ tới cảnh trong bụng của mình đang có thứ gì đó, nghĩ tới cái cảnh đau bụng còn nhiều hơn gấp mấy lần cái đau bụng trong những ngày tới tháng của cô, mà còn là đau bụng suốt cả một ngày trời mới cho ra đời một đứa trẻ da dẻ nhẵn nhéo, Thảo cảm thấy cuộc sống sao mà bất công với phụ nữ như thế.

Vì chỉ lo chú tâm vào chuyện mình đã có baby, Thảo nhanh chóng quên mất việc xóa sạch hiện trường gây án.

Thế cho nên khi Que kem bước vào nhà vệ sinh, anh nhanh chóng phát hiện ra cái nhiệt kế có hai vạch kia. Nhìn thấy nhiệt kế kiểu mới đó, anh cũng cảm thấy đầu óc ong ong, sững sờ tự hỏi bản thân mình có bị hoa mắt hay không.

Cả hai vợ chồng bọn họ, một kẻ hoa mắt trong sợ hãi, người còn lại hoa mắt trong hạnh phúc, đúng thật là xứng đôi, âm dương hòa hợp.

Dù có cố gắng giấu giấu giếm giếm thế nào đi chăng nữa, bạn Thảo nhà ta cũng đành phải âu sầu mà thừa nhận với Que kem, sau đó khóc lóc, than thở với anh, rồi quay sang đấm anh túi bụi. Hừ, sau vài tháng tới, người cực khổ là ai, khó nhọc là ai, không phải là cô sao? Tuy không muốn mang thai một chút nào, nhưng dẫu sao nó cũng đã là một baby trong cơ thể của cô, cô làm sao có thể nhẫn tâm với baby của mình cơ chứ? Vả lại, dù có mờ mắt thế nào thì cô cũng nhìn ra ông xã nhà cô đang vui mừng hơn hở bao nhiêu, hạnh phúc bao nhiêu. Thôi thì, chỉ vì phải ăn bám anh suốt đời, cô đành cố gắng nhẫn nhịn chịu đựng trong những tháng ngày sắp tới.

Ngày baby được sinh ra, cô và Que kem chỉ mới đặt được tên cho thằng nhóc, chứ chưa biết đặt tên ở nhà cho nó là gì.

Thế nên sau khi cô vừa mệt mỏi rã rời sau khi vượt cạn, nhìn thấy một đứa trẻ da dẻ nhẵn nhéo còn đỏ hồng kia đang nằm trên tay Que kem, cô tự dưng cảm thấy xúc động không thể nói nên lời, nẩy ra sáng kiến.

Cô nhanh chóng nói với anh: “Que kem, chúng ta kêu con là Bánh kem đi, tên tiếng Anh là Gato nha!” Cô nhìn Que kem, mong chờ anh đáp lại.

Ngay lúc đó, trong phòng bệnh của cô, cả đại gia đình bên nội lẫn bên ngoại của đứa trẻ kia, đều hồi hộp chờ Que kem cho đáp án.

Giật mắt mấy lượt xong, anh nhanh chóng cười với cô, kèm theo đó là một cái gật đầu hạnh phúc.

Sau khi anh chấp nhận, bạn Thảo đang đứng đó liền lên tiếng phá vỡ không khí ấm áp của hai người bọn họ: “Không được!”

“Sao lại không được?”

“Gato, nghe vô cùng kỳ cục, nó giống tên con... um um...” Que kem nhanh chóng trao con ẹ mình, bịt miệng bạn Thảo lại.

“Tên hay mà bà! Bà nghĩ đi, Que kem chỉ có mười ngàn một cây thôi, còn Bánh kem thì từ trăm ngàn trở lên, không phải con hơn cha là nhà có phúc sao?” Bạn Thảo cãi lại, sau đó tiếp tục xúc động nhìn baby của mình: “Gato của mẹ...”.

Mãi cho đến sau này khi thằng nhóc lớn lên, cụ thể là vào tiểu học, khi nó đi khoe cái tên cúng cơm của mình cho bạn bè nó biết, nó nhanh chóng bị bạn bè trêu chọc, chạy về nhà khóc lóc với mẹ nó, bởi vì cái tên đó chính là viết tắt của cụm từ mà người trên mạng hay dùng: “Ghen ăn tức ở”.

Act 3: Gato và dì

Một ngày chủ nhật như thường lệ, Thấm tới nhà Thảo thăm thằng nhóc Bánh Kem, hay còn gọi là Gato. Mặc dù sau khi thăm thằng nhóc xong thì hậu quả sẽ là hai dì cháu cùng nhau chơi game rồi cãi lộn inh ỏi, hoặc là chơi trò gì đó mà thằng nhóc khiến Thấm tức điên lên, Thấm ta vẫn không thể nào kiềm chế được lòng mình mà tới thăm thằng nhóc. Hừ, ai kêu Que kem nấu ăn quá được làm chi? Ở nhà ăn cơm một mình là vô cùng buồn tẻ. Thôi thì có bạn cứ bám, có chồng bạn cứ xài ké thật nhiều.

Ngày hôm đó khi đã ngồi chơi game cùng thằng nhóc xong, Thấm nhắm mắt lim dim, chuẩn bị thư giãn mắt, tránh làm ảnh hưởng xấu tới sức khỏe bản thân. Trong thời gian chờ đợi cơm ăn đó, Thấm nhanh chóng bị thằng nhóc hỏi một câu khiến bản thân mình bực bội vô cùng:

“Dì ơi chừng nào dì dám cưới với dượng Cỏ non?”

Nghe thằng nhóc nói câu đó, Thấm cảm thấy rất tức tở. Thấm nghĩ: “Hừ, con Thảo kia, sao mi dám khai cho con mi biết là Cỏ non nhà ta sắp về đây bám lấy ta cơ chứ?”

Đang tức anh ách nhưng không muốn thất thố trước mặt Gato, Thấm lập tức vừa nghiêng răng vừa tươi cười nhìn thằng nhóc: “Sao con hỏi dì như vậy?”

“Tại vì mẹ con nói, dì mau chóng dám cưới thì con mới mau chóng có vợ được!”

“Cái... cái... cái gì?” Thấm nói không thành câu, ngọng nghịu hỏi nguyên nhân từ thằng nhóc.

“Mẹ con nói Cỏ non rất giàu, dì lấy Cỏ non xong thì dì cũng giàu, con gái dì thì tất nhiên sau này sẽ giàu, vì vậy mẹ con nói con sau này phải lấy con gái của dì, như vậy con sẽ được sa vô hủ nếp. Con không biết sa vô hủ nếp thì có gì vui, mẹ con nói đó có nghĩa là con sẽ rất sung sướng!”

Đầu bạn Thấm nhà ta đột nhiên ong ong. Thấm ta gân cổ cãi lại:

“Con có biết con bao nhiêu tuổi rồi không?”

“Dạ con...” Thằng nhóc lấy tay ra đếm đếm: “Một, hai, ba, bốn... năm tuổi!”

“Cho dù dì sinh liền ngay lập tức thì con của dì cũng thua con năm tuổi! Con già như vậy mà muốn lấy con dì sao?” Thấm lườm lườm nhìn bé con, bé con sợ hãi òa khóc rồi chạy đi tìm mẹ.

Dù thấy thằng bé sợ hãi khóc thét rồi chạy đi như thế, bạn Thấm nhà ta lúc đó vẫn còn chưa hết tức, tự chửi thầm trong lòng: “Hừ, bà ăn bám Que kem nhà bà, tới lượt con trai của bà cũng đi ăn bám người ta sao? Hừ bà đừng có mơ! Con gái tui nhất định sẽ tiếp tục gặm cỏ non, không có thích trâu già hơn nó đâu!”

[1] “ăn chực”: Từ này là của miền Nam, miền Bắc gọi là “ăn trực”. Cảm ơn góp ý của Sahara ^^

Rosie: Act 2 này là mình copy một ý nhỏ từ một truyện ngôn tình Trung Quốc. Mình thích truyện đó nên nhớ mãi khúc đó. Hu hu hu, truyện mình quảng cáo thất bại, mình buồn quá, mình từ nay xếp xó nó chắc cú rồi T.T

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/que-kem-nha-toi>